General ION ANTONESCU

CĂTRE ROMÂNI...

CHEMĂRI - CUVÂNTĂRI - DOCUMENTE

LA O RĂSCRUCE A ISTORIEI

ADUNATE DE

Amiral DAN ZAHARIA

Beneficiul rezultat din desfacerea cărții este destinat „Fondului pentru ajutorarea familiilor ostașilor căzuți la datorie".

SOCEC & Co., S. A. R.
BUCUREȘTI
1941

General ION ANTONESCU

CĂTRE ROMÂNI...

CHEMĂRI - CUVÂNTĂRI - DOCUMENTE

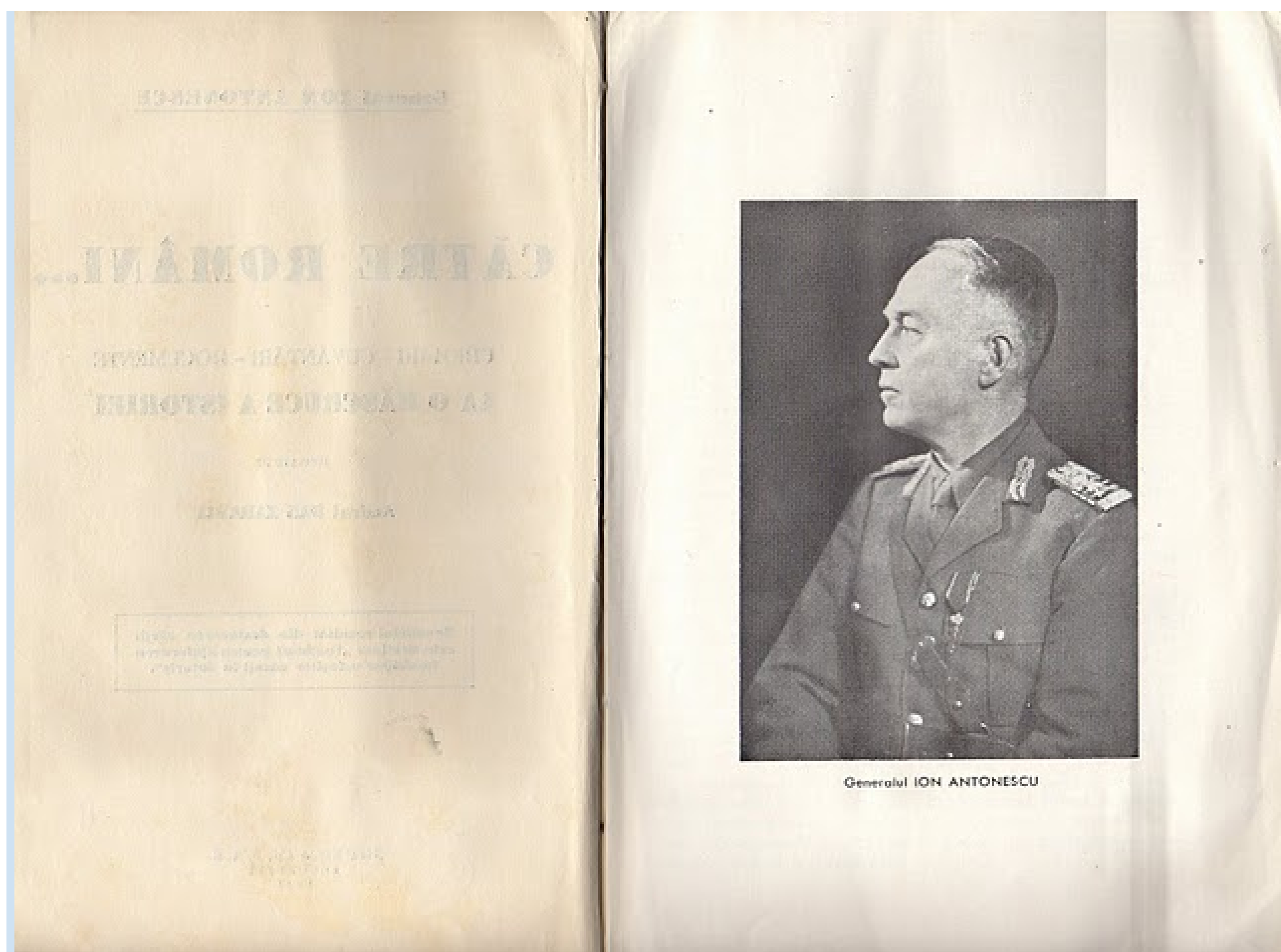
LA O RĂSCRUCE A ISTORIEI

ADUNATE DE

Amiral DAN ZAHARIA

Beneficiul rezultat din desfacerea cărţii este destinat „Fondului pentru ajutorarea familiilor ostaşilor căzuţi la datorie".

SOCEC & Co., S. A. R.
BUCUREŞTI
1941

Generalul ION ANTONESCU

O LĂMURIRE

Intreaga presă, scriitori şi literaţi, colegi şi prieteni ai *Generalului Ion Antonescu*, au afirmat prin splendide articole, că manifestările de gândire şi etică morală ale *nobilului General*, alcătuesc o adevărată **antologie** a gândirii şi sufletului românesc de o *subtilă şi clasică literatură*.

S'ar putea afirma însă, tot atât de bine, că *operele Conducătorului Statului*, ar constitui şi un nepreţuit **îndreptar politic**. De o puternică *frână morală* şi un necunoscut *avânt sufletesc*.

Mai ales pentru o *naţiune*, astăzi *dureros umilită*.

Dăruite dela înălţimea *amvonului*, ele s'ar proiecta în faţa altarelor, în adevărate **predici**, învăluite într'un profund sentiment de *misticism, umanitate* şi *creştinism*.

In vremea lui *Platon, Generalul Ion Antonescu*, ar fi trecut drept un *mare filosof*. Pentru mulţimea care îl iubeşte, îl înţelege şi îl zeifică astăzi, el rămâne un *adevărat Apostol*.

Pentru mine, omul unei generaţii mai vechi, dar al unei generaţii romantice, de care nu m'am despărţit — pentrucă n'am îngenunchiat *încă* — el este în primul rând un *vizionar*, un *pasionat animator al verbului şi al cuvântului*. Iar manifestările lui de gândire, *pornite toate din inimă* — adunate şi dăruite neamului românesc — aşa cum se repercutează în conştiinţe şi se amplifică în suflete: o **armonioasă înjghebare** de *creaţiune* şi *inimă*. In care vibrează mai întâiu, un suflet de *mare român şi patriot*.

Şi atunci, la răscrucea grelelor încercări de astăzi, dominate în bună parte de nemernicia unei uri neînţelese, fie-mi îngăduit a reda *înmănunchiate* — unei naţiuni ultragiate ce le reclamă ca o reconfortare morală — **armonia** *de gândire şi afirmaţiune a gloriosului General şi Conducător.*

Voi încerca dar, a depăna **cronologic**, creațiunile de *geniu* ale *Conducătorului Statului*, creațiuni ce aparțin de pe acum *Istoriei*.

*
* *

Opera Conducătorului însă ar putea fi privită și *altfel*.

Pentru acei cărora viața, le-a oferit prilejul a admira Catedralele Franței, campanilul Veneției, al Florenței, sau de pildă Domul din Milano, toți, s'au găsit în fața a *două priveliști*: aceea a marmorei dantelate de Carrara, dăltuită în mii de forme privită de aproape, sau a *fiorului de ansamblu*, când îmbrățișezi dintr'o singură privire, întregul aspect al Monumentului.

Ambianța *Renașterii*, pe care o evocă dantelăria turlelor Franței sau ale Italiei, ca și arta semeață a artiștilor florentini, îți fură ochii și îți umple sufletul de evlavie.

Rămâi *pironit* însă, dacă ai îmbrățișat într'o singură privire Domul sau Catedrala, în nepieritoarea lor *artă*. — Pentrucă totul este numai farmec, armonie și geniu creator.

Și atunci, dacă *Domul* poate avea *două aspecte*, acela al frumuseții nepieritoare a marmorei dantelate și al măreției *ansamblului*, dăltuit, adunat, pentru a crea **opera**, de ce *comorile sufletești de o înaltă ținută morală, de o clasică literatură, scânteieri de geniu ale Marelui General, n'ar putea fi și ele privite sub aceleași aspecte?*

Arabescul unor scrieri de un viu colorit și nepieritoare frumuseți literare, sau strălucirea unor comori — adunate și la lume date — de gândire, suflet și simbolică dăruire a Conducătorului.

Să lăsăm dar, ca în fața prăbușirii hotarelor, împlinite după un *mileniu* de înspăimântătoare suferinți și așteptări — *și a debandadei* — *neînfricatul Conducător*, să-și destrame din suflet și conștiință, într'un impetuos avânt de *simțire, chemările și scânteierile lui de geniu.*

SIRE,

„Regii mari sunt aceia care spală treptele Tronului cu lacrămile suferinței înțelese și cari se înalță pe ele, ducând în spate, poverile împlinite ale Neamului".

SIRE,

„In numele Țării și a Armatei, în numele Mișcării Legionare, Vă dăruesc de ziua Arhanghelului Mihail, această Spadă istorică, purtată pe plaiurile românești la începutul veacului al 17-lea. Voința țării este ca această Spadă să n'o încingeți decât în ziua Sfântului Mihai, iar restul anului să stea în Muzeul Armatei. Să nu fie a voastră pe de-a'ntregul și să n'o încingeți în orice zi, decât când Neamul va ispăși, se va izbăvi și va izbândi, când Regele și Țara trecând prin suferință, prin jertfă și prin muncă, vor înălța din nou, gloria Neamului și a Tronului".

INALT PREA SFINȚIA VOASTRĂ,

„Eu n'aștept dela slujitorii bisericii, mai mari, și mai mici, decât să fie pătrunși în adâncul conștiinței lor, de caracterul Dumnezeiesc al ei și de răspunderea lor de trimiși ai lui Dumnezeu în mijlocul Neamului nostru.

„Să văd pe apostolii altarelor la înălțimea credinței, pe care o propovăduesc, la înălțimea nădejdiilor ce și le pune acest Neam, în Dumnezeu și în puterile lui cerești".

PREOȚI,

„Slujitori ai tuturor altarelor românești, biserica lui Crist este dragostea, jertfa, milostenia, truda, curățenia sufletească. Biserica lui Crist nu înseamnă numai ziduri, icoane, clopote, slujbe. Biserica lui Crist este pretutindeni, acolo unde este un suflet curat, unde trebue să fie și un altar al Dumnezeirii.

„Singura politică pe care trebue s'o faceți, este *aceea* a iubirii de neam și a apărării drepturilor lui sfinte, prin muncă, prin cinste, prin blândețe, prin conștiință și mai ales prin exemplul nostru, în toate și față de toți.

„Am pornit dela icoane și altare, să ne întoarcem la ele".

Ce splendidă evocare a trecutului nostru sbuciumat. Ce Dumnezeiască închinare adusă credinței și bisericii.

Iată **predica** *dela amvon a Conducătorului Statului*, **o evanghelie** *ce trebue urmată cel puțin de astăzi înainte de adevărații slujitori ai altarelor.*

FEMEI ROMÂNE DE PRETUTINDENI,

„La temelia Statului aşez familia, la temelia familiei vă cer să fiţi voi.

„Numai în familie, puteţi cuprinde taina adâncă a vieţii şi numai prin familie puteţi fi înconjurate de adevărata dragoste şi respect ce vi se cuvine.

„Un singur lux: al jertfei.

„O singură podoabă: a cinstei.

„Soţie, mamă, bunică".

Iată gândul Generalului Antonescu pentru femeia română.

DOMNULE RECTOR şi DOMNILOR PROFESORI,

„Universităţile trebue să fie zidurile nevăzute, ale veşniciei româneşti.

„Prin credinţa noastră, îndreptarea lumii ce va să vină şi ridicarea Neamului, să-i redăm onoarea şi încrederea.

„Un neam poate fi redeşteptat prin viforul entuziasmului, dar nu poate fi înălţat, decât prin dogoarea muncii şi patima răspunderii".

ROMÂNI,

„Prima lege să fie disciplina. Să ne unim în muncă şi frăţie. Credinţa şi dreptatea, legea şi munca, cinstea şi conştiinţa, ordinea şi omenia, să vă fie cartea sfântă a îndatoririlor voastre.

ROMÂNI,

„Generalul Antonescu nu ameninţă pe nimeni şi nici nu şovăie.

TINERET,

„V'am vorbit dela suflet la suflet, dela inimă la inimă, dela Român la Român.

„Şi tu tânăr entuziast şi dornic de sacrificiu, care vrei cu deslănţuirea viforoasă a vârstei tale, să spargi barierele şi să înneci în uitare şi blestem, orice urmă din trecut, ia aminte că adevărata creaţie cere pregătire, suferinţă şi aşteptare, cere

înfrăţire între generaţii, cere îndreptare prin înfăptuiri şi nu prin răzbunare. Şi dă-ne ascultarea ta credincioasă, ca să-ţi ducem paşii pe drumul biruinţii.

„Tinere, scutură-ţi fruntea întunecată de acei care te-au rătăcit în întunerecul răzvrătirii, şi crede în Generalul Antonescu.

„Coboară în conştiinţa ta de om şi de român, fă-ţi singur judecata şi hotărăşte-ţi drumul.

„Aruncă din mâini pistolul ucigaş şi aşteaptă, când statul îţi va da în mână arma onoarei şi drepturile patriei.

„Prin tine, şi cu tine, vom zidi o ţară de care să fii mândru, nu faptă de dărâmare, ca aceea ce ţi s'a cerut.

„Iar voi, rebeli, dacă aţi fost într'adevăr legionari, aplicaţi-vă singuri pedeapsa legionară, fiindcă altfel, fiţi siguri, vă voi aplica-o eu".

Iată chemarea — îndreptarul politic *al Conducătorului Statului — adresat Românilor de pretutindeni, la una din cele mai dureroase răscruci ale istoriei neamului.*

* * *

STINDARDE GLORIOASE,

„Cot la cot, umăr la umăr, să împlinim o nouă Românie, curată, mândră şi puternică.

„S'aprindem din făclia ta, lumină de credinţă înnoitoare şi veşnică, precum veşnică va fi flacăra ta.

„Din zori şi până în zori, mă străduesc să aduc un fir de lumină, în întunerecul suferinţelor voastre.

„Trebue însă să înţelegeţi cu toţii că, numai Dumnezeu poate aduce izbăvirea, prin minuni de fulger şi eu nu sunt decât om".

OSTAŞI,

„Am dorit şi am visat, am luptat şi am îndurat, am fost bârfit şi am fost lovit, fiindcă am vrut să pun în mâinile tale vânjoase, cea mai bună armă; în sufletul tău cinstit, cea mai înflăcărată credinţă; în inima ta curată, cel mai viforos avânt; pe corpul tău trudit, cea mai simplă dar mai nepă-

tată haină; în credința ta nelimitată în destinele Neamului, cele mai înflăcărate aripi; și în privirea ta, scrutătoare și caldă, cea mai vie din Icoane: PATRIA.

„Crucea și stindardul, ogorul și patria, onoarea și virtutea, înfrățirea și iubirea, legea și omenia, să fie ostași, țelul nostru de acum înainte, fiindcă el a fost, veac de veac, este și va rămâne, crezul adevăraților Români".

OFIȚERI, SUBOFIȚERI, CAPORALI ȘI SOLDAȚI,

„Ați păstrat sufletul curat și iubitor de Țară al glorioșilor voștri înaintași.

„N'ați dat ascultare uneltirilor, șoaptelor și îndrumărilor, care au trecut din ureche în ureche. Ați rămas credincioși șefilor voștri, mie și Regelui.

„Cinste vouă.

„Ați dovedit încă odată mai mult, ca în toate momentele grele ale Neamului, că Țara se poate sprijini cu încredere și iubire în voi.

„Țara vă este recunoscătoare".

* * *

Iată crâmpee, bucăți rare, de o nepieritoare frumusețe literară, de o profundă filosofie morală și neîntrecută știință politică, ale *nobilului General și Conducător.*

Și pentru a termina întreb?

Există oare, un singur om — pe întreg cuprinsul țării — în cuprinsul hotarelor de altă dată, dar în tot cazul al hotarelor de mâine, care să nu aibă simțimântul profund, că opera *Generalului Antonescu, zidită, dăltuită și înălțată, pe temelia puternică și nepieritoare a iubirei de neam, nu este o adevărată* carte de cetire, a tuturor Românilor de pretutindeni?

Amiral DAN ZAHARIA

Generalul ION ANTONESCU

Articol publicat în ziarul Curentul la 24 Octomvrie 1940
Difuzat prin posturile române de Radio la 26 Octomvrie 1940

Pentru mine Conducătorul Statului Român, *Generalul Ion Antonescu,* în toate manifestările lui de suflet, de conștiință, de inimă, de superioară inteligență, nu poate fi o *surpriză.*

Pentru mine *Generalul Ion Antonescu* — astăzi ca și altă dată la Marele Cartier General, unde în fața focului și a răspunderii ne-am legat adânc coborînd din liniștea profundei lui meditațiuni spre alunecușurile unei trepidante acțiuni militare și politice, și-a cucerit drumul numai pe un plan în *urcuș neîncetat.*

Fie-mi îngăduit a vedea în viața și sufletul nobilului meu prieten, al unor vremuri de restriște, o permanentă însetare de a face *binele,* dorința vie ca prin *muncă* și *onoare* să poată *clădi,* reflexul adânc al *geniului latin* căruia îi aparține, într'o splendidă scânteiere și entuziastă pasiune constructivă.

Pentru mine, și încă de multă vreme, *Generalul Ion Antonescu,* este o *sinteză,* o armonioasă îmbinare de *alese simțăminte* și *mari însușiri sufletești,* o intimă asociațiune între *materie* și *spirit.*

Aci stă toată ființa și tot dinamismul *nobilului* ascet Roman.

Născut pentru *muncă,* în veșnică luptă dela obârșie și până astăzi — în drumul lui totdeauna *ascendent* — cu împăienjenite și meschine *gânduri,* cu tot noianul de *piedeci* pe care societatea le pune în calea omului *ce se ridică,* cu oameni *politici,* cu *ad-*

versari fireşti, cu *prieteni chiar, Generalul Ion Antonescu* rămâne, fără a îngenunchia vreodată, un om în picioare.

Revoluţionând adeseori prin măsuri în aparenţă *anarhice*, în deosebi pe Tisa — *cine cunoaşte oare adevărul pe Tisa* — ca şi în *sbuciumata* lui vieaţă, el lasă pretutindeni o dâră de *lumină*, de *realităţi* şi de *reconfortare morală*.

Pentru ca, astăzi *Generalul Ion Antonescu* să aducă în acţiunea lui de **Conducător al Statului Român,** aşa cum s'a manifestat permanent în vieaţa lui militară, un dârz *sentiment de dreptate* şi *îndrăzneală*, ce-ţi umple sufletul de *uimire*, de *admiraţie* şi de *profundă stimă*.

Pentru ca, fără drepturi *moştenite*, fără *privilegii ereditare*, să acumuleze în mod atavic, întreaga tradiţie de sânge şi însuşiri *daco-romane*, într'un clasicism ce impune.

Acesta este *supra-omul* căruia Naţiunea Română, astăzi în detresă **trebue, trebue,** să-i acorde toată *recunoştinţa*, toată *dragostea* şi mai ales toată *căldura sufletului ei*.

L'am revăzut acum câteva zile, chemat pentru a rezolva o problemă *de ape*. Aceleaşi puternice impresiuni!

In noua lui aşezare şi într'o chestiune oficială, nu ascund — păşind pragul Preşedinţiei Consiliului de Miniştri, — simţimântul unei *emoţii*. Pentru a-l regăsi acelaşi şi încă mai tânăr. In *picioare* şi în linii fără *contururi* şi mai ales *fără ascunzişuri*.

M'au scăldat şi îmbrăţişat dela început azurul aceloraşi ochi albaştri de marinar, limpezi şi cercetători, plini de lumină, ce trădează un caracter *deschis, mereu activ*. M'a stăpânit prietenos o privire concentrată, a unei minţi care întâiu *gândeşte* apoi *acţionează*, ne-am regăsit în aceeaşi caldă intimitate, ca odinioară în grelele noastre răspunderi la Marele Cartier General.

Părăsind biroul lui de o simplicitate ameţitoare, în perfectă rezonanţă cu sufletul lui curat — călit în lupte — şi răscolind trecutul nostru de duioase amintiri, mi-a revenit în minte **O pagină, O pagină** *ce se integrează astăzi în istoria şi svârcolirile din urmă ale Neamului Românesc*. Un act de *gândire ce aparţine de acum istoriei* şi care spune totul:

17. IV. 193[illegible]

Iubite Dane

Nu dezespera. Cine cade luptând pentru o idee, nu moare, se ridică şi mai ales ridică instituţia. Am mai căzut şi altădată. Voiu mai cădea încă. Nu are importanţă. Ideea va triumfa. Cu mine sau cu altul.. Ce interesează.

Cu aceleaşi bune sentimente. — Ionică..

Iubite Dane,

Nu dezespera. Cine cade luptând pentru o idee, nu moare, se ridică şi mai ales ridică instituţia. Am mai căzut şi altădată. Voiu mai cădea încă. Nu are importanţă. Ideea va triumfa. Cu mine sau cu altul... Ce interesează.

Cu aceleaşi bune sentimente,

IONICĂ

Este viziunea clară, crezul politic al *Generalului Ion Antonescu* încă de acum *trei ani*. Ce splendidă evocare a trecutului lui *sbuciumat*. A unui trecut plin de *amărăciuni și desiluzii*.

Ce împărtășire, încă de multă vreme, a unei vieți controlate cu *energie* și *mândrie*. Ce admirabilă lecție de *patriotism* și *înălțător idealism*.

„Ideea va triumfa, cu mine sau cu altul. Ce interesează; pentrucă cine cade luptând pentru o idee, nu moare, se ridică".

Incredințez *imnul* acesta de *slavă*, *doctrină* și profundă *gândire*, *crezul* acesta politic al Conducătorului de astăzi, de mâine și de totdeauna, *Națiunii Române*.

Să se arate dacă s'a înfățișat cândva, în istoria politică a României, mai *lapidar*, mai *înălțător*, mai *semeț*, mai cu *inimă*, mai cu *suflet*, o gândire cu o atât de puternică *rezonanță*.

„Am mai căzut și altădată, n'are importanță. Ideea va triumfa. Cu mine sau cu altul. Ce interesează. Voi mai cădea încă".

Să se arate cuvinte mai frumoase, bucăți rupte din *sufletul* și *conștiința unui conducător*, până ieri fără *stindarde*, fără *cuvântări sgomotoase*, *pentru a se întemeia un Stat*.

Să se cânte de către Națiunea Română *imnul de slavă* ce-l datorează *Generalului Ion Antonescu*.

Și pentru a termina: *legenda vieții Generalului Ion Antonescu* este rânduită a sfărâma astăzi anumite *dogme politice*, ale unui recent trecut de orgii și ordinară tarabă politică. *Crimele* lui *Armand Călinescu*, vor rămâne veșnic o *rușinoasă* și *murdară pată* pe *conștiința* și *stema României*. Ea dovedește că *filosofia*, *cultura aleasă*, *sufletul* și *inima* în serviciul Patriei, nu sunt *piedeci*, ci ajutoare pentru omul de stat *curat* și *cinstit*.

Ea arată că pentru a influența în chip hotăritor — milioane de oameni — nu este nevoie de *exuberanțe politice*, nici de *gesturi eroice*, ci numai de *încredere* și *dreptate*. Ea dovedește că o *mișcare* este posibilă astăzi pe baze *etice* și *se sfarmă în mii de țăndări când se sprijină pe un catafalc de orgii sângeroase*.

Fie-mi dar îngăduit a afirma: Națiunea Română parcurge astăzi cu pavilioanele în bernă — în afara hotarelor *stropite* cu *atâta sânge românesc* — o etapă de *durere și sacrificii*, fruct al unei *criminale orgii politice*.

Și atunci, pentru neobositul purtător al făcliei Românismului — uns cu mirul biruinței — pentru a ne duce tot mai departe, de-a-lungul potecilor istorici, a sbuciumatei noastre existențe, pentru MÂNDRUL GENERAL ION ANTONESCU, pentru caldul și bunul meu prieten, în o țară închegată astăzi într'o credință, împletită cu destinele Neamului, leal, curat, cinstit și mai ales pe față, dela mic la mare, dela Hotin și Nistru, până colo departe în valea bătrânului fluviu și a Tisei, dragoste, devotament, inimă și toată căldura sufletului nostru curat.

Amiral DAN ZAHARIA

Stoenești, 22 Octomvrie 1940.

Mi-am impus a da publicităţii în mod *cronologic* — fără nicio atingere de orice natură — *chemările, cuvântările, documentele*, **Conducătorului Statului, Generalul Ion Antonescu.**

M'am verificat prin toate mijloacele ce am avut la îndemână. Dacă totuşi am greşit — fără voia mea — rog a fi *iertat*.

Cu o singură remarcă. Am crezut necesar — ca o supremă *manifestare de recunoştinţă şi dragoste adusă* **Conducătorului Statului, — mândrul General Ion Antonescu,** *a publica şi omagiile Inalt Prea Sfinţitului Patriarh Nicodim, Bisericei, Armatei şi conducătorilor ei în lupte, bravi Generali ai Armatei Române.*

D. Z.

General ION ANTONESCU

APELURI ŞI CUVÂNTĂRI

UN NOU REGIM

Proclamaţia d-lui General ION ANTONESCU către Ţară, la 6 Septemvrie 1940

ROMÂNI,

In aceste ceasuri de sdruncinare a României şi de sfâşiere a Neamului, am luat conducerea Statului, prin înţelepciunea M. S. REGELUI.

Nu este un Guvern nou, ci un regim nou.

Nu vorbe, ci acţiune.

Nu şovăire, ci fapte.

Un trecut grav şi dureros s'a închis.

Peste el nu voiu trage vălul uitării, ci al dreptăţii.

Dar azi trebue să salvăm Statul şi Naţiunea.

Cu toată conştiinţa şi strădania, trebue să-i ştergem rănile, să-i adunăm puterile, să-i ridicăm onoarea şi să-i asigurăm viitorul.

Intr'o suferinţă, dar şi într'un gând, într'o singură putere.

Durerea trebue să ne înveţe, să ne înalţe. Popoarele adevărate îşi torc din înfrângeri marile destine.

ROMÂNI,

Vrajba să înceteze. De oriunde şi prin oricine.

Lupta să fie numai pentru Stat.

Inţelegerea şi clemenţa regală au înlesnit ca şi ultimele frământări să se închidă fără sancţiune într'un suflu de libertate. Prigonirile au încetat. Acum, tineretul, nădejdea curată a Neamului, trebue să-şi împlinească datoria.

Fața lumii se schimbă. Națiunea noastră să-și dovedească prezența în istorie.

R O M Â N I,

Numai prin jertfă și prin muncă vom putea birui.

Vă cer tuturor grija și fapta.

Mă îndrept spre inimile voastre și vă cer iubirea pentru Țară; mă adresez cugetelor voastre și vă cer încrederea în Neam; mă adresez puterilor voastre și vă cer să le dați Patriei, muncii noastre comune.

Funcționarii Statului să înțeleagă că pe ei se reazimă totul. Să-și merite răspunderea.

Cinstea, legalitatea, dreptatea și munca să le îndrumeze acțiunea. O cer tuturor.

Voiu constitui Guvernul pe baze noui.

Programul vi-l voiu prezenta, ca să-l judecați toți.

El va izvori pe de-a'ntregul din crezul naționalist integral.

Treptat, vom proceda la reforma Statului.

Vom adânci bazele legăturilor noastre de azi.

Cu credința în Dumnezeu, în dreptul sfânt și nepieritor al Neamului.

INAINTE, LA DATORIE.

General ION ANTONESCU
PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE MINIȘTRI

Proclamația d-lui General ION ANTONESCU către Armată

OFIȚERI, SUBOFIȚERI, CAPORALI ȘI SOLDAȚI,

Maiestatea Sa Regele Carol II a abdicat astăzi 6 Septemvrie 1940.

Marele Voievod Mihai de Alba-Iulia s'a suit pe Tronul Regilor României.

In aceste vremi de sbucium și fărâmare, inimile noastre se liniștesc unite în nădejdea pe care un neam întreg o pune în noua Domnie.

Armata jură credință noului Rege Mihai I al tuturor Românilor.

Dumnezeul strămoșilor noștri și ai Domnitorilor bravi ai acestui Neam să-i ajute ca Domnia Lui să-I fie plină de fapte vrednice, de biruință și de glorie și întotdeauna să-L înconjoare iubirea și încrederea supușilor Săi.

OSTAȘI,

Armatele au fost întotdeauna cele dintâiu care au depus legământul de credință făcut Tronurilor.

De aceea, chiar azi, în orice situație s'ar găsi trupele, vor închina jurământul lor până la ora 18 cel mai târziu, noului nostru Rege.

Ordon să se raporteze executarea imediat Ministerului Apărării Naționale.

Trăiască *Regele Mihai I.*

Trăiască *Armata Sa.*

General ION ANTONESCU
PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE MINIȘTRI

București, 6 Septemvrie 1940

Prima lege să fie „disciplina"

Apel adresat Ţării

ROMÂNI,

Ordinea făcută sus, cere ordine jos.

Numai ordinea poate să fie răspunsul pe care-l dă azi Naţiunea actului pe care l-a primit.

Nicio sbuciumare.

Ajunge.

Tineretul a sângerat de sigur şi a suferit adânc.

Am suferit şi eu.

Dar sângele nu poate fi răscumpărat cu sânge şi nici suferinţa prin noui suferinţe.

Nu-şi iubeşte ţara, nu cinsteşte Neamul şi nu respectă ceasul, cel ce face altfel.

Nicio violenţă. In contra nimănui. Cu atât mai puţin în contra nevinovaţilor soldaţi sau gardieni aflaţi la datorie.

Aceasta nu este o faptă, ci o crimă pe care nu pot decât să o pedepsesc grav şi imediat.

Pentru ca ordinea să fie imediat dobândită şi niciun duşman lăuntric să nu încerce să folosească desordinea, opriţi manifestaţiile şi nu lăsaţi pe provocatori să calce în numele vostru prima lege: *disciplina.*

Cinstiţi lecţia pe care a dat-o destinul şi meritaţi-o.

6 Septemvrie 1940.

General ION ANTONESCU
PREŞEDINTELE CONSILIULUI DE MINIŞTRI

Principiile de bază în conducerea Statului

Proclamaţie

ROMÂNI,

Luând conducerea Statului cred de a mea datorie să reamintesc tuturor, de pe toate treptele în ierarhia civilă şi militară, următoarele principii de bază în executarea atributului lor.

1. Legalitatea integrală

Legiuirile de toate categoriile şi regulamentele respective în vigoare trebue să formeze îndreptarul permanent şi punctul de plecare pentru soluţionarea oricărei chestiuni, fie de serviciu, fie personale.

Aplicarea legalităţii integrale, fără niciun fel de deosebire, formează baza oricărei instituţii. Din ea derivă încrederea şi siguranţa în destinele noastre.

Legalitate integrală înseamnă libertate de acţiune, lipsa de teamă, sporirea iniţiativei şi curajul necesar pentru *a munci şi a înfăptui.*

Incadrându-ne pe calea legală, vom avea şi curajul să ne luăm fiecare răspunderile şi *trebue să ştim să ni le luăm.* Acela ce cere autorizare pentru chestiunile care-i revin, prin legi şi regulamente, să le rezolve, *nu are personalitate.* Şi cine nu are personalitate şi curaj, nu este, *nu poate fi şef.*

2. Dreptatea

Dreptul suveran la dreptate trebue recunoscut oricui il are şi trebue aplicat oricui il cere fără niciun fel de ocolire, de interpretare sau de discuţiuni.

Dreptatea se dă după legiuiri scrise, dar se dă şi după comandamente de ordin moral şi sufletesc.

A proteja pe unii în dauna altora, fără a ţine seamă de merite şi, mai ales, greutăţi, este de sigur nedrept.

Nu se poate admite ca cineva să aibă dreptate şi să nu i se dea. Cel care cere dreptatea nu o poate indica cu anticipaţie, căci atunci devine prezumpţie. Ea trebueşte judecată, cu multă înţelepciune, de şefii de toate categoriile şi dată curajos şi hotărît celui care o are.

3. Omenia

Orice şef trebue să se poarte cu subalternii săi cu omenie. Acest sentiment nu poate fi şi nu trebue să lipsească nici chiar în Armată, unde disciplina comportă oarecare rigiditate.

Sentimentele sufleteşti de omenie faţă de subaltern aduc din partea acestuia dragoste în muncă, încredere în şefi, înviorare morală în toate acţiunile lui bune, mândria respectului ce i se dă, *personalitate*.

Şefii de toate categoriile vor urmări necontenit şi în toate ocaziunile, obţinerea acestor sentimente şi desvoltarea demnităţii personale şi a personalităţii însăşi.

In serviciul zilnic, în discuţiunile ocazionale, în viaţa socială şi în greşelile ce eventual se fac, şeful este dator să-şi trateze subalternii în cadrul legilor, însă cu omenie.

Prin aceste procedee se desvoltă, se întăreşte şi se înfăptuieşte prestigiul de autoritate dela mare la mic şi dela mic la mare.

Nu trebue să se uite că rolul şefului este de a îndrepta cu părintească atitudine, nu de a brusca, de a pedepsi, de a umili.

Nu se poate cere sacrificiu sufletelor care au fost crescute la şcoala umilinţei.

Şeful trebue să fie sever însă urban şi civilizat în raporturile de serviciu şi din afară de serviciu cu subalternii săi. Nu se admit două atitudini: una de platitudini în sus şi alta de brutalitate în jos. Astfel de şefi, pe oricare treaptă s'ar găsi, nu au, nu pot avea prestigiu. Autoritatea derivă din superioritate: superioritatea în atitudine, în gândire, în cultură, în procedare.

4. Exemplul personal

A pretinde exercitarea tuturor virtuţilor de mai sus fără ca şeful să le practice integral, este a lipsi subalternii de unul din elementele fundamentale în conducere: *exemplul personal*.

Recomand şi pretind, deci, tuturor celor hărăziţi să conducă, *bunul exemplu*.

5. Iniţiativa

A aştepta totul dela şef, rămânând în pasivitate, este cu desăvârşire condamnabil.

A avea iniţiativă înseamnă a avea curajul răspunderii şi încredere că riscurile vor fi dominate de rezultate.

Duşmanii iniţiativei sunt *centralismul* şi *neîncrederea*.

In cadrul legilor existente, iniţiativa cea mai largă trebue să anime pe toţi câţi fac parte dintr'o instituţiune civilă sau militară. Ceea ce trebue însă să se ţină în seamă în exercitarea iniţiativei, este corectitudinea; corectitudine în interpretarea legilor, corectitudine în aplicarea lor.

Pentru Armată, în special, iniţiativa este o necesitate vitală. Practicarea iniţiativei constitue pentru toţi o înaltă şcoală morală de vrednicie şi curaj şi de aceea trebue ridicată la rangul de cult.

Acestea fiind principiile de care m'am călăuzit în toată viaţa mea, cer tuturor să înţeleagă aceste imperative ale timpului, să şi le însuşească, să le desvolte şi să le aplice în toate ocaziunile, în interesul superior al propăşirii Statului nostru.

7 Septemvrie 1940.

CONDUCĂTORUL STATULUI ŞI
PREŞEDINTELE CONSILIULUI DE MINIŞTRI
General ION ANTONESCU

„Credința și dreptatea, legea și munca, cinstea și conștiința, ordinea și omenia...“

Chemare către Țară

ROMANI,

După sbuciumări adânci care ne-au dus la sfâșierea Națiunii, la pătarea onoarei și la amenințarea existenței Statului, Dumnezeu ne-a ajutat să curmăm o stare care tulbura grav destinul românesc.

Astfel, un trecut dureros s'a închis. El nu se va mai deschide decât pentru judecarea răspunderilor — nu din dorința răzbunării, ci pentru ca aceasta să servească drept învățământ generațiilor ce vor veni.

Am arătat Țării întregi, cu toată conștiința și cu toată durerea, lupta pe care a trebuit să o dau pentru ca să pot izbăvi Țara.

In acest ceas, am îngenunchiat alături de voi, toți fiii Neamului ce v'ați adunat în bisericile credinței, pentru ca să vă rugați Domnului să ajute și să lumineze viitorul Țării și al Regelui Mihai I.

Simțiți-mă lângă fiecare din voi. Simțiți că tot ceea ce am făcut este pentru a izbăvi Neamul și a-i asigura viitorul.

In această unire a suferinței și a credinței noastre, din topirea pioasă a gândului nostru închinat Domnului și Țării, să iasă sufletul de mâine al acestui Neam.

Această unire să oprească orice vrajbă, de oriunde și prin oricine.

Mă îndrept spre inimile voastre și vă cer iubirea pentru Țară.

Mă adresez cugetelor voastre și vă cer încredere în Neam.

Imi unesc puterea de puterile voastre și vă cer să dați Patriei munca și fapta voastră.

Am început totala înnoire a Statului nostru.

Am decis cercetarea trecutului, pentru ca acei care ne-au dus la umilire și la pierderea granițelor, la sărăcie și la risipă să-și primească răspunsul faptei lor.

Cetiți măsurile pe care le-am luat și așteptați cu încredere pe acelea ce le voiu lua încă, pentru ca Statul să fie salvat și Națiunea să-și regăsească puterile.

Iar acum, în Casa Domnului, jur, în fața lui Dumnezeu, a nesfârșitelor cohorte de martiri și de eroi ai Neamului și în fața voastră a tuturor că voiu servi și de acum înainte cu fanatică dârzenie, cu nețărmurită energie și cu neclintită voință, linia dreaptă pe care m'am așezat dela începutul carierii mele și dela care până azi nu m'a putut abate nicio furtună.

Credința și dreptatea, legea și munca, cinstea și conștiința, ordinea și omenia vor fi de azi înainte dela cel de sus până la cel de mai jos servitor al Patriei, cartea sfântă a îndatoririlor noastre.

Plecat cu smerenie spre trecutul de glorie de altă dată și privind cu încredere deplină către viitor, nu voiu înceta lupta și nu voiu opri fapta, până când nu vom ajunge să avem o altă Țară, un alt suflet și o altă conștiință.

Așa să-mi ajute Dumnezeu!

7 Septemvrie 1940

CONDUCATORUL STATULUI ROMAN ȘI PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE MINIȘTRI
General ION ANTONESCU

De ce s'a cerut abdicarea Regelui Carol II

Comunicare făcută prin Radio.

ROMANI,

Pentru întâia oară în vieața mea a trebuit să înșel, să mint și să calc un jurământ solemn, cerând abdicarea Regelui, căruia îi jurasem credință.

Am făcut-o pentru a scăpa nația de o ingrozitoare umilință și de o inevitabilă și totală catastrofă.

Am făcut-o deschis, cerându-i în scris abdicarea.

Dumnezeu, voi și istoria mă veți judeca.

Pentru știința voastră a tuturor, public textul scrisorii ce am trimis-o fostului Suveran la ora 4 din dimineața de 6 Septemvrie.

SIRE,

M'am angajat să apăr cu trecutul, cu cinstea și cu vieața mea Țara și Tronul.

Incercările mele de a găsi oameni cu adevărat patrioți și pricepuți cu care să fac o echipă nouă de redresare a Statului și de reinfrățire a Maiestății Tale cu Țara, au eșuat.

Toți cer abdicarea Maiestății Tale.

In fața acestei situații și a agitațiilor pe care eu nu pot să le innec în valuri de sânge pentru a arunca Țara într'un războiu civil și a determina ocupația străină, mă simt dator să supun și în scris Maiestății Tale, glasul Țării.

Cine afirmă altfel face o crimă.

Atrag însă serios atenția Maiestății Tale în privința răspunderilor grave care vor apăsa pe vecie asupra Maiestății Tale, dacă nu dă ascultare imediat și fără ezitare cererii mele, care este a Armatei și a Țării.

7 Septemvrie 1940.

General ION ANTONESCU

„Să ne unim în muncă şi frăţie"

Apel adresat Ţării prin Radio

ROMANI,

Cu copiii şi cu bătrânii noştri să mergem mâine, 8 Septemvrie 1940, la ora 11, în bisericile *noastre* şi îngenunchind în faţa altarelor şi cu fruntea lipită de pământ, să ne mustrăm pentru greşelile de care suntem cu toţii vinovaţi.

Să cerem iertare nefericiţilor noştri fraţi, care prin vitregia vremurilor şi din propria noastră vină, au fost rupţi din trupul nostru îndurerat; să aruncăm blestemul nostru asupra marilor vinovaţi; să plângem morţii şi martirii care au căzut şi au suferit pentrucă au voit şi au dorit şi care au luptat pentru o Românie cu adevărat mare, pentru o Românie curată, pentru o Românie respectată, pentru o Românie tare; să ne luăm solemn angajamentul că de azi ne unim în muncă şi în frăţie, în gândire şi în simţire, în dreptate şi în lege, în disciplină şi în cumpătare, în ordine şi în credinţă, pentru ca prin muncă să ne întărim, să prosperăm şi să fim gata.

7 Septemvrie 1940.

APEL CĂTRE ŢARĂ

FRAŢI ROMÂNI,

Fac din inima mea îndurerată un apel să uitaţi totul şi să vă strângeţi în jurul tânărului şi iubitului nostru Rege, să intraţi în ordine şi să vă puneţi pe muncă:

TRĂIASCĂ ROMÂNIA!

General ION ANTONESCU

9 Septemvrie 1940.

„Să muncim fără preget pentru a reclădi dela bază Statul..."

Apel la ordine și la muncă

ROMANI,

Mi-am pus în cumpăna soartei vieața mea, ca să o scap pe a voastră.

Dumnezeu care a fost cu voi și cu mine m'a ajutat să spulber în două zile un regim tiranic și odios.

Scopul meu nu a fost însă numai să sparg în țăndări un sistem, ci acela de a crea altul.

Un regim nou de viează curată, un regim de viează armonioasă și frățească între conducători și conduși; un regim de viează plină de ideal, de cuget curat și de forțe creatoare, în sfârșit, un regim în care dela cel mai tânăr dintre voi până la cel mai în vârstă dintre noi să muncim cu patimă, să muncim cu dragoste, să muncim fără preget pentru a reclădi dela bază Statul nostru, pentru a face din el ceea ce doriți voi și ceea ce am visat eu.

Este o muncă grea, neînchipuit de grea, care cere dela voi și dela mine gândire, organizare, metodă, ordine, disciplină, neslăbită voință și dârzenie.

Ajutați-mă și ascultați-mă.

Dacă o faceți cinstit, dacă nu umblați după foloase personale sau de castă, dacă nu vă uitați cu ochi răzbunători în trecut, dacă întindem o mână frățească tuturor cari sunt în stare să pună sufletul, priceperea, cinstea, munca și patriotismul lor în slujba Patriei, dacă lăsăm ambițiile și păstrăm

proporțiile, în sfârșit, dacă începeți să dați tot sufletul, toată energia și toată munca voastră în folosul Țării noastre, voiu reuși.

Puneți deci frâu bucuriei care v'a cuprins că ne-am descătușat și începeți munca constructivă.

In fiecare săptămână, de luni dimineața și până sâmbătă seara, să transformăm Statul într'un stup de înțelepte și harnice albine.

Orice secundă pierdută în intrigă și luptă strâmbă poate să ne fie mortală.

TINERI LEGIONARI,

Am înțeles și înțeleg explozia voastră de mulțumire, pentrucă fără să fiu dintre voi, am suferit cumplit cu voi și pentru voi.

Am suferit cu voi fiindcă doream ceea ce doreați voi, gândeam ceea ce gândeați voi.

Doream ca România-Mare să fie o Românie tare. Doream să fac, după cum doreați să faceți, ca în această Țară să domnească dreptatea, să fie stăpână numai legea, să conducă numai meritul și să se bucure de bunul traiu nu numai unul, ci toți.

Am suferit și ați suferit luptând pentru aceleași simple idealuri.

Am uitat. Să uitați.

Nu se clădește cu răzbunare, ci cu muncă; nu cu desordine, ci cu ordine.

Am lăsat liberă explozia voastră de bucurie și de entuziasm fiindcă am înțeles-o și o înțeleg.

Nu uitați însă că în acest ceas, pe tot întinsul Țării noastre, sunt țărani care suferă de lipsuri și-i amenință foametea; sunt victimele greșelilor noastre; sunt loviți de soartă și nefericiții noștri frați care au părăsit pământul lor strămoșesc, icoanele lor sfinte, casele lor dragi, avutul lor agonisit cu trudă, amintirile lor scumpe, mormintele străbunilor și speranțele lor în dreptate.

Sunt muncitori dela orașe și năpăstuiți de soartă care se sbat după o neagră și amară pâine; în sfârșit sunt familiile și bisericile, școala și armata pe care trebue să le refacem, să le dăm un nou suflu de viează și să le redăm avântul pentru ca prin ele să

redăm Națiuni demnitatea și puterea, speranța în viitor și credința în biruință.

Gândiți-vă la ce vă spun. Socotiți și alegeți între agitații și ateliere.

Eu am ales. Am ales munca și vă pot asigura că tineretul va lua parte activ, după pregătire, competință și puterea fiecăruia, la această muncă de reconstrucție.

ROMÂNI,

In timpul săptămânii nimeni nu face altceva decât muncește pentru Nație și muncind pentru Nație, muncește pentru el.

Nu așteptați să vă vină totul dela mine.

Dați-mi răgaz să-mi formez echipa și să încep adevărata muncă constructivă. O voiu face în câteva zile.

Greutățile în care se sbate neamul sunt atât de mari și treburile publice atât de încurcate, încât descurcarea lor cere timp. Am luat multe măsuri de îndreptare și de ușurare a vieții celor împovărați. Vor veni și altele. Nu pot veni toate deodată. Am pornit la muncă numai cu un singur om. Nu am avut nicio organizație în spatele meu.

Fiți siguri că eu nu dorm, nu mă plimb și nu petrec.

Dacă veți găsi altul mai priceput și dacă mi-o veți cere, mă voi da singur la o parte și la timp.

11 Septemvrie 1940.

CONDUCATORUL STATULUI ROMAN ȘI PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE MINIȘTRI
General ION ANTONESCU

„Generalul ANTONESCU nu amenință pe nimeni dar nici nu șovăe..."

Apel la ordine

In țară și mai ales în Capitală au început să se agite unele mișcări cu caracter anarhic.

Am redat poporului libertățile care i-au fost smulse. Am făcut-o pentru ca aceste libertăți să fie folosite numai la ridicarea Statului.

Cine le folosește la prăbușirea lui prin anarhie, devine dușmanul No. 1 al acestui neam.

Generalul Antonescu nu amenință pe nimeni dar nici nu șovăe. El a venit: să facă tuturor dreptate; să dea tuturor putința să trăiască omenește; să facă să înceteze desmățul sus și să înceapă bunul trai jos.

El va reclădi Statul începând dela temelia sa.

După el, la temelia Statului au stat și vor sta întotdeauna muncitorul agricol dela țară și muncitorul dela orașe — funcționar și lucrător.

Dela ei va porni și pe ei voiu organiza toată forța de producțiune și de rezistență a viitorului Stat.

Dintre ei voiu da putința să se ridice elitele sănătoase ale producției și conducătorii de mâine ai Statului.

Insă, pentru ca să pot să înfăptuesc această sfântă datorie către voi și către istorie, îmi trebue liniște și ordine, îmi trebue să-mi dați timp și ascultare.

De aceea: anunț pe toți, oricine ar fi el și pe orice s'ar rezema, să intre imediat în ordine.

Independența și libertățile noastre vor fi primejduite dacă țara nu intră în ordine, nu se pune pe muncă și dacă nu reconstitue repede forțele care îi pot asigura și rezistența și înălțarea.

Pentru a atinge acest ţel, trebue o singură mână conducătoare, care să transforme într'o singură voinţă şi o singură forţă creatoare toate puterile şi toate voinţele răzleţe ale acestui neam.

Nu încercaţi să slăbiţi, prin desordine, această mână.

Ea va alina cu părintească dragoste, atât cât îi este cu putinţă, în lipsurile şi desordinea actuală, toate suferinţele; dar va pedepsi cu toată asprimea toate încercările ce s'ar face de a se da ultima lovitură Statului. Fiindcă trebue să oprim prăbuşirea în anarhie şi sclavie.

11 Septemvrie 1940.

CONDUCATORUL STATULUI ROMAN ŞI
PREŞEDINTELE CONSILIULUI DE MINIŞTRI
General ION ANTONESCU

Unire şi iubire, muncă de îndreptare şi reconstrucţie

Apel către legionari

DRAGI LEGIONARI,

Puterile răului au fost pentru totdeauna înfrânte.

Cu ajutorul Destinului, învierea Patriei a venit şi ea cu biruinţa voastră şi a mea.

Ingenunchiaţi şi cinstiţi cu pietate ziua Căpitanului vostru de ieri.

Jertfa lui o merită cu prisosinţă.

Indemnul meu este să faceţi, odată cu această închinare şi legământul că prin ordine, prin disciplină, prin credinţă nelimitată în destinele glorioase ale Patriei şi prin muncă neşovăelnică, veţi dovedi Ţării şi lumii întregi că sunteţi cu adevărat păstrătorii unei mari şi neuitate moşteniri.

Este datoria voastră de mâine.

Ţara vă cere să începeţi alături de mine, fără şovăire şi fără precupeţire, în unire şi iubire, munca de îndreptare şi de reconstrucţie la care am pornit.

Este îndemnul meu de astăzi.

Ascultaţi-mă şi urmaţi-mă.

CONDUCATORUL STATULUI ROMAN ŞI
PREŞEDINTELE CONSILIULUI DE MINIŞTRI
General ION ANTONESCU

12 Septemvrie 1940.

„O Domnie nouă și o guvernare nouă"

Apel către Țară

FRAȚI ROMANI,

Geniul răului a fost smuls din inima noastră, de pretutindeni și pentru totdeauna.

De sus și până jos, dela tânăr până la bătrân, din colibă până la palate, *purificare totală, purificare desăvârșită, purificare în tot* și în toate se va face.

Ea se va face fără ură, fără părtinire, fără nedreaptă lovire.

Justiția prin tot ce are ea mai înalt, mai priceput, mai curat și mai onorat, va veghea la aceasta.

ROMÂNI,

Ceasul datoriei vă chiamă.

Ceasul muncii a sunat.

Ceasul unirii nu mai poate întârzia. El cere imperios și impune sever, celor cu gând curat, să vină cu toții fără șovăire, în unire și înfrățire, să reeducăm familiile noastre, să întărim Biserica noastră, să reconstruim școala noastră, să îmbunătățim soarta țăranilor, muncitorilor și a funcționarilor noștri, să alinăm suferințele săracilor și loviților de soartă, să sporim bogățiile noastre și să întărim forțele noastre morale, politice și militare, pentrucă numai astfel România de mâine va putea să fie o Românie respectată și stimată, o Românie ascultată și folosită.

ROMANI,

Din ceea ce ați cetit, din ceea ce ați văzut, din ceea ce ați simțit, ați putut să vă dați seama, intr'o singură săptămână de guvernare, ce *gândesc* să fac pentru *țară* și ce doresc *să dați voi* pentru ea.

Eu cu voi și voi cu mine, cât voiu fi vrednic, — să ascultăm, cel puțin în acest ultim ceas — porunca de dincolo de mormânt a strămoșilor și martirilor noștri și să nu uităm datoria sacră pe care o avem de *a trece* copiilor noștri o *Țară frumoasă*, o Țară puternică înlăuntru și respectată în afară, în sfârșit, o *Țară* la care am aspirat cu toții și pentru care am pătimit cu toții.

Legea credinței, legea dreptății, legea disciplinei, legea muncii, legea educației severe, legea tăcerii, legea solidarității naționale și a sprijinului reciproc și legea onoarei, vor fi legile de temelie ale *Statului de mâine*, legile călăuzitoare ale Statului Național Legionar.

Numai astfel va veni și ziua *biruinței*.

ROMANI,

După înfrigurate așteptări și grele suferințe, azi începe în această Țară o *Domnie nouă* și o *Guvernare nouă*.

Incepe Domnia pe care ați voit-o, ați dorit-o și ați cerut-o.

După o lungă și dureroasă pribegie, *Augusta Mamă* a tânărului nostru *Rege*, s'a întors.

Un imperativ de înaltă morală în Stat, impunea aceasta.

Familia Regală va fi de acum înainte, prin exemplul de *moralitate*, de *sobrietate*, de *neprihănire*, de *modestie*, de *conștiință civică* și de *ținută patriotică*, *simbolul* din care se va inspira veșnic familia românească, pe care eu o consider cheia de boltă a rezistenții și a prosperității neamului nostru.

Să urmați exemplul.

ROMANI,

Țara începe noua *Domnie* cu o nouă echipă de guvernare.

Am ales tot ce am găsit mai curat ca trecut și mai promițător ca viitor.

Sunt de sigur, în această Ţară, şi alţii tot aşa de buni, şi alţii şi mai buni.

Incepând cu mine şi terminând cu cel mai tânăr din echipă, care nu va dovedi prin muncă, prin energie, prin pricepere, prin conştiinţă că a meritat locul ce i s'a dat, îl va ceda altuia.

ROMÂNI,

V'am vorbit dela suflet la suflet, dela inimă la inimă, dela Român la Român.

Sunt sigur că m'aţi înţeles, după cum vă asigur că v'am înţeles.

Treceţi la muncă.

Generalul Antonescu vă asigură că proprietatea voastră va fi respectată, libertăţile voastre vor fi garantate, munca voastră va fi răsplătită şi dreptatea voastră vă va fi dată.

Cu Dumnezeu înainte.

15 Septemvrie 1940

CONDUCATORUL STATULUI ROMAN ŞI
PREŞEDINTELE CONSILIULUI DE MINIŞTRI
General ION ANTONESCU

Tradiţia Regească de iubire şi respectul poporului

Mulţumirea adresată Ţării la 20 Septemvrie 1940

ROMÂNI,

In numele M. S. Regelui Mihai I şi al Reginei Mame, vă înfăţişez tot gândul de recunoştinţă pe care Maiestăţile Lor îl trimit întregei Naţiuni pentru mărcaţa primire şi calmul entuziasm ce l-aţi închinat Lor în aceste zile de nou destin româneşc.

Intre Tron şi Naţiune s'a redeschis astfel drumul credincios şi curat în care tradiţia regească de iubire şi respectul poporului s'au înfrăţit întotdeauna.

Dela acest drum să nu ne abatem niciodată, Români.

Trăiască Maiestatea Sa Regele Mihai I.

Trăiască Regina Mamă.

Iar eu vă înfăţişez toată recunoştinţa mea pentru închinarea făcută Maiestăţilor Lor şi pentru caldele aclamaţii cu care m'aţi cinstit.

CONDUCATORUL STATULUI ROMAN ŞI
PREŞEDINTELE CONSILIULUI DE MINIŞTRI
General ION ANTONESCU

APEL CĂTRE PLUGARI

„Țara cere muncă dârză și neostenită"

PLUGARI,

Țara a suferit încercări grele. Am pierdut pământuri rodnice. Imprejurările ni-au stat împotrivă și rodul ogoarelor a fost mic în acest an și din cauza timpului neprielnic și din cauză că o parte din voi a trebuit să părăsiți căminurile chemați la *datoria ostășească*.

Țara cere să începem cu toții o *muncă dârză* și neostenită, pentru a alina — cât de puțin — rănile care o sângerează.

Datoria voastră este ca, împreună cu toți ai voștri, să *munciți ogoarele* în această toamnă, cu orice jertfă, pentru a putea da țării și vouă pâinea cea de toate zilele. Munciți fără odihnă, după cum vor trebui să muncească și cei dela orașe.

Prima voastră grijă să vă fie *aratul* și *semănăturile de toamnă*, care trebuesc făcute la vreme, fiindcă numai astfel vor da roade sigure.

Ajutați-vă între voi frățește cu animale și unelte, pentru săvârșirea muncilor. Niciun petec de pământ să nu rămână nelucrat.

Nădejdea țării de a-și împlini nevoile de hrană, este—*toată—în voi*.

Țara cere tuturor fiilor ei să-și îndeplinească *datoria* cu *râvnă*.

In scurtă vreme, voiu veni cu mijloace ca să vă ajut și să vă ușurez vieața. Vă făgăduesc și îmi voi ține cuvântul, ca și până azi.

Și acum, cu *ajutorul lui Dumnezeu*, cu toți la lucru!

20 Septemvrie 1940

CONDUCĂTORUL STATULUI ROMAN ȘI
PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE MINIȘTRI
General ION ANTONESCU

Scrisoare-răspuns adresată d-lui Iuliu Maniu

DOMNULE MINISTRU,

„Pentru a satisface dorinței impetuoase a opiniei publice de a înfiera atrocitățile săvârșite de Maghiari în Transilvania ruptă dela noi precum și pentru a împlini îndatorirea de a nu lăsa în părăsire frații Români ajunși la groaznice suferințe, am convocat pentru Duminecă, 29 Septemvrie, la Statuia Mihai-Viteazul o întrunire publică de protestare, lansând totodată aci alăturatul apel".

„Cu onoare vă rog să binevoiți a lua cunoștință de această întrunire, dând totodată dispozițiuni organelor în subordinea d-voastre, să nu împiedece această adunare și mai binevoiți, vă rog, a da instrucțiuni onor serviciu al censurii să permită tipărirea și răspândirea acestui apel".

București, în 24 Septemvrie 1940.

Cu distinsă stimă
IULIU MANIU

La această scrisoare d-l General Antonescu a dat următorul răspuns:

„Domnule Maniu,

D-l ministru de interne mi-a înaintat cererea d-v. prin care solicitați autorizarea de a ține o întrunire publică pentru „a înfiera atrocitățile săvârșite de Maghiari în Transilvania și pentru a împlini îndatorirea de a nu lăsa în părăsire frații Români ajunși la groaznice suferințe".

Vă respect și vă înțeleg durerea, care este și a mea, ca și a neamului întreg. Și vă asigur că n'am așteptat această solicitare „pentru a împlini îndatorirea de a nu lăsa în părăsire frații Români".

Am făcut totul, d-le Maniu, pentru a apăra cugetele și trupurile românești cotropite de o ocupație care s'a abătut și dela

regulile dreptului ginților și dela obligațiile formal luate la Viena ca și dela respectul vieților și al omeniei.

Vă închipuiți, cred, că nu ostașul care a luptat intotdeauna pentru drepturile și demnitatea Neamului nostru ar fi putut să stea cu brațele încrucișate și cu sufletul gol în fața acestor jertfe și a acestor suferințe ale tuturor Românilor.

In împrejurările grave de azi, cu răspunderile și amenințările ceasului de față — pe care nu eu le-am creat — am socotit că datoria omului de Stat și a Conducătorului răspunzător este să-și pună toată puterea și toată nădejdea într'o acțiune diplomatică serioasă și gravă, pe care am întreprins-o și ale cărei rezultate le-am așteptat cu încredere; ele au început să se producă și în câteva zile veți avea dovada.

Pentru a nu ascunde nimic Țării am lăsat în acelaș timp ca presa să publice adevărul și să-și rostească judecata.

Națiunea toată stă unită și demnă în fața acestor fapte grave care ne sângerează pe toți și ne îngenunche cu pietate și durere în fața jertfelor nedrepte ale fraților Ardeleni.

O întrunire în aceste împrejurări, când acțiunea noastră diplomatică se desfășoară cu toată răspunderea, iar ordinea internă este restabilită, cred însă că nu ne-ar fi folositoare.

Intâiu pentrucă ea ar putea să sdruncine seninătatea mândră a demersurilor pe care le-a întreprins Guvernul și să lase să se creadă pe de o parte că nu avem încredere deplină în aceia la care ne-am adresat, iar pe de altă parte că n'am avea întreaga siguranță a drepturilor noastre, sau că numai o parte a cugetelor românești se ridică protestatară în contra gravelor împrejurări din Ardeal.

In al doilea rând, fiindcă o asemenea întrunire ar putea să deschidă drumul unor manifestări publice, pe care m'am luptat cu toată puterea, cu întreaga mea onestitate și cu tot patriotismul, să le împiedec, pentru a asigura liniștea și ordinea. Și alții au cerut și cer întruniri și alții vor să-și manifeste patriotismul și credința lor.

Am socotit domnule Maniu, că interesul fundamental al Statului și condiția liniștei și propășirii noastre este să opresc orice frământări. Am cerut-o tuturor.

Nu în folosul guvernării, care face totul ca să merite încrederea și sprijinul Țării, — ci pentru ca să putem pune ordine internă și să ne garantăm granițele.

Am luat conducerea țării în cel mai greu moment al istoriei noastre din ultimele decenii:

Monarhia sdruncinată; granițele sfâșiate; zeci de mii de Români pe drumuri, goniți din căminurile lor; banul public prădat și bugetul sdruncinat; Statul cu teritoriul redus, având să facă față nu numai gravelor consecințe ale desmembrării și micșorării puterilor lui financiare — cu magistrați, militari, profesori și funcționari fără rosturi — dar unei crize economice în deplină desfășurare pe lângă o gravă prăbușire morală.

Toate acestea nu eu le-am făcut, d-le Maniu.

Oricine își poate găsi în conștiință poveri de suferit pentru starea în care a ajuns Țara prin politica din ultima vreme.

Dar eu, nu, d-le Maniu.

Eu mi-am luat în fața lui Dumnezeu, a Țării și a tânărului Rege, în fața Istoriei și a conștiinței mele cea mai grea răspundere, după ce ani de-a-rândul, o știți prea bine, am denunțat tuturor și chiar d-v., toată primejdia, toate greșelile și drama care ne aștepta și care a venit.

In ceasul acesta grav, când trebue să port răspunderea faptelor altora, ca să salvez Țara, aștept dela d-v. și dela toți cel puțin atâta: înțelegerea și liniștea ca să pot lucra.

Și, credeți, că simt prea greu răspunderea mea și mă apasă destul suferința Neamului ca să pot să nu-mi fac datoria de a apăra drepturile noastre veșnice și viețile românești.

Conștiința mea și răspunderea de Conducător a ales calea. Dela ea nu mă abat, fiindcă interesele Statului și ale conservării noastre îmi comandă această statornicie.

25 Septemvrie 1940.

General ION ANTONESCU

APEL CĂTRE FEMEIA ROMÂNĂ

Femei române de pretutindeni,

In viaţa nouă pe care am hotărît să o asigur Ţării, gândul meu se îndreaptă şi la voi.

Am nevoie de ajutorul vostru.

Şi ştiu că mă veţi ajuta.

La temelia Statului aşez familia.

La temelia familiei, vă cer să fiţi voi.

Nu multe, dar totuşi sunteţi prin birouri, în viaţa publică, în întruniri politice; sau, în cazinouri, în jurul meselor de cărţi, luxoase, împodobite.

E rău.

Ştiu că pentru unele, vremuri grele şi lipsite de înţelegere, v'au silit la munci, care odinioară nu prea departe — erau sortite numai bărbaţilor.

Pentru altele, viaţa — lumii ce s'a prăbuşit — de lâncezire în necinste superficială, v'a îndepărtat dela chemările fireşti, v'a desgustat şi descurajat, făcându-vă să căutaţi refugiu oriunde şi uitare în orice.

Acele vremuri însă, nu se vor mai întoarce în Ţara Românească, pentrucă am făgăduit-o.

Numai în familie, puteţi cuprinde taina adâncă a vieţii şi numai prin familie, puteţi fi înconjurate de adevărata dragoste şi respect ce vi se cuvine.

Bărbaţii României care se clădeşte vor fi luptători. Luptători de fiece clipă. Acasă vor trebui să fie aşteptaţi cu bunăvoinţă, căldură şi ordine. Şi aceasta o veţi face voi.

Copiii lor vor trebui să-i înţeleagă şi urmându-le — când anii le vor da putere — să reia lupta de unde a lăsat-o tatăl lor, să o ducă mai departe — mai sus, cât mai sus. Această legătură între tată şi copil, care reprezintă permanenţa, adică: Neamul, o veţi face tot voi.

Iar ziua care va cere copiilor voştri să-şi facă „casa" lor, să vă găsească iubite şi respectate pentru a putea fi, din colţul modest al datoriei împlinite, îndreptar luminos şi sprijin nesdruncinat, căminurilor proaspăt înjghebate.

Un singur lux: al jertfei.

O singură podoabă: a cinstei.

Soţie, mamă, bunică.

Iată gândul Generalului Antonescu pentru femeia română.

Apoi, vă cer să împliniţi trei mari chemări:

1. Creşterea copiilor;
2. Asistenţa Socială;
3. Apărarea hotarelor.

1. Creşterea copiilor

In România, cel mai preţios dar pe care Dumnezeu îl aduce Neamului, este copilul. Darurile Cerului, trebuesc cinstite cu mare îngrijire. Oricum va fi: bogat sau sărac, frumos sau urît, îngrijit sau părăsit, dotat sau nedotat, paşii lui vor trebui îndreptaţi pe acelaşi drum: lupta continuă către cinste.

Să fie cinstit în toate.

Din cinste naşte: munca, bunacuviinţa, dragostea, cumpătarea, voioşia, seninătatea, bunătatea, jertfa şi chiar eroismul.

Sufletul unui copil este cea mai plăpândă alcătuire, în care impresiile capătă ecouri uriaşe, ce se transformă în înclinări pentru o viaţă întreagă.

Să-i deprindeţi să creadă în Dumnezeu şi Biserica Lui. Să se închine cu tăria cu care Biserica era iubită de strămoşii noştri. Să se deprindă să-şi apropie sufletul de Dumnezeu şi să-i feriţi de trufia deşertăciunilor.

Să le spuneţi că Neamul Românesc, în înţelesul nesfârşit al generaţiilor, cuprinde toate sufletele morţilor şi mormintele strămoşilor. Că aceste morminte trebuesc cinstite. Prin cultul morţilor vor avea totdeauna sprijinul sufletelor care s'au jertfit pentru neam. Şi că nu există putere în lume să poată opri biruinţa lui Dumnezeu şi a celor ce au crezut în El.

Tot prin cultul morţilor şi mormintelor strămoşilor îi veţi face să iubească pământul ţării. Să le şoptiţi zilnic că prin ecoul şi îndemnul care vine din morminte, a trăit şi trăieşte Neamul acesta.

Cunoscând orice limbi străine, să iubească un singur graiu, acela al strămoşilor noştri. Adâncul firii româneşti, nu poate fi cuprins decât prin graiul românesc. Să-l cinstească, să-l păstreze şi să-l lase moştenire nepătată.

Să-i creşteţi luptători, dar să-i deprindeţi să fie blânzi. Blândeţea este o podoabă unică a sufletului românesc. Blândeţea, oriunde vor găsi germeni de vieaţă. Să le îndreptaţi zilnic mâna să ajute pe cel în nevoie.

Să le răspundeţi totdeauna şi la toate întrebările. Să le cetiţi şi să cetească. Astfel îi veţi deprinde să aibă pasiunea de a se cultiva.

Şi, mai ales, învăţaţi-i să muncească. Munca să o iubească şi să o respecte, pentrucă îndeamnă şi înnobilează. Faceţi-i să înţeleagă cât de greu trece vieaţa fără muncă. E groaznic să te simţi trăind ceas cu ceas şi să nu foloseşti nimănui.

Iar faţă de copii, căsătoria voastră să rămână o taină. Să nu lăsaţi niciodată ca vălul să fie rupt de asprimea unor cuvinte sau fapte nesocotite. Certurile dintre părinţi aruncă nesfârşită uscăciune în sufletele lor crude. Neînţelegerile voastre, păstraţi-le şi feriţi-le de ochii şi urechile lor. In altfel, le pustiiţi sufletul pentru totdeauna.

Gândiţi-vă şi înţelegeţi, că nu puteţi fi înlocuite şi că nimeni nu ar putea face nimic din toate acestea în locul vostru.

Prin măsura în care prin îndreptări de fiece zi, voiu aduce acestui Neam întreaga strălucire la care are dreptul să ajungă, în aceeaşi măsură, îndreptaţi-vă către familie, de unde nu trebuia să ieşiţi niciodată.

2. Asistenţa socială

S'a frânt trupul Ţării.

Sunt dureri adânci.

Fizice şi morale.

Toate trebuesc alinate. Şi fără întârziere.

Au rămas oameni fără casă, fără îmbrăcăminte, fără bani, oameni care au trebuit să se despartă de orice agonisire şi care azi, sunt siliţi să pornească totul, dela început. E înfiorător.

Veţi trebui să lucraţi şi pentru ei.

In cadrul asistenţei, care va încerca să aline şi să repare până la ultima suferinţă, a ultimului om, mâinile voastre nu vor trebui să se oprească nicio clipită.

Să toarcă, să ţească, să coase din zori şi până în seară.

Fusul, andrelele şi „războiul", prin munca voastră neobosită, să le faceţi să reintre în cartea istoriei Neamului Românesc.

Aştept dela fiecare, după puterile voastre, — ori cât de mici ar fi ele, — dar şi după cât de mari ar fi puterile voastre.

In sfârşit şi trupurile obosite, ale ostaşilor de veghe, să simtă căldura firului tors şi ţesut de mâinile voastre.

Luând şi voi asupra voastră din durerile de azi, suferinţa unei părţi va fi a tuturor, şi din rănile de ieri ale unui neam întreg, voiu pune mâine Ţării temelii de fier.

3. Apărarea hotarelor

Hotarele unui neam sunt mărginite de strălucirea concepţiei lui.

Apărarea lor, e ceasul cel mai greu şi sfânt din vieaţa unei ţări.

Atunci, să fiţi în rânduri, alături de copiii voştri, printre bărbaţii voştri, în faţa părinţilor voştri.

Şi într'un iureş năprasnic să dovedim lumii întregi, că merităm să trăim, pentrucă nu putem fi înfrânţi.

Trebue să vă pregătiţi în această direcţie şi cu acest scop trebue să fiţi organizate.

Pentru aceste crezuri sfinte, cu puterea de înţelegere a sufletului vostru, vreau să vă găsesc într'o coloană nesfârşită.

Hotărîte şi modeste.

Să nu apară niciun nume.

Doar murmurul recunoştinţelor să repete:

Femeia României!

CONDUCATORUL STATULUI ROMAN ŞI
PREŞEDINTELE CONSILIULUI DE MINIŞTRI
General ION ANTONESCU

Datoria slujitorilor Bisericii

Răspuns la memoriul adresat de I. P. S. S. Patriarhul Nicodim

Inalt Prea Sfinția Voastră

La memoriul ce ați binevoit a mi-l adresa, prin care îmi comunicați o serie de sugestii în legătură cu reorganizarea Bisericii și îmi cereți să Vă fac cunoscute principiile de care înțeleg să mă călăuzesc eu în această chestiune Vă răspund, cu aleasă considerație, următoarele:

Socotesc că Biserica, Instituție Divină întemeiată de Fiul Lui Dumnezeu și adoptată de poporul nostru încă din îndepărtate veacuri pentru a-l înălța sufletește și a-l mântui, este singura în măsură și în drept să stabilească, în conformitate cu chemarea ei și cu necesitățile timpului, normele de activitate. Statul nu are a se îngriji decât de a-i indica, în înțelegere și conlucrare, acele norme directoare necesare pentru stabilirea în ansamblul său a tuturor funcțiunilor lui spirituale, culturale și publice. Un Stat întemeiat pe spiritualitatea creștină, cum este al nostru astăzi, e respectuos față de Dumnezeu și de Sfânta Biserică.

Statul Român de azi are deplină încredere în Biserica Neamului, așa încât nu se îndoiește câtuși de puțin că ea își va da normele cele mai potrivite pentru o activitate pastorală cât mai intensivă și cât mai folositoare neamului nostru pe care nimeni nu-l iubește ca ea.

Eu n'aștept dela slujitorii Bisericii, mai mari și mai mici, decât să fie pătrunși până în adâncul conștiinței lor de caracterul Dumnezeesc al ei și de răspunderea lor de trimiși ai lui Dumnezeu în mijlocul neamului nostru. Conștiința că ei stau sub ordinele lui Dumnezeu trebue să-i facă să ardă de

râvnă. Numai atunci își vor îndeplini misiunea spre cel mai mare folos pământesc și ceresc al Neamului nostru.

Cred, de altfel, că pentru o Biserică străbătută și încălzită puternic de conștiința misiunii ei, lucrul principal nu este felul cum sunt precizate sau cum vor fi schimbate câteva paragrafe. Duhul ei viu și râvna ei sfântă se poate manifesta cu tot atâta forță sub orice formă a legilor de organizare.

Nici în vieața de Stat lucruri principale nu sunt legile, ci sufletul conducătorilor și al funcționarilor ei. Cu atât mai mult trebue să fie valabil acest adevăr în vieața bisericească.

Atât în calitatea mea de Conducător al Statului Național Legionar, care-și toarce puterile din spiritualitatea creștină a Neamului, alimentată de sfânta Noastră Biserică, cât și ca fiu credincios al acestei Biserici, dornic să-mi dobândesc în sânul Ei mântuirea sufletească, cerința cea mai mare pe care o adresez Bisericii este:

Să-și aprindă până la incandescență râvna apostolească și propovăduitoare. Să văd pe apostolii altarelor la înălțimea credinței pe care o propovăduesc, la înățimea nădejdiilor ce și le pune acest Neam în Dumnezeu și în puterile Lui Cerești. Aș vrea să fie în stare să susție continuu la această înălțime credința tineretului. Aș vrea în sfârșit să văd că preotul, prin pregătirea lui, prin purtarea lui, prin deslegarea lui de cele pământești și prin exemplul lui, în toate, să readucă în fața altarului și în Biserică pe toți aceia care s'au îndepărtat mai mult sau mai puțin de ea, din vina tuturor.

Sunt convins că dacă vor înscrie acum acea epocă de supremă trăire morală și spirituală pe care fiecare Neam trebue să o aibă, ne vom purifica radical firea și-i vom da acel caracter de soliditate definitivă, care să ne facă mai serioși și mai bărbați pentru toate timpurile viitoare.

Legea de organizare pe care o are Biserica Noastră acum, nu conține de altfel, după umila mea părere, nimic care ar impiedeca pe slujitorii Altarului să-și facă datoria. Dimpotrivă, prin conștiința de răspundere în fața lui Dumnezeu, ce o stimulează în sufletul preotului, în baza principiului autonomiei înscris în ea, și prin impulsul ce-l dă clerului să se apropie de popor în nenumărate ocazii, în liniile ei mari, un cadru cum nu se mai poate mai potrivit pentru această acțiune intensivă care se așteaptă dela cler în epoca ce trăim.

Totuşi, eu ţin seamă de sugestiile Inalt Prea Sfinţiei Voastre, dar nu pot să-mi iau răspunderea a decide singur de soarta unei instituţiuni de care depinde liniştea şi prosperitatea neamului. De aceea voiu pune în faţa viitorului Consiliu de Stat, care va fi chemat să găsească cadrul armonios în care se va organiza, va trăi şi se va desvolta viitorul Stat românesc şi problema Bisericii noastre.

Eu, însă, dau Sfintei noastre Biserici asigurarea deplină de a o sprijini din toată inima şi din toate puterile pentru a păşi cu hotărîre la împlinirea misiunii spirituale ce i-a hărăzit-o dumnezeescul Ei întemeietor şi la care a trimis-o în mijlocul drept credinciosului popor.

Comunicându-Vă aceste opinii şi intenţii ale mele în legătură cu activitatea Bisericii, primiţi, vă rog, Inalt Prea Sfinţite, expresiunea înaltei mele stime şi veneraţiuni.

General ION ANTONESCU

„Biserica lui Cristos este dragoste, jertfă, milostenie, trudă, curăţenie sufletească"

Apel către slujitorii tuturor altarelor româneşti

SLUJITORI AI TUTUROR ALTARELOR ROMÂNEŞTI

Pe plan social, la temelia Statului stă familia.
Pe plan spiritual aşez credinţa.

Am spus-o aceasta în scrisoarea răspuns ce mi-am îngăduit să trimit I. P. S. S. Patriarhul, în calitatea mea de conducător responsabil de noua îndrumare a destinelor neamului, în aceste grele clipe ale istoriei lui.

Găsesc de datoria mea să mă întorc cu faţa şi către voi, nu pentru a mă amesteca în atribuţiile conducătorilor voştri fireşti, ci pentru a-mi îndeplini faţă de voi şi de Ţară îndatoririle mele de armonizator al activităţii şi al îndatoririlor tuturor în cadrul Statului. Numai în cadrul acestei concepţii, vin în mijlocul vostru şi cu dragoste de prim credincios vă spun că:

Biserica lui Cristos nu înseamnă numai ziduri, icoane, coruri, lumânări, clopote, slujbe.

Ea este dragoste, jertfă, milostenie, trudă, curăţenie sufletească.

Oriunde trăieşte un suflet curat, acolo este un altar al dumnezeirii.

Pentru ca Biserica şi toate podoabele ei să primească cu adevărat harul ceresc, dacă vreţi să adăpostească cu folos pe cei ce înalţă rugăciuni, să-i facă să caute sprijin, şi genunchii lor odată ridicaţi dela pământ, să-i poarte mai încrezători ca înainte, *daţi voi* întâiu Bisericii, tot ce Mântuitorul a aşezat la temelia ei.

Cunoaşteţi mai bine ca mine în ce măsură cuvintele rugăciunilor voastre cuprind şi desvălue drept-credincioşilor puterea sau slăbiciunea sufletului vostru.

Dacă gândul vostru nu este cu totul dăruit Creatorului, dacă inima voastră nu se frământă cu adevărat pentru păcatele oamenilor, atunci și zidurile Bisericilor sunt reci și chipurile Sfinților de pe icoane sunt crunte și clopotele sună spart și lumânările par stinse.

Faceți în așa fel, încât oamenii să simtă nevoia să meargă la Biserică și să dorească ceasul de rugăciune ca o mare liniștire sufletească.

Evanghelia Mântuitorului este faptă. Ea nu a fost scrisă ca să fie, ci pentrucă a fost trăită. Vieața lui Cristos-Dumnezeu a fost supusă trudei legilor omenești, a acceptat pecetea pedepsei divine și a luptat pentru răscumpărarea noastră. Așa că din ea și numai prin ea să tălmăciți vieața credincioșilor.

Ascultați poverile lor și arătați-le că toate au fost trăite și înfruntate de Dumnezeu pentru biruința lor. Cel mai mic sbucium din vieața oricăruia faceți-l să intre, să se regăsească și să se aline prin Evanghelie. Și veți vedea că rostul vieții nu le va mai fi străin, că durerile le vor primi și suferi cu credința că o fac întru biruința slavei cerești.

Tălmăciți, în fiecare zi de sărbătoare, pe înțelesul tuturor, prin predici scurte și înțelepte, Evanghelia.

Invățați-i să asculte, cu interes și să folosească în faptele lor, de fiecare clipă, tot ce această carte a suferinței a înscris numai din dragoste pentru oameni.

Numai astfel vor înțelege îndatoririle la care îi chiamă vieața față de ei, față de familia lor, față de semenii lor.

Invățăturile Evangheliei să le desprindă din fapta voastră. De aceea vă cer ca în vieața voastră de toate zilele:

Să fiți cei mai iubitori.
Să fiți cei mai buni.
Să fiți cei mai drepți.
Să fiți cei mai cinstiți.
Să fiți cei mai muncitori.
Să fiți cei mai gospodari.
Să nu alergați niciodată după bani, fiindcă ei vă fac să alunecați pe panta patimilor omenești.

Politica să o goniți din jurul altarelor, așa cum a gonit Mântuitorul pe mânuitorii de bani.

Să o goniți și pentru voi și pentru drept-credincioșii voștri.

Ea a adus multă nenorocire în această țară. Ea v'a învrăjbit pe toți fiindcă politica, la noi, a însemnat pândă.

Să pândești un om, ca să-l dai la o parte; un loc, ca să-l ocupi fără merit; un lucru, ca să ți-l însușești cu orice preț și prin orice mijloc; o situație, ca să ajungi cât mai repede să te îmbogățești peste noapte.

In România legionară s'a terminat cu aceste obiceiuri. Nimeni de azi înainte nu se va putea așeza decât acolo unde meritul și puterile îl vor impune prin selecțiune, nu prin interese de castă sau prin intrigă și calomnie.

Aceasta fiindcă nici în Stat nu se poate înfrânge, fără riscuri pentru toți, ordinea naturală a vieții.

Singura politică pe care trebue să o faceți este aceea a iubirii de Neam și a apărării drepturilor lui sfinte prin muncă, prin cinste, prin blândețe, prin conștiință și, mai ales, prin exemplul vostru în toate și față de toți.

Am pornit dela icoane și dela altare, să ne întoarcem la ele.

Propovăduiți și răspândiți de acolo lumina care trebue să întrețină nestinsă flacăra focului nostru sacru.

Fără această încălzire continuă a sufletelor credincioșilor voștri, nici eu, nici nimeni altul, nu va putea îndrepta acest blând și înțelegător popor, pe căile binelui.

28 Septemvrie 1940.

CONDUCATORUL STATULUI ROMAN ȘI
PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE MINIȘTRI
General ION ANTONESCU

Chestiunea Universității ardelene

Răspuns la scrisoarea deschisă a d-lui Prof. Valeriu Moldovanu

DOMNULE PROFESOR,

Am cetit „scrisoarea" Dvs. prin care cereți înființarea unei cetăți Universitare la Alba-Iulia și strămutarea Universității din Cluj în acest oraș sfințit al trecutului românesc.

Răspunsul meu e simplu:

Sunt 2 săptămâni de când am hotărît acest lucru.

Voiam să mut chiar acum Universitatea clujană la Alba-Iulia.

Lipsa de grije și respect față de această istorică cetate a românismului, face, însă, ca ea să nu poată adăposti o lume universitară din pricina unei organizări edilitare înapoiate, fiindcă lipsesc clădirile trebuincioase.

Sunt tot 2 săptămâni de când am dat în studiu construcția cetății Universitare la Alba-Iulia.

In anul viitor nădăjduesc să pot începe întemeierea acestui centru de cultură și tradiție românească.

Nu este o făgăduială, ci o datorie.

O voiu împlini.

N'am merita altfel marea amintire a lui Mihai-Viteazul, a lui Avram Iancu, ca și a tuturor luptătorilor români pentru unirea și veșnicia românească.

Și n'am dovedi prezența noastră neînfricată în Ardealul românesc, dacă n'am zidi acolo gândul drepturilor noastre.

Cetatea trecutului nostru trebue să prevină cetatea viitorului, cetatea sufletului și energiei românești.

Primiți, domnule Profesor, această expresie a preocupării mele, care este și a Dvs.

General ION ANTONESCU

1 Octomvrie 1940.

Serbarea biruinței legionare

Cuvântare rostită în ziua de 6 Octomvrie 1940

LEGIONARI,

V'am chemat azi, de pe întregul cuprins al Țării sfâșiate, să sfințim biruința din 6 Septemvrie.

V'am adunat azi, cămăși verzi, suflete întregi și curate, ca să legăm, într'un singur crez și într'un singur avânt, viforul de credință românească, din piepturile voastre.

In valul de biruință legionară, plecat din creștetul de suferință și de jertfă, până la văile de luptă și de reînviere, se îmbină azi, triumfătoare, sufletele celor căzuți în luptă cu inimile celor rămași la temelia Neamului.

Morții și viii sunt aici laolaltă, pentru Neam, pentru Credință și pentru veșnicia românească.

Plecat cu smerenie și îngenunchiat cu pietate în fața lor, v'am chemat ca să ne deslușim crezul; v'am chemat ca să ne împietrim țelurile; v'am chemat să spunem tuturor că:

Drumul nostru este cinstea.
Puterea noastră este munca.
Arma noastră este jertfa.
Casa noastră este credința.
Aurul nostru este Patria.
Țelul nostru este izbânda.

Izbânda prin respectul față de om, de dreptate și de lege; prin cinstirea proprietății și a hărniciei; prin mândria obștii românești; prin înălțarea Neamului și prin unirea sfântă a tuturor fiilor vrednici.

Iată ce vom pune noi, cu ei, dacă ne vor înțelege, sau fără de ei, dacă nu ne vor înțelege, la temelia Statului Național Legionar.

CĂMAŞI VERZI,

Pentru înfăptuirea acestui Stat, pe care îl visăm şi pe care îl dorim, strângeţi, încordaţi şi uniţi, laolaltă, toate puterile voastre şi ale Neamului.

Nu uitaţi că Stat Naţional Legionar înseamnă învolburarea tuturor cugetelor şi încleştarea tuturor braţelor româneşti, de pretutindeni.

Nu uitaţi că Stat Naţional Legionar înseamnă topirea tuturor credinţelor şi a tuturor forţelor noastre, într'un singur scop:

Rezidirea pentru veşnicie şi din temelie, a Neamului nostru.

Alergaţi prin toate colţurile Ţării, prindeţi strigătele din străfundul gliei româneşti, deschideţi inimile şi înfăptuiţi unirea, unirea tuturor.

Prindeţi voiniceşte de umeri pe toţi fraţii noştri de pe întreg cuprinsul românesc, scuturaţi conştiinţele de toate îndoielile şi de toate laşităţile trecutului, *sfărâmaţi ambiţiile deşarte şi, sub imboldul vostru şi prin exemplul vostru, uniţi pe toţi într'un singur gând, într'o singură simţire, într'o singură voinţă, către un singur ţel: izbânda României.*

Toţi Românii hotărîţi; toţi Românii cinstiţi; toţi Românii sârguitori; toţi Românii întregi şi toate Româncele curate, să se prindă frăţeşte în hora muncii româneşti şi în avântul rândurilor voastre.

Nu este nevoie ca cel ce va veni, vrăjit de iureşul avântului vostru, să fi purtat cămaşe verde, să fi cântat, să fi ţinut frontul, să fi făcut până azi salutul disciplinei voastre.

Este însă nevoie ca omul de ieri şi legionarul de mâine, să-şi fi sbuciumat sufletul pentru neamul lui; să-şi fi simţit obrazul sfâşiat de durerea înfrângerii lui; să-şi fi închinat îndurerat fruntea în faţa Dumnezeului credinţei lui, pentru că numai astfel va fi gata de lupta care începe şi de jertfa pe care i-o vom cere când va da alarma sbuciumul tragic al gliei strămoşeşti şi va bate ceasul sacrificiului şi al răspunderii.

Români de pretutindeni, primiţi mâna ce vă întind, ascultaţi chemarea mea şi veniţi, veniţi la luptă în legiune, pentru Neam şi pentru Rege.

Ţara vă aşteaptă de atâta vreme. Ea vrea să vă vadă la faptă şi nu la vorbă. Ea vă doreşte la muncă şi nu la folos. Ţara

este sătulă de minciună şi de laudă deşartă. Ea vă cere mândrie, dar nu trufie.

Strângând rândurile voastre în rândurile lor, Legionarii vă vor iubi, iubindu-se; vă vor cinsti, cinstindu-se; şi vă vor arăta cum se moare pentru onoarea şi drepturile noastre.

LEGIONARI,

Deschideţi frăţeşte braţele voastre celor curaţi. Ajutaţi-vă cu ei şi ajutaţi-mă pe mine, ca împreună să scuturăm, să redeşteptăm şi să ridicăm Neamul.

Fiţi mărinimoşi, ajutaţi pe cei cu păcate să le răscumpere şi faceţi prin blândeţe şi prin exemplu, ca cei ce sunt gata de păcat să amuţească în respectul Ţării.

De trădătorii de neam şi de prăvălitorii nădejdiilor şi ai drepturilor noastre să nu vă ocupaţi. De aceştia am grijă eu. Dar, mai presus de oricine şi de noi toţi, va avea grijă Justiţia.

Ea, şi numai ea, va judeca şi va sancţiona în faţa Istoriei şi a noastră. Este şi datoria, este şi dreptul ei.

Când cerem altora supunere în faţa Legii şi a Dreptăţii, noi cei dintâi trebue să dăm primul exemplu.

Aveţi deci încredere în Justiţia Statului Naţional Legionar.

Ascultând de porunca morţilor şi de geamătul graniţelor, *să aşteptăm, cu încredere, ca dreptatea să o facă numai cine trebue s'o facă.*

Să nu săvârşim, nici voi, nici eu, nicio lovire, nicio nedreptate şi nicio umilire. Va înfiera cine trebue şi cum trebue, lovirile şi umilinţele trecutului.

Voi să nu uitaţi că numai prin înţelegere şi numai prin iubire se zideşte viitorul. Nu uitaţi, că pe când dragostea de fratele tău, de aproapele tău, de semenul tău, uneşte şi înalţă; ura şi răzbunarea surpă şi coboară.

Neamul nostru are astăzi, mai mult decât oricând, nevoie de unire; unire de sus, dela treptele curăţite şi înălţate ale Tronului şi până jos, în coliba rece şi suptă de suferinţă a săracului.

Noi chemăm pe toţi la unire, dar nu oferim locuri. Locul şi-l va câştiga fiecare fără zăbavă, numai prin puterea şi sârguinţa lui.

Locurile şi le vor păstra numai acei cari le vor merita, după fapta lor.

Legea lui Corneliu Zelea Codreanu, luminoasa și tăioasa ei scăpărare, v'a spus că: „Comandantul consacră, nu numește; iar el, la rândul lui, este consimțit, nu ales".

Este legea noastră de azi și va fi și legea tuturor de mâine.

Acela care nu va simți singur că poate avea cuget și faptă de legionar, acela nu va putea intra în rândurile voastre.

Mișcarea Legionară a fost și va rămâne un drum nesfârșit de lung.

Numai acela care este în stare să-l străbată până la capătul puterilor sale, între cordoanele de morminte ale martirilor și între ochii ațintiți de văpaie ai camarazilor treji la chemarea noastră, numai acela va deveni și va rămâne legionar.

CAMAȘI VERZI.
CAMAȘI ALE SPERANȚEI.

Cinstiți-vă haina credinței voastre. Fiindcă nu purtați un costum, ci vă înveșmântați în simbolul spiritual al Mișcării. Haina voastră este numai forma unității conștiințelor voastre. Dar ea nu trebue să împiedece pe nimeni de a vi se alătura vouă.

Deschideți de azi înainte larg porțile casei voastre și primiți pe toți acei cari vin, purtați de puterile lor, de trecutul lor nepătat, de dârzenia lor românească și de voința lor de înfrățire, de muncă și de luptă.

Nu dușmăniți pe nimeni, nu îndepărtați pe nimeni, ori-care le-ar fi fost judecata și credința politică până azi. Neamul nu are destule energii și destule suflete câte ne trebue pentru marea și viitoarea lui înălțare, pentru ca vreuna să rămână în afară.

Gândiți bine, și în această privință, la greutatea cuvântului meu.

Cereți noilor luptători cari vor veni să îngroașe rândurile voastre să nu fi atacat cu mișelie; să nu se fi dovedit fără inimă și să nu fi fost necinstiți, agonisind averi din treburi necurate sau din banul, trudit, al pungii umilite a Neamului.

Nu vă plecați după șoapte în judecata oamenilor. Cinstiți cuvântul răspicat al omului întreg și primiți-l.

Disprețuiți, fără lovire, pe cei ce se împotrivesc din umbră. Răspundeți acestora, cu sfințenia poruncii legionare:

„Nu șopti la ureche și nu primi să ți se șoptească".

Iată, iubiți legionari și frați, care este crezul meu și care este cuvântul meu. De azi înainte vă cer să fie și cuvântul vostru și crezul vostru.

LEGIONARI,

S'au împlinit treizeci de zile dela biruință.

Am sfărâmat la 6 Septemvrie un regim care era odios tuturor. Din acea zi, am vroit și vroim să clădim din temelie altul nou, așteptat și dorit de toți.

In speranța și în siguranța că vom izbândi, declar ziua de 6 Septemvrie, ziua mântuirii și dreptății românești.

In amintirea ei veșnică, dau acestei pieți, numele zilei pe care o aștepta.

Acum o lună în urmă, Neamul era sdruncinat și umilit. Primejdii neînchipuite și dușmănii nemăsurate ne pândeau și la hotare și printre noi.

Să nu se uite și să nu uitați.

După izbândă voi v'ați deslănțuit vijelios entuziasmul și eu am purces la schimbarea feții Neamului. Revoluția noastră a fost fără sânge și fără sguduiri. Aceasta va face cinstea nepieritoare a mea și mai ales a voastră pentrucă m'ați ascultat.

Alte țări au sfărâmat în ruine, au scăldat în sânge și au plătit cu jertfe de frați actele reparatoare și înnoirile din temelie a alcătuirilor lor. Noi să le împlinim și de azi înainte numai cu frământarea sufletelor noastre și în liniștea faptelor noastre.

Azi v'am chemat ca să treceți la înfăptuiri.

In acest scop găsesc de datoria mea să vă reamintesc porunca, ce vi s'a lăsat, care imperios vă cere:

„Să pășiți peste morți și mormintele lor, ducând în mâinile voastre steagurile triumfătoare ale Românilor".

V'am chemat ca să cunosc brațele ce vor purta aceste steaguri și să dau semnalul.

V'am chemat la fapta înnoitoare a zidirii și vă comand să amuțiți orice gând de răzbunare sau de răsturnare.

In liniște și în credință, în ordine și în unire; în muncă și în iubire: cu Dumnezeu înainte.

Fiind urmași ai faptei altora, am luat cu umerii noștri slabi, povara grea a unui Neam lovit și umilit, trădat și sfărâmat. S'o

ducem cu hotărire de îndreptare; să ne unim, unind. Să zidim din piatră nepieritoare și drepturile și puterile noastre.

In credința că m'ați înțeles și având conștiința că v'am înțeles, vă cer, Legionari, să rostiți după mine în fața cerului și a viitorului, legământul vostru:

Rostiți: „In duhul Căpitanului"
„Și al Neamului"
„In fața Regelui și"
„A Generalului",
„Ne legăm prin jertfa noastră supremă, să facem cu toții un popor și o Țară **„Ca soarele sfânt de pe cer"**.

Și acum iubiți Legionari și scumpi camarazi să știți și voi și să știe toți că Statul Național Legionar este un Stat de datorii și de drepturi.

Privind la datorie și uitând drepturile, stăm cu inima strânsă și cu mintea ațintită la acei ce suferă plătind atât de scump greșelile noastre.

Ei însă trebue să știe că la drepturile Coroanei Sfântului Ștefan, noi răspundem, pașnici și cu omenie, cu drepturile pe care ni le dă coroana de lauri a marelui Traian.

Colaborarea militară germano-română

Cuvântare rostită la banchetul oferit în onoarea misiunii militare germane la 14 Octomvrie 1940

EXCELENȚE, D-LOR GENERALI, D-LOR OFIȚERI,

Sunt mulțumit că pot saluta, în Capitala Regatului, pe reprezentanții strălucitei armate germane.

Sunteți aci, la chemarea guvernului român, expresie hotărîtă a unei colaborări realiste și rodnice.

Cel dintâi rege al țării noastre, Carol I, a cărui mândrie a intrat în istorie, ca o faptă, a făcut altă dată un apel asemănător, nu pentru a întuneca o suveranitate, care atunci abia începuse să răsară, ci pentru a consolida, pe baze realiste sigure, armata și viitorul Regatului Său.

Azi, datorită atât desvoltării mașinismului industrial și tehnicei militare moderne, cât și vastei întinderi a războaielor, armata și războiul au depășit planul eroismului individual și pe acela al moralei naționale abstracte. Războaiele sunt azi: mari ciocniri de mașini noui și întâlniri de forțe morale și tehnice conduse de doctrine vaste.

A recurge azi la experiența și doctrina unei mari armate și la posibilitățile tehnice ale unei mari industrii de războiu, pentru a-ți organiza, pe baze noui, armata și securitatea, este a face un act cumpănit și realist de patriotism, pe care țin să-l subliniez în fața d-voastră ca un omagiu adus rolului ce-l aveți aci.

D-LE MINISTRU, D-LOR GENERALI,

Salut azi, în d-voastră, o veche și strălucită civilizație militară, care leagă într'o glorie nepieritoare și continuă pe: Frederich II și pe Fuehrerul Hitler.

Reluând, pe baze noui, vechea concepţie romană în aşezarea Statului şi înţelegerea lumii, civilizaţia germană a întemeiat Naţiunea pe disciplină; Statul pe Armată; şi conducerea politică pe autoritatea unitară şi sigură a Conducătorului.

Consecinţă firească, organizarea internaţională, în concepţia germană, trebue să se reazime pe realităţi etnice, geografice şi economice, nu pe ficţiuni; iar unitatea ordinei internaţionale trebue să plece dela forţe şi realităţi organizate, nu dela iluzii filosofice, oricât de generoase ar fi ele.

Pentru a realiza această civilizaţie, Naţiunea germană n'a cântărit nicio jertfă în compunerea puterii sale militare.

Printr'o ascensiune glorioasă de lucru, dela bătăliile din Silezia, ale nemuritorului Frederich II, şi până la vastele şi concludentele războaie din Polonia, Norvegia şi Flandra, ale Fuehrerului Hitler, armata germană a unit strălucirea Micei infanterii a Principelui von Anhalt-Dessau cu gloria aviaţiei şi a armatei Mareşalului Reichului, Goering; şi, din Mica Prusie, a făcut cu spada, Marea Germanie, pe care o reprezentaţi.

D-voastră personal, d-le General Hansen, reprezentaţi un trecut de mare militar şi este o plăcere pentru mine să vă amintesc că aţi început cariera militară în regimentul de Dragoni al Regelui nostru Carol I şi că aţi fost în România în această calitate în 1914. Sunt mulţumit să salut în d-voastră pe fostul şef al Secţiei Operaţiilor din Marele Stat Major şi pe eminentul profesor de tactică ce sunteţi.

D-voastră d-le General Speidel, sunteţi ostaşul rănit de patru ori în războiu, în timpul căruia aţi trecut dela comanda plutonului la aceea a batalionului prin eroismul d-voastră. Intrat în 1927 în aviaţie, d-voastră aţi unit meritele combatantului de front cu acelea ale aviatorului, lucrând ca şef de Stat Major al unei flote de aviaţie şi jucând un mare rol în campania din Polonia, apoi în Vest.

Sunt merite care vă cinstesc deosebit, d-lor Generali şi pe care le dau azi pildă ofiţerilor români.

Folosesc prezenţa Excelenţei Sale d-lui Ministru al Italiei şi reprezentanţilor armatei italiene ca să le adresez salutul meu cordial şi plin de stimă, acum când armata italiană luptă să construiască un nou imperiu latin şi când faptele de arme ale ostaşilor italieni sunt răsăritul făgăduitor şi glorios al marilor aşezări

imperiale de care şi-a legat numele Regele Impărat al Italiei şi Marele Duce Benito Mussolini.

Salut de asemenea pe reprezentanţii Imperiului Japon şi al Spaniei reînviate a Generalului Franco.

D-lor, veţi vedea aci în România o armată, care nu e mare, dar care a fost întotdeauna puţin sgomotoasă, dar bravă. Personal sunt legat de ea prin toate rădăcinile vieţii mele. Am luptat cu pasiune şi voiu lupta fără preget pentru înălţarea ei. Azi mai mult ca oricând, Naţiunea întreagă îşi pune, cu drept cuvânt, toată nădejdea, toată siguranţa şi tot respectul în corpul nostru ofiţeresc şi în Armata noastră.

Convins că veţi găsi într'însa un câmp de acţiune care să mărească încrederea în viitorul şi în drepturile Regatului lui Mihai I; închin:

Pentru Marele Fuehrer Hitler,
Pentru neîntrecutul său colaborator Mareşalul Göring şi
Pentru Marea Germanie;
Pentru Regele Italiei şi Albaniei, Impărat al Ethiopiei,
Pentru Marele ziditor de Imperiu Ducele Benito Mussolini şi
Pentru Marea Italie.

Poporul român este pregătit să lupte pentru existența sa

Declarații făcute ziarului „Völkischer Beobachter" la 13 Octomvrie 1940

„Conducătorul" Statului Român, precum se numește șeful Statului, mă poftește în camera sa dela prezidenția consiliului de miniștri. Prezidenția, până la noui dispoziții, adăpostește un stat major de colaborare a Generalului, stat major care a luat considerabile proporții. Pe pereți atârnă o serie de hărți. Pe lângă hărțile militare, cele etnografice care oferă o privire generală asupra interpenetrării granițelor etnice în Sud-Estul European.

După câteva clipe, apare Generalul. Poartă uniforma de general de corp de armată. Statura sa e mijlocie, cu ținuta tipică a cavaleristului. Fața arată trăsături energice. Ochi albaștri trădează, pe lângă ascuțimea de privire a ofițerului de stat major, căldura interioară sufletească și posibilitatea entuziasmării.

Conversația noastră se animează foarte curând. Generalul vorbește viu și convingător. Claritatea și finețea formulărilor sale trădează pe cunoscutul scriitor militar. Foarte rar se mai răzgândește înainte de a răspunde. Se observă vădit că a studiat de aproape și până în ultimele amănunte, toate problemele a căror rezolvare sunt de importanță vitală pentru Statul român, probleme la care s'a gândit în anii îndelungați când din pricina intrigelor anumitor clice ale Palatului a trebuit să stea de o parte.

Vorbim despre faptul că puterile conducătoare de până acum n'au corespuns așteptărilor și au fost înlăturate din vieața publică. Am crezut să pot constata că una din sarcinile capitale ale regimului legionar ar urma să fie crearea unei noui pături de conducere. La întrebarea mea dacă poate spune ceva despre rezolvarea acestei probleme, d-l General Antonescu face o mică digresie despre istoria Statului și poporului român în secolul trecut.

Sub titlul interogativ „Pătură superioară sau adevărată conducere?".

Ziarul scrie mai departe:

„El accentuiază faptul că România și-a scuturat suzeranitatea turcească de abia în anul 1878, câștigându-și independența. Pătura conducătoare, căreia i se datorește crearea Statului român

și care s'a rezemat și pe un fel de nobilime, de proprietari, a dispărut prin revoluția socială a reformei agrare. Totuși în reformele sociale din 1919 și 1922, care au trezit la vieață țărănimea română, masa cea mai importantă a poporului român, n'au dus la o plămădire firească a unei pături conducătoare. Conducerea politică a ultimilor ani nu numai că nu s'a ocupat să organizeze o astfel de pătură conducătoare, ci a sdrobit în această direcție toate impulsurile firești ce veneau din popor. Astfel, în loc ca reformele sociale să însemne începutul unei ere a renașterii naționale, ele au fost folosite de guverne și partide numai pentru a crea o pătură superioară artificială.

Reformatorul, patriotul, omul elitei și al cinstei a fost înlocuit în vieața publică prin demagogi superficiali și înșelători. Regimul tiranic al ultimilor zece ani a căutat să acopere printr'o liniște aparentă, dar în realitate prin teroare, toate aceste stări de lucruri create artificial și care de fapt se aflau sub semnul descompunerii. Adevărata spiritualitate românească s'a ridicat protestatară și reformatoare împotriva acestei stări de lucruri.

Noua generație a tineretului, a cărei expresie de martir și simbolică înnobilare o constitue Corneliu Zelea Codreanu, are meritul să fi început cea mai aprigă luptă împotriva vechilor stări de lucruri. Aceeași luptă am dus-o și eu neîntrerupt și o voiu continua. Voiu înlătura orice piedecă până ce vom fi creat fireasca și definitiva structură a societății românești și până când noul conținut al cuvântului „Român" va fi devenit o deplină realitate. Refacerea firească și organică a societății românești se desăvârșește pe baza bogățiilor naturale ale solului românesc. E consecința luptelor din ultimul timp. Ea ne va da posibilitatea de a crea o elită în sens economic.

Inlăturarea industriilor artificiale

Inlăturarea industriilor artificial create, intensificarea industriilor ce servesc masele largi și apărarea națională, ameliorarea produselor agricole, perfecționarea instrumentelor auxiliare pentru agricultură prin împrospătarea inventarului agricol, mărirea suprafețelor arabile și crearea unei industrii agrare care e indispensabilă pentru valorificarea muncii țărănești, acestea constitue punctele viitoare ale programului guvernului.

Prin realizarea lor se va făuri tipul nou al țăranului român, noua corporație țărănească și noua elită economică.

Şi în domeniul spiritualității, urmărim aceeaşi metodă a jocului liber, de forțe. Vrem să înlăturăm toate inegalitățile unei societăți plutocratice şi vrem să avem grijă ca puterile creatoare ale poporului român să nu fie descurajate, iar elita spiritualității națiunii să se desvolte nestingherită.

Reforme in domeniul politic

In acelaşi fel vom proceda şi in domeniul politic. Regimul național legionar pe care l-am creat şi in care mişcarea legionară condusă de Horia Sima constitue elementul dinamic, inseamnă participarea la conducerea Statului a oricărei personalități pe baza fiecărui merit şi a fiecărei convingeri sincere, exprimate cu simțul răspunderii. Precum am arătat acest lucru in ultimul meu discurs, regimul nou e expresia voinței de reinnoire a poporului român, *totală şi organică*. Nu e un partid care se mărgineşte la membrii săi inscrişi, plătiți pentru munca lor: tot ce e sănătos, neşubred, curat şi puternic şi reprezintă, in orice domeniu creator o forță vitală, totul aparține regimului legionar".

A doua intrebare a mea e astfel formulată:

In Statul român există incă o problemă socială lăsată de regimul trecut nerezolvată. Ințeleg prin aceasta problema micului agricultor ca şi aceea a meseriaşului. Va fi posibil ca in curând să li se aducă ajutoare eficiente acestor categorii muncitoreşti?

„Cauzele situației grele a celor două categorii muncitoreşti — răspunde d-l General Antonescu — sunt foarte adânc ancorate, totuşi se pot înlătura. Cu exproprierea marei proprietăți a dispărut chiar şi inventarul agricol sărac şi primitiv care ne mai stătea la dispoziție. In afară de aceasta, reforma noastră agrară, care a creat mica proprietate a fost doar o reformă politică şi nu in acelaşi timp şi una economică. Nu s'au pus câtuşi de puțin mijloace la dispoziția micului agricultor pentru a-l incuraja.

Greşeala fundamentală a sistemului nostru de credit era tocmai că Banca noastră Națională deşi era institut de emisiune al unui Stat de țărani, favoriza mai întâiu comerțul şi de abia in al doilea rând agricultura.

Unele din primele noastre realizări vor fi: modificarea conduitei de până acum a politicii noastre de credit şi crearea

unui sistem de credite agrare prin care să fie incurajat nu numai marele proprietar, ci mai cu seamă micul agricultor. Aceste reforme vor servi la promovarea factorului economiei naționale româneşti, după cifre, cel mai mare şi cel mai important.

Pentru lucrătorul manual, vom crea un sistem al unei răspunderi efective şi al unei înzestrări sociale de mare format, nu numai prin înființarea sindicatelor sau corporațiilor ci prin reforme reale: introducerea salariilor minimale, participarea la câştigul brut, crearea de cooperative pentru încurajarea micilor ateliere, construirea cartierelor muncitoreşti şi a locuințelor ieftine, precum şi organizarea asistenței sociale. Prestigiul unui regim care se bazează, ca al nostru, pe *principiul muncii*, e strâns legat de ridicarea standardului de vieață al lucrătorului, indiferent de categoria căreia aparține".

In legătură cu măsurile sociale discutate mă refer la problema evreilor şi întreb dacă statutul de până acum al evreilor va fi menținut sau înăsprit. D-l General Antonescu constată în răspunsul său, mai întâiu, că mărinimoasa toleranță a României şi stările de lucruri imorale ale guvernelor de până acum, au dat posibilitate evreilor să ocupe o situație dominantă. „Acum însă, — continuă d-l General — s'a terminat cu această nefastă influență politică şi cu domnia forțelor oculte asupra conducătorilor statului. S'a terminat prin aceea că organizăm stări de lucruri economice fireşti, prin asanarea conducerii financiare a țării, prin ameliorarea producției româneşti şi prin stabilirea unor baze organice pentru economia politică românească. Chiar numai prin aceste măsuri vom ajunge la o rezolvare radicală şi definitivă a problemei evreeşti. Legi evreeşti mai bune sau mai rele vor deveni atunci probleme formale, irelevante. Deocamdată am expropriat proprietatea evreiască şi am limitat evreilor dreptul de exercitare al profesiunilor libere în legătură cu proprietatea agricolă".

Ziarul, sub titlul: „Invățăminte covârşitoare" scrie mai departe:

„Ceea ce vă pot răspunde în această privință — lămureşte d-l General Antonescu — e să constat că România a plătit scump greşelile trecutului. Drepturile eterne ale poporului român au fost umbrite şi devalorizate prin politica reprezentanților trecutului regim".

Generalul Antonescu se referă apoi la o declarație a Führerului și anume că pe acela care n'ar fi pregătit să lupte pentru existența sa, îl așteaptă declinul și că pentru popoare lașe nu există spațiu în lume. „Pot să vă asigur, — a spus Generalul, în legătură cu această declarație — că poporul român este pregătit, ca să lupte pentru existența sa și că e departe de a fi un popor laș. Iar această voință de luptă nu este decât o expresie a lumii de mâine. Lumea de mâine va fi cu siguranță o lume a realității".

Calea viitorului

„Adeziunea noastră la Axă, reprezintă adeziunea la această lume nouă, pasul pe care poporul român și regimul național-legionar l-au făcut pe drumul viitorului și al progresului. De pe acest drum nu ne vom abate niciodată, căci interesele poporului nostru ne cer apărarea drepturilor sale naționale eterne, prin mijloace menite să asigure existența veșnică a civilizației".

La întrebarea mea cum se situează România față de Ințelegerea Balcanică, d-l General Antonescu a răspuns, că acest pact, la fel cu toate celelalte sisteme de pacte europene, este perimat și că România nu se va mai prevala niciodată de aceasta.

Ultima mea întrebare privește poziția viitoare a grupului german care a servit întotdeauna drept mijlocitor între Patria sa România și Germania. In acelaș timp mi-am permis să formulez Generalului părerea mea asupra apropierii culturale dintre România și Germania, obținând dela domnia-sa, următorul răspuns:

„Noul Stat Național-Legionar, are avantajul, de a se sprijini în relațiunile sale cu Germania, pe o veche tradiție. In trecut, Voievozii Românici, se aliau sub protecția Impăratului german, pentru a apăra drepturile poporului român, contra asupririlor turcești. Dacă în ultimul războiu poporul român s'a găsit în tabăra adversă Germanici, aceasta se datorește faptului că lupta noastră pentru unirea poporului român a fost îndreptată contra Austro-Ungariei.

„Poporul român a admirat întotdeauna în mod sincer civilizația germană. Pe de altă parte, disciplina, seriozitatea, organizarea, perfecțiunea administrației și însușirile tehnice ale poporului german, sunt elemente pe care poporul român va trebui să-și clădească de mâine viața.

De aceea, ca și până acum, grupul etnic german din România va fi considerát și mai departe ca un element de colaborare, de ințelegere și de înfrățire cu națiunea română. El va constitui în acelaș timp o punte de înrudire cu marea națiune germană. Statul național-legionar român, își întemeiază ființa, pe o colaborare organică cu poporul german. Această colaborare va porni dela realități economice și se va extinde cu certitudine și asupra domeniului spiritual. Națiunea germană și Marele Reich german, sunt realități pe care vrem să rezemăm structura Statului nostru, convingerea și ființa noastră".

Oameni şi clipe de răscruce în istoria Legiunii

Cuvântare rostită la radio la 3 Noemvrie 1940

IUBIŢI LEGIONARI,
IUBIŢI ASCULTATORI,

Vieaţa popoarelor este o veşnică şi încordată luptă; o luptă pentru drepturi şi pentru dreptate, o luptă pentru afirmare şi pentru înălţare. Din această luptă şi pentru această luptă răsar marile generaţii şi se ridică marii conducători, cari deschid astfel singuri drumul lor în istorie. Din această luptă apar eroii şi martirii, cari prin eroismul şi prin martirajul lor îşi încrustează fapta lor nepieritoare în hrisovul neamului.

Cei ce vin în urma lor, găsesc, în fapta şi în suferinţa lor, şi pilda însufleţitoare şi duhul simbolului care îndeamnă. Dintre aceştia, unii torc în evocarea pioasă a eroilor şi a legendelor, firele epopeii naţionale; alţii îşi dăltuesc în adâncuri de piatră cugete nebiruite; pe când cei mai mulţi îşi călesc puterile şi îşi măsoară conştiinţa şi răspunderile.

Eroii şi martirii sunt pentru un neam ceea ce sunt profeţii pentru religie şi sfinţii pentru Biserică. Ei sunt verigile prin care se leagă lanţul veşniciei naţionale. De aceea evocarea lor este o răscolire în nevăzut, fiindcă şi vieaţa lor a fost de cele mai multe ori o trăire în afară de vreme. Neînţeleşi de contimporani, huliţi, loviţi şi umiliţi, ei îşi poartă existenţa într'o lume care nu va fi a lor decât târziu, după moarte, când pasul lor ajunge, în fine, să fie înţeles şi urmat. Ca magii, cărora lor singuri le-a dăruit Domnul taina drumurilor de lumină, aceşti despicători de poteci noui îşi duc harul pentru împliniri de taine.

Cu cât un neam îşi poate împodobi mai mult istoria cu apariţiile acestea neobişnuite, cu atât el este mai glorios şi mai mare; şi cu atât un neam este mai sterp în înţelegerea şi în crearea

eroilor şi a miturilor, cu atât prezenţa lui în istorie este mai măruntă şi mai trecătoare.

De aceea, popoarele trebue să aibă o adevărată religie naţională închinată oamenilor predestinaţi, eroilor şi martirilor.

In acest colţ de pietate românească pentru martirii şi jertfiţii noştri, se prinde evocarea legionară a lui Corneliu Zelea Codreanu, pe care o începem astă seară.

A defini rostul său în istoria naţională este poate prematur. O vor face de sigur istoricii. Aşezarea prezenţei sale mistice în miturile unei generaţii frământate, în atmosfera unei ţări setoase de înnoire şi salvare, s'a făcut din plin, cu proporţii de legendă, în etica Mişcării Legionare. Căpitanul este simbolul sfinţit, este conducătorul legendar al predestinaţiunii, care şi astăzi cârmueşte, de dincolo de mormânt, prin duhul său, sufletele luptătorilor şi ale camarazilor săi de ieri şi de totdeauna.

Corneliu Zelea Codreanu apare astfel ca un profet al generaţiei sale, un mare întemeietor de credinţe şi un neînfricat luptător pentru mari idealuri. Fiind predestinat să fie sacrificat, el n'a supravieţuit triumfului credinţelor şi idealurilor noui, el n'a putut veghia la înfăptuirea lor. Corneliu Codreanu n'a folosit în vieaţă decât lupta, n'a fost răsplătit decât cu suferinţa şi cu jertfa. Vieaţa lui n'a fost decât o licărire scurtă, înălţată ca un fulger în bezna nopţii. Apariţia lui a fost vijelioasă şi aprigă, într'o epocă de laşitate. Invăţătura lui a fost idealistă şi curată, într'o vreme de materialism şi de compromisuri. Temeiurile profund creştine ale acestei fale aspre, într'un timp de trăire păgână şi de uitarea Bisericii, toate acestea fac din Corneliu Codreanu un adevărat învăţător creştin. Intemeiat pe duhul cristic al jertfei şi pe ideea suferinţei care înnobilează, Corneliu Codreanu a plecat dela parabole simple pentru a ridica la rangul de dogmă cultul jertfei pentru neam.

Legionarul şi Românul ca şi învăţătorii creştini întemeietori, trebue să treacă prin încercări, prin lupte şi prin jertfe. Numai urcând stânca suferinţii, numai având puterea să răzbaţi pădurea fiarelor şi să te ridici din mlaştina desnădejdii, numai astfel poţi aştepta, sigur, începutul biruinţei. Aşa v'a spus Codreanu.

Iată de ce, legionari, el a fost şi rămâne pentru voi apostolul care v'a îndemnat şi vă îndeamnă la faptă de suferinţă şi de luptă creştină. De aceea Legiunea lui este Legiunea Arhanghelului Mihail, este personificarea tăioasă a creştinismului care îşi face loc

în lume cu spada, în numele învăţăturii, a iubirii şi a jertfei. Învăţătorul vostru de jertfă a dat pilda jertfei, jertfindu-se. Fapta lui Corneliu Codreanu capătă astfel adâncime de martiriu, învăţătura lui, răsunet de apostol. Prin jertfa lui şi a luptătorilor lui bravi, a străbătut cu fruntea sus pădurea fiarelor şi a trecut fără să se înfricoşeze prin mlaştina desnădejdii.

Legiunea nu este însă la capătul biruinţii, ci numai la începutul ei. După cum creştinismul n'a făcut decât să înceapă, atunci când apostolii şi martirii au surpat împotrivirile şi neînţelegerile, la fel Legiunea abia acum începe fapta de împlinire a credinţii legionare. De Legiune, de fapta ei, depinde ca jertfa lui Codreanu să capete tot marele ei înţeles şi ca învăţătura lui să câştige valoarea morală a cuvântului de apostol naţional.

A câştiga întreaga ţară în noua credinţă, a o câştiga prin faptă curată, cumpătată şi ziditoare, a uni toate izvoarele şi nădejdiile curate ale neamului, a le uni cu tot sufletul în matca nouei acţiuni, a nu urî şi a nu surpa, ci a iubi şi a înălţa, a munci fără odihnă şi cu toată răspunderea, a cinsti Statul şi aşezările lui, iată poruncile legionare ale ceasului de faţă. Numai prin această împlinire se înalţă vieaţa de faptă şi de jertfă a Căpitanului. Numai prin această aspră supunere la chemarea ceasului de faţă, se onorează duhul lui Codreanu.

Frământările din afară, desnădejdea dinăuntru, cer tuturor, vă cer în special vouă, legionarilor de pretutindeni, să încordăm toate puterile, să ne pregătim de orice jertfă, să fim gata de orice faptă pentru neam.

Judecarea aspră a trecutului va fi făcută. Dar peste cioburile pătate ale acestui trecut dărâmat de biruinţa noastră s'au prăvălit ruinele tragice ale unor graniţe sfinte. Sunt sigur că în faţa acestor prăvăliri nemeritate, cugetul mare al lui Codreanu, vă îndeamnă cu îndârjire de apostol să purcedeţi fără patimă, dar cu dârzenie, la tămăduirea rănilor, la mângâierea suferinţelor, la îmbărbătarea înfrânţilor, la ridicarea fruntilor, la înfrăţirea neamului şi la pregătirea ceasului de împlinire a drepturilor.

V'am chemat pe toţi la 6 Octomvrie şi vă chem din nou astăzi la această acţiune, la această luptă. Ascultaţi-mă şi urmaţi-mă. Biruinţa va fi a noastră.

FRAŢI ROMANI,
SCUMPI LEGIONARI,

Să ieşim din mlaştina desnădejdii.

Să ne oţelim trupul şi sufletul, să ne unim puterile şi să ne pregătim pentru marea şi sfânta luptă.

Numai astfel veţi aduce, astăzi şi peste veacuri, cea mai mare cinstire Căpitanului vostru de ieri.

Trăiască o veşnicie amintirea lui.

Nenumărată şi nemuritoare să fie Legiunea voastră.

Prăznuirea zilei M. S. REGELUI

Cuvântare rostită la Iași la 8 Noemvrie 1940

SIRE,
MAIESTATE,
LEGIONARI,
ROMANI,

Prin vrerea Domnului, cea dintâiu prăznuire a zilei Regelui nostru, o facem aci în Iași — în Iașii care au cuprins altă dată ceasurile de grea cumpănă ale Tronului. Aici, Regele Ferdinand întregitorul și-a trăit anii de încercare domnească. Aici, El a devenit Regele cel Mare, fiindcă a știut să-și reazime tronul pe suferința și încercările neamului.

Vă doresc, Sire, să vă hărăzească Dumnezeu o domnie tot atât de vrednică.

Fiindcă Regi mari sunt aceia care spală treptele tronului cu lacrimile suferinței înțelese și care se înalță pe ele, ducând în spate poverile împlinite ale neamului.

A vrut Domnul, Sire, ca ziua Maiestății Tale, să fie însăși ziua de proslăvire a biruinții Legiunii Arhangelului Mihail. Este in acest semn, care ne vine de dincolo de noi, o împletire de destine. Să ne legăm credința în Maiestatea Ta, de însăși credința legionară, pentrucă biruința Legiunii trebue să fie biruința Maiestății Tale, iar ziua Maiestății Tale, trebue să fie de-a-pururi ziua Legiunii.

Aici în Iași, Corneliu Zelea Codreanu și-a afirmat întâia oară credința lui nebiruită în puterile neamului și fapta lui de înnoire răscolitoare. Aici s'a zămislit, cu harul Domnului și voința Căpitanului, Legiunea Arhanghelului Mihail, Legiune care a pornit, în numele vechii credințe, la noua faptă românească, Legiune

care, în numele Arhanghelului, și-a deslănțuit asprimea judecății, alegerea adevăraților Români și înlăturarea nevredniciilor.

De aceea ne-am adunat aci, ca să împrospătăm credința, așa cum creștinii merg la altar să-și întărească vieața.

Ziua de azi este ziua noastră de mărturisire și închinare în amintirea Căpitanului, este ziua faptei lui de martir al neamului românesc. Pilda lui de jertfire, este o judecată și un strigăt: e o judecată pentru toate lașitățile, trădările și prăbușirile trecutului; este un strigăt pentru toate datoriile și chemările viitorului.

Să nu se uite de nepăsătorii și părtașii trecutului, să nu se uite de ziditorii viitorului: eroii și jertfiții Legiunii au pus sângele lor la temelia Regatului lui Mihai I și a generației lui Codreanu și a lui Horia Sima.

Cu sângele lor, au spălat toate înfrângerile ceasurilor din urmă, sub semnul lor vom duce biruința ceasurilor ce vor să vină.

LEGIONARI,

Un gând de slavă și de rugăciune către Arhanghelul Mihail, patronul Legiunii, proteguitorul luptei legionare și al nouei Românii.

Un gând de credință și de nădejde către Regele nostru Mihai I.

Un gând de pietate și de închinare în memoria Căpitanului.

LEGIONARI,

Un legământ în Iașii începutului de credință legionară, în Iașii încercărilor neamului și ale lui Codreanu: să facem legământ că vom sluji cu vrednicie pe Arhanghelul nostru, pe Regele țării și amintirea Căpitanului.

SIRE,

In numele țării și al armatei, în numele mișcării legionare, vă dăruiesc de ziua Arhanghelului Mihail această spadă istorică, purtată pe plaiurile românești la începutul veacului al XVII-lea. Voința țării este ca această spadă să n'o încingeți decât în ziua Sfân-

tului Mihail, iar restul anului să stea în Muzeul Armatei. Să nu fie a voastră pe de-a'ntregul şi să n'o încingeţi în orice zi, decât atunci când Arhanghelul Mihail vă va învrednici să redaţi neamului toată bucuria dreptăţii şi toată întruparea nouă pe care o merită; când neamul va ispăşi, se va izbăvi şi va izbândi, când Regele şi ţara, trecând prin suferinţă, prin jertfă şi prin muncă, vor înălţa din nou gloria Neamului şi a Tronului.

Să trăiţi, Sire!

Trăiască România!

Trăiască Legiunea!

Iaşii în istoria Ţării

Cuvântare rostită la 8 Noemvrie 1940

SIRE,

Sunteţi sărbătorit astăzi în a doua Capitală a Ţării, în cetatea luminii şi a refugiului.

Iaşii au fost totdeauna cetate de lumină.

In Iaşi s'au făurit gânduri mari de afirmare românească.

De aci, un Domn învăţat, Dimitrie Cantemir, a purces să zugrăvească Ţara şi rosturile noastre de Neam.

Aci, la Academia Mihăileană, a răsunat glasul lui Kogălniceanu, întors dela învăţătura germană şi setos să-şi vadă ţara întemeiată pe cultură şi drepturi istorice.

Aci au izbucnit frământările Cărbunarilor noştri, inspiraţi din lupta Carbonarilor italieni, râvnitori de noui aşezări.

Aci Eminescu, Maiorescu, Creangă şi întreaga Junime, au aprins făcliile cugetului românesc.

Ecoul lor, treaz şi dârz, a fost tot aci Mişcarea Legionară a nouii generaţii, aprigă şi dornică de înnoire românească şi europeană.

Iaşii au fost, Sire, cetate de refugiu.

Aci Dinastia Română şi-a înfrăţit încercarea Sa cu a Neamului.

Aci marele Rege Ferdinand şi-a aşezat în istorie locul Său de meritată cinstire.

Aci şi-a definit şi împlinit rosturile Sale de adevărat Monarh.

Plecând din Iaşi, nepieritorul Vostru înaintaş a rostit o învăţătură care merită să intre în antologia monarhică: *„In seama, fiul Meu, mai curând se pierde decât se câştigă iubirea şi încrederea unui popor"*.

In această zi mare pentru Tron și pentru Neam, drept urare credincioasă, închin Domnului rugăciunea mea ca să Vă învrednicească, Sire, să păstrați totdeauna iubirea Neamului, ca niciodată fapta Măriei Tale să nu se despartă de încrederea poporului.

Aveți alături, Sire, reazem de liniște și de iubire, pe Mama încercată și credincioasă, pe Maiestatea Sa Regina Elena.

Suferințele Sale, resemnarea Sa domnească, să Vă fie pildă de cumpătare și mândrie.

Să știți iubi cum a iubit;
Să știți suferi cum a suferit;
Să știți aștepta cum a așteptat;
Să știți triumfa cum a triumfat.

Și prin vieața Voastră de fiu și de Rege, să-I știți merita iubirea și mândria de Mamă și de Regină.

V'a dat Domnul, Sire, o Domnie grea.

Răsăritul Domniei a început, Sire, într'un apus întunecat al Țării.

Cu sprijinul *Domnului*, Vă doresc fierbinte ca apusul cârmuirii Voastre să fie un răsărit de glorie și lumină pentru Neam.

V'a dat *Domnul, Sire*, un nume mare, numele *marelui Mihai, numele lui Mihai-Viteazul*, cel dintâiu Domn al întregirii românești.

Prin fapta lui, prin jertfa lui, prin spiritul lui, care au domnit peste veacuri, el a zidit *temeliile veșnice ale Neamului românesc.*

Vă doresc *Sire, ca Dumnezeu* să Vă învrednicească să dați numelui ce-L purtați același răsunet de veacuri.

Ca Domnia Măriei Voastre să se așeze în hrisovul Neamului ca o glorie de veșnicie ziditoare.

Să trăiți Sire!

Să trăiască Maiestatea Sa Regina Elena!

„Universitățile trebue să fie zidurile nevăzute ale veșniciei românești"

Cuvântare rostită în ziua de 10 Noemvrie 1940 la Sibiu, cu ocazia deschiderii Universității clujene

DOMNILOR MINIȘTRI,
DOMNULE RECTOR ȘI DOMNILOR PROFESORI,
ROMANI, LEGIONARI,

Din ceasul când Dumnezeu și sfâșierea Neamului mi-au adus pe umeri răspunderea viitorului, azi este întâia oară când pun piciorul pe pământul Ardealului însângerat.

De aceea, ca ostaș, ca român și Conducător al Statului, socotesc că nu-mi pot cinsti răspunderile, venind aci, decât îndreptând cel dintâiu gând, al meu și al tuturora, spre toți fiii Transilvaniei sbuciumate.

Ardeleni,
Frați dragi și încercați,
Cugete risipite, vetre stinse și trădate,
Români smulși din glia sfințită de sudoarea muncii strămoșești,

Vouă, vă închin azi, toată durerea și toată nădejdea mea.

Înțelegeți-mă, înțelegeți-mă.

In tăcerea voastră măsurată ca și în acțiunea noastră sinceră, demnă și dârză,

Să nu vedeți nici uitare, să nu aflați nicio îndoială.

Și voi, Ostași Ardeleni, care v'ați părăsit tindele, trădând legea strămoșească a Sarmisegetuzei, să nu vă sdrobiți inimile, pentru a lăsa să curgă seninul desnădejdii.

Toți, trebue să aveți încredere. Generalul Antonescu, în numele tuturor conștiințelor, vă cere încrederea. Trebue să o dați.

Nici eu, nici legionarii, n'am dat până acum o luptă de dreptate şi redeşteptare, pentru ca să ne trădăm azi Ţara şi Neamul.

Noi plătim azi — greu şi aspru — greşelile trecutului.

In ostaş, care am luptat, pentru granițe şi pentru inălțarea Armatei — care am primit prigoana şi umilirea inchisorii, fiindcă mă indârjisem să apăr onoarea şi oştirea Ţării — stau azi cu fruntea sus în fața voastră, Ardeleni, şi stau azi cu fruntea sus şi în fața acelora care pândesc din umbră şi cu perfidie, vinovații de ieri, vinovații de tot ce s'a intâmplat, vinovații de totdeauna.

Odată cu mine şi legionarii vă pot privi cu mândrie, Ardeleni, fiindcă, ani de-a-rândul au strigat că Neamul se prăvăleşte, şi-au dat tinerețea şi vieața în lupta neegală, primind botezul morții, — în frunte cu Comandantul Mişcării, Ardeleanul Horia Sima.

Vina nu e a noastră.

Vina e toată, numai a acelora, dela voi şi dela noi, cari au primit ca Ţara să se prăbuşească sau au dus-o în prăbuşire.

Istoria pe ei îi va judeca şi nu pe noi.

Noi, peste ei şi fără ei, ne facem azi datoria de a păzi Neamul şi de a-i reda liniştea, siguranța şi puterea.

Prin politica noastră, nouă şi demnă înăuntru, lealā şi sinceră în afară, noi voim să dovedim tuturor că Poporul Românesc merită să fie privit cu adevărat un Popor stăpân şi sigur de drepturile lui de ieri şi de totdeauna.

Prin unirea noastră frățească şi îndurerată, prin fapta noastră clăditoare, să facem să câştigăm deocamdată înăuntru ceea ce am pierdut în afară.

Prin afirmarea rosturilor noastre de vieață, prin onestitatea noastră mândră şi dârză peste granițe;

Prin credința noastră în dreptatea lumii noi ce va să vină, să ridicăm Neamul, să-i redăm onoarea şi încrederea drepturilor.

Aveți încredere in noi şi în cei ce ne pot sprijini.

— In această reintrupare a Ţării, Universitățile şi Universitarii au soartă de ziditori.

— *Universitățile sunt pentru Nafiunile moderne, ceea ce vatra antică şi focul ei sacru au însemnat pentru păgâna lume din răsăritul civilizației.*

Universitățile trebue să fie făclia care despică drumul viitorului național, să fie amvonul din care pornesc credințele noi.

— *Universitățile trebue să fie pentru noi zidurile nevăzute ale veşniciei româneşti;* iar pentru cei din afară, cetățile adevărului, ale drepturilor şi mândriei naționale.

— Toate popoarele, din toate vremurile, s'au inălțat, au devenit mari când au ştiut să-şi intemeieze şcoli mari.

Ştiți ce a însemnat Universitatea germană şi italiană în unitatea şi desvoltarea Marilor lor Națiuni.

Sunteți aci Universitate pribeagă. V'ați pierdut leagănul gândului şi căminul cald al creației.

Dar, ați venit pe un pământ şi intr'un oraş, care are un bătrân şi nepieritor titlu în spiritualitatea românească.

— Aci a învățat şi de aci a pornit marele întemeietor de cultură, Gheorghe Lazăr, pentru a lega, peste munți, cugetul latinității noastre.

— Aci, dela aşezământul religios al lui Mihai-Viteazul, s'a implântat spiritul unității noastre morale, prin rădăcinile sfinte ale Bisericii.

— Dela Şaguna până la cei de azi şi până la cei ce vor să vină, nimeni n'a mai clintit şi nu va clinti temeiurile noastre de credință în Dumnezeu şi în dreptatea lui.

Aci în Sibiu s'a întemeiat şi a strălucit bătrâna Societate „Astra", adunând cugetele ardelene şi întărind convingerile româneşti.

— Tot aci, pe pământul Răşinarilor, s'a născut şi a trăit poetul pătimirii noastre.

Aci a suferit şi a cântat Octavian Goga — în nepieritoarele lui versuri — codrii noştri verzi, câmpurile noastre de mătase, jalea Oltului nostru, jalea caselor noastre, jalea de ieri, jalea de azi — poetul sbuciumării şi nesfârşirii noastre, poetul care nu-şi doarme somnul în pământul strămoşesc al Ciucei, ci veghează.

— Ați pierdut, domnilor, o tradiție, tradiția clujeană, dar ați găsit aci, primitoare şi caldă, tradiția întreagă românească.

Vă rog s'o cinstiți.

O veți cinsti dacă faceți aci cu adevărat apostolat.

Adevărata Universitate nu este numai şcoala cărții, ci şi şcoala Neamului.

Ea zideşte nu numai cultura, dar inalță şi încălzeşte conştiința națională, prin cultul credinței în Dumnezeu şi în puterile Patriei.

Cultură fără suflet e ca soarele impânzit de nori. Luminează dar nu încălzeşte.

A fi profesor inseamnă a-ţi aprinde în cuget jeraticul cunoaşterii şi al adevărului, nu numai a-l privi; înseamnă a-ţi împărţi cugetul, împărţind căldura credinţei şi mai presus de toate inseamnă a-ţi arde sufletul, ca alţii să aibă lumina şi dogoarea lui.

Fiţi profesori, domnilor, dăruiţi-vă.

Domnilor, **Universitatea este şi şcoala vieţii şi şcoala lumii.** Adevăratul profesor dăltuieşte sufletele şi caracterele, ca sculptorul in piatră.

Prindeţi dalta domnilor profesori, şi tăiaţi în piatră caractere şi conştiinţe. Ţara le aşteaptă. Ţara are nevoie de ele. Numai prin ele putem ridica neamul.

— Inlăturaţi pe acei care, risipiţi în scopuri mărunte, s'au îndepărtat dela datoria exemplului, au umilit caracterele şi au făcut şcoala linguşirii, a laşităţii şi trădării.

Fiţi apostoli. Numai aşa vă veţi cinsti locul de îndrumători spirituali ai Neamului.

Iar voi studenţi dragi şi legionari, plini de râvnă, simţiţi-vă datoria.

Sunteţi viitorul Ardealului Românesc. Pe umerii şi pe piepturile voastre se va rezema şi va trăi puterea Neamului.

De mintea şi sufletul vostru atârnă viitorul ţării.

Aţi suferit, v'aţi intunecat, v'aţi răzvrătit, v'aţi jertfit, pentru ca sufletul Ardealului să fie zidit în dosul Căpitanului şi Ardealul să devină legionar. Fiţi mândri că Comandantul Mişcării Legionare, este fiul Ardealului.

Aveţi însă azi de făcut mai mult: *aveţi să zidiţi.*

De entuziasmul şi deslănţuirea forţei voastre atârnă soarta Românilor. Ea nu poate fi sigură şi mândră decât dacă uniţi forţa cu înţelepciunea.

Munciţi, munciţi, munciţi.

Din zorii zilei şi până în zorii viitorului.

Aplecaţi-vă puterea pe cărţi, oţeliţi-vă braţele, întăriţi-vă sufletele.

Un neam poate fi redeşteptat prin viforul entuziasmului, dar nu poate fi înălţat decât prin dogoarea muncii şi patima răspunderii.

Neamul Românesc şi-a pierdut şi altă dată graniţele: el a primit şi altă dată ropotul cotropirilor.

Sufletul şi conştiinţa lui nu au putut fi însă cotropite de nimeni fiindcă veac de veac, nenumărate veacuri, el a zidit pe mintea românească a generaţiilor care pe pământul Ardealului şi pretutindeni, au primit toate impilările şi toate umilirile, dar au ştiut să ducă neatinsă lumina culturii şi credinţei româneşti.

Jertfa lor vă este straje.

Fapta lor vă este poruncă.

Făclia lor de ieri este în mâinile voastre azi.

Cinstiţi-o.

Intemeiaţi româneşte şi legionăreşte o tradiţie studenţească şi românească şi juraţi-vă să închideţi ochii cu acelaşi suflet tânăr de studenţi şi de Români.

Pentrucă Ardealul nu trebue să aibă Universitatea lui pe drumuri de pribegie;

Pentrucă lăsând Sibiului rosturile sale duhovniceşti şi aşezările sale etnice şi comerciale, trebue să dăm totuşi Universităţii Ardelene zările sale proprii;

Pentrucă acolo unde este mintea, este şi puterea şi unde este unitatea sufletului să zidim Cetatea Culturii Româneşti, din Transilvania, la Alba-Iulia.

In Alba-Iulia marelui şi nepieritorului Mihai; în Alba-Iulia unirii şi a încoronării întregitoare a lui Ferdinand I şi a Reginei Maria, acolo va fi cetatea spirituală de peste Carpaţi, a Neamului lui Mihai I.

Ne-o porunceşte trecutul şi umbrele lui sfinte.

Ne chiamă acolo viitorul.

Vom sprijini cu toate jertfele noastre această întemeiere.

Fiindcă aşa răspunde un neam întreg şi mândru la actele brutale de dărâmare ale altora.

Zidind cu spiritul.

ROMÂNI, SUS INIMILE!

Indemn către Ţară cu prilejul cutremurului

ROMANI,

Soarta ne-a supus la o nouă încercare.

In faţa loviturilor şi a voinţei supreme ne inclinăm, dar nu dăm inapoi.

Cu fruntea sus o luăm dela capăt şi mergem, cu braţele încordate, înainte.

Este învins numai cine se dă învins.

Orice s'a întâmplat şi orice se va mai întâmpla, cred cu voi şi credeţi cu mine în biruinţă.

Cu cât loviturile vor fi mai mari, cu atât dârjenia noastră va trebui să fie mai mare, munca noastră mai încordată şi voinţa noastră de a învinge mai fără de limită.

Orice a fost, orice ne mai aşteaptă, să privim înainte.

Aşa voiu face eu: aşa vă cere şi vouă destinul să faceţi.

ROMANI,

Nu cerşim nimic dela nimeni.

Omul cade când se crede căzut.

Omul moare când se lasă să moară. Am pierdut mult, am pierdut multe.

Munca fiecăruia; munca în frăţie şi unire; munca fără cârtire şi fără şovăire; munca din zori până în zori, a tuturora, ne va duce încet, dar sigur, la capăt.

Clădind, dela temelie cu sudoarea frunţii şi cu răbdare, piatră peste piatră, vom ajunge să implântăm Stindardul

nostru, nepieritor şi falnic, pe culmile pe care atâtea generaţii, înaintea noastră, au dorit şi au visat, au suferit şi s'au sacrificat să-l implânte.

ROMANI,

A vrut voinţa, în contra căreia nu te poţi împotrivi, ca o nouă greutate să fie adăugată la acelea pe care le-am găsit în calea mea la 6 Septemvrie.

Nu dau înapoi.

Pentru voi, numai cu voi şi prin voi, voiu învinge.

ROMANI,

Sus inimile!

11 Noemvrie 1940.

CONDUCATORUL STATULUI ROMAN ŞI
PREŞEDINTELE CONSILIULUI DE MINIŞTRI
General ION ANTONESCU

Adeziunea României la pactul tripartit

Declarațiile făcute Presei la Berlin

Sunt conștient de faptul că am îndeplinit astăzi un act de Stat, care are o însemnătate istorică nu numai pentru vieața și desvoltarea poporului român, ci și pentru Europa ce va ieși din sacrificiile războiului actual.

Nu este vorba numai de o formalitate diplomatică, cum au fost îndeplinite atât de des în ultimele două decenii, ci de un act fundamental al nouei orientări a Statului român și de o contribuție sinceră și reală a poporului român la reconstrucția Europei și a lumii ca și la apărarea civilizației actuale, care este asigurată prin victoria statelor unite în pactul tripartit.

Stăruințele ultimelor două decenii de a asigura o pace durabilă nu au dat roade, deoarece s'au întemeiat pe retorica goală a conferințelor și ideologiilor, care erau supuse intereselor condamnabile ale unor forțe de distrugere și nu țineau seama de realitățile politice și geografice, care nu pot fi disprețuite fără urmări.

Instrumentul eficace al nouei orânduiri a Europei și a lumii a fost creat prin pactul tripartit. Germania național-socialistă, Italia fascistă și Japonia imperială — un bloc compact și indestructibil, care cuprinde un sfert de miliard de oameni — și-au întins mâna și s'au unit spre a realiza o mai dreaptă și mai bună ordine a lumii. Alianța acestor trei mari țări urmărește cu hotărîre și sinceritate restabilirea și consolidarea păcii mondiale, întemeierea unei lumi noui prin înlăturarea forțelor unei anarhii permanente, precum și asigurarea unei libere și armonioase cooperări a popoarelor.

Organizarea acestei lumi, desrobite de jugul de robi al acestor puteri, este însă o necesitate. Această organizare nu se poate întemeia decât pe temelii de concepție, politice,

etnice, economice și geografice, care asigură desvoltarea pașnică și cooperarea popoarelor în spațiile vitale, care corespund intereselor lor și care fac posibilă crearea de mari spații comune și de viează armonioasă.

Această nouă orânduire a Europei și a lumii trebue să nimicească toate ficțiunile și să distrugă toate puterile oculte pe care s'au întemeiat construcțiunile de ieri și care au deslănțuit războiul de azi.

Insuflețită de dorința de a desăvârși propriile sale forme de viează, România are ferma convingere că adeziunea ei la marea operă a reconstrucției lumii este numai urmarea propriei sale voințe de reînnoire, care leagă mișcarea legionară în mod organic și indestructibil, de național-socialism și de fascism. Regimul național-legionar simbolizează prin luptele sale victorioase, prin sacrificiile sale și prin prefacerile interne adeziunea de fapt a poporului român la noua ordine a Europei, realizată prin pactul tripartit.

Astfel, adeziunea la pactul tripartit săvârșit astăzi și formal este o urmare logică și firească a acestei încadrări lăuntrice desăvârșite dinainte.

Regatul României aderă deci solemn și formal, sincer și hotărît, la pactul tripartit semnat la 27 Septemvrie 1940 la Berlin și aduce totalizarea puterilor sale pentru realizarea țelurilor cuprinse în pact.

Serbarea zilei de 1 Decemvrie la Alba-Iulia

Cuvântare

ROMANI!
FRAȚI ARDELENI!
LEGIONARI!

1 Decemvrie nu este anul acesta ziua bucuriei naționale.

1 Decemvrie este ziua durerii Neamului.

1 Decemvrie este astăzi, pentru noi, ziua martirilor care au suferit și au murit, s'au jertfit și au căzut odată cu granițele noastre sfinte.

1 Decemvrie este anul acesta ziua judecății trecutului, este ziua mustrării și a pocăințelor, dar este, fraților și ziua care ne deschide calea drepturilor viitorului. Să pășim pe această cale cu încredere în biruință.

Am pus două mii de ani, ca să ne întemeiem hotarele vieții și drepturile românești, hotarele lui Traian, ale lui Mihai Bravu și ale lui Ferdinand; am umplut de rușine și paginile de glorie milenară ale istoriei noastre și slovele biruinței românești, lăsând să se prăvălească în prăpastia robiei ceea ce zidise glia martirilor atâtor veacuri și sângele ultimilor 800.000 de morți.

Să nu uităm că istoria nu va uita pe vinovați și vinovați suntem cu toții. Unii pentrucă au tăcut, alții pentrucă au greșit; cu toții pentrucă am suportat.

Douăzeci de ani ne-am frânt puterea, ne-am slăbit cugetul și ne-am sleit mințile în lupte fratricide pentru ideologii, în desbinări stupide, în bârfeli odioase, în vrajbe dureroase și în apucături neomenoase.

Greșelile au venit la scadență. Teribilă scadență.

Granițele s'au prăbușit rând pe rând, fără să încercăm să

le apărăm, fiindcă România a fost surprinsă de furtună, total slăbită înăuntru și fără niciun sprijin în afară.

A fost pedepsită o națiune care va fi eternă, pentru păcatele unei generații care este trecătoare. Dar să nu ne robim durerii. Durerea și înfrângerea închid în mormântul Istoriei neamurile sortite pieirii, dar redeșteaptă și înalță adevăratele popoare. Și Neamul Românesc nu piere.

Din îndepărtate veacuri și până azi, el a reînviat de nenumărate ori triumfător și înviorat din cenușa suferințelor și umilințelor sale.

De aceea, din această cetate a unirii, a drepturilor noastre veșnice și încercate, mă adresez cu încredere tuturor. Imi îndrept gândul plin de nădejde spre Ardeleni, spre ostași, spre legionari și spre toți Românii.

Frați Ardeleni!

Voi care v'ați sfâșiat sufletul și trupul;

Voi care v'ați părăsit încăodată vetrele vieții și crucile mormintelor;

Voi care ați adăugat dureri noi la hrisovul suferințelor de veacuri;

Nu desnădăjduiți.

Pe umerii voștri stă apăsarea sfântă a datoriilor strămoșești.

In această clipă de îngenunchiere, îngenunchiați ca să auziți trosnetul de trupuri pe roată ale lui Horia și Cloșca; simțiți în sânge clocotul de vieață ardelenească a lui Avram Iancu și ritmul de redeșteptare națională a lui Mureșanu. Plecați urechea la brazda strămoșească și purtați în cuget icoana gândurilor lui Lazăr, Șincai și Șaguna și cutremurați-vă de biruința măreață și veșnică a lui Mihai-Viteazul.

Ne-am născut aci, suntem cei dintâi așezați aci și vom pleca cei din urmă. Vom muri aici, frați ardeleni, fiindcă nu putem părăsi ceea ce nu se poate părăsi. Nici furtunile, nici trufiile, nici trădările nu ne vor clinti. In fața noastră, viitorul stă aspru și greu, dar plin de nădejde.

Am făcut totul pentru a mângâia suferințele pribegilor. Credința lor este nesfârșită, durerea lor este nemărginită, ura lor este fără limită.

Deși am găsit o țară secătuită, am dat totuși multe ajutoare și vom face toate jertfele pentru a le da putința să înceapă, prin muncă, vieața lor dela capăt. Am expropriat pentru ei toate pro-

prietățile rurale evreești, pe ele am așezat mare parte din pribegii neamului.

A vrut Dumnezeu ca eu, care am luptat în tinerețe pentru granițele neamului și m'am străduit pentru onoarea și puterea armatei, să am la bătrânețe dureroasa soartă de a aduna pe risipiții granițelor sfărâmate, fără să am putința de a le mângâia rănile, atât cât sufletul meu și al d-voastră ar dori-o.

Am făcut totul ce este în putința unui om să facă pentru a opri lovirea celor rămași peste frontieră și pentru a le apăra vieața și avutul. Exodul și prigoana sfâșietoare pare că s'au oprit.

Am fost la Roma și la Berlin pentru ei, pentru noi toți, pentru generațiile viitoare. Am arătat cu un suflet și cu cuvinte ce se vor cunoaște odată, tot trecutul nostru, toată durerea și toată sfâșierea noastră de azi. Am găsit înțelegere. România nu mai este detestată. România nu mai este singură. Aveți încredere. Aveți răbdare. Nu pot astăzi să vorbesc mai mult. Sunt soldat și om politic și trebue să tac. Toți trebue să înțelegeți că nu poate fi refăcut în două luni ceea ce am sfărâmat în 20 de ani. România nu se reclădește cu vorbe, ci cu muncă, cu răbdare și cu perseverență.

Toți trebue să păstrăm încrederea în drepturile neamului, să ducem o luptă de credință, de muncă și de jertfă și prin jertfă să ne câștigăm dreptatea. Fiindcă dreptatea stăpânește lumea. Și dreptatea lumii va fi dreptatea noastră.

Ostași, din cetatea biruinței lui Mihai-Vodă, dela temeliile întregitoare de neam îndrept gândul spre voi toți, pentru a vă remărturisi toată iubirea, toată nădejdea și toată siguranța pe care neamul întreg o pune în voi.

Am fost la Roma și la Berlin, în ostaș. Am mers acolo ca să apăr onoarea voastră, mândria voastră, fiindcă nu sunteți voi vinovați că neamul și-a prăvălit granițele fără luptă; și nu apasă pe voi umilirea de a le fi pierdut prin luptă. Pe umerii voștrii apasă însă răspunderea asigurării prin luptă a drepturilor acestui neam.

Pregătiți-vă pentru această răspundere și fiți mândrii de ea, după cum noi toți suntem mândri de fapta de ostaș a bravului Mihai.

Țara și cu mine nu vom cruța nimic pentru ca să vă pregătim destinul pe care-l meritați. Țara și cu mine vă iubește și vă cinstește. Țara și cu mine așteaptă dela voi ca să nu fiți mai prejos decât glorioșii noștri înaintași.

LEGIONARI,

România național legionară și viitorul întreg al neamului depinde astăzi de fapta voastră de mâine.

De atâtea ori mi-am deschis sufletul pentru voi, de atâtea ori mi-am îndreptat gândul spre voi. Astăzi, în această zi sfântă și tristă, din această cetate de biruință românească, vă trimit din nou sfatul și nădejdea mea.

Mistica națională însemnează convingerea în dreptatea și puterea unui neam. In această cetate s'a zămislit întâia oară mistica națională, prin luptă și prin jertfă. Aci s'a zămislit prima ctitorie a drepturilor și a afirmării românești.

Legiune a Arhanghelului Mihail, tu trebue să slujești crezul în puterile neamului. Pentru aceasta, fiecare faptă a fiecărui legionar trebue să fie o închinare și o îngenunchiere zilnică în drepturile și la datoriile față de patrie. Dacă țara este astăzi a Legiunii, și Legiunea trebue să fie a țării. Adevăratul legionar, legionarul legendar, servește însă țara sa numai prin muncă, numai prin ordine, numai prin supunere oarbă la legile și la chemările țării. Numai făcând astfel, vă veți împlini datoria față de neam, față de istorie, față de voi înșivă și față de jertfa Căpitanului.

Am suferit pentru voi, am luptat pentru voi, mi-am sfărâmat în țăndări o carieră strălucită pentru voi și am pătimit pentru voi.

Am nu numai dreptul, dar și datoria să vă cer și ascultare neșovăitoare și dăruire completă. V'o cer eu fiindcă prin mine v'o cere țara. Ascultați-o! Lucrați în ordine, în liniște, în înfrățire și în armonie. Numai așa vom putea scoate țara din sbuciumul de răstriște, numai așa îi vom dura viitorul și îi vom asigura biruința.

Ați luptat, ați suferit, ați învins. Intindeți frățește mâna la toți și cu toții construiți.

ROMÂNI!

Ne-am împletit destinul din fire de jertfă și de răbdare. Au putut vremurile să ne îngenunche, dar niciodată n'au smuls din noi credința în drepturi și voința de a le împlini. Și aceasta pentrucă în ceasurile de răstriște, în ceasurile de încercare, Românii toți au știut să-și facă din credință și din iubire de patrie stânca de care s'au spart neputincioase toate valurile învrăjbirilor și primejdiilor.

Din această cetate a unirii românești, a unirii lui Mihai și a lui Ferdinand I, a unirii Ardealului, fac azi un apel, un strigăt la unirea tuturor în același crez, la aceeași faptă.

Am primit sdrobitoarea povară a conducerii țării în ceasul cel mai greu al istoriei noastre moderne. Am găsit granițele sfărâmate, sufletele prăbușite, frații goniți din căminuri pe drumurile pribegiei, câmpurile pustiite. Statul, cu poveri îndoite, și-a pierdut izvoarele de bogăție, primind în schimb sarcina instituțiilor, funcționarilor și populației izgonite. O adâncă sdruncinare morală, o gravă și prea lungă destrămare politică, o neîncredere cumplită și o secătuire a puterilor națiunii. Toate acestea nu eu le-am făcut și nici noua generație a legionarilor nu poartă răspunderea acestei sfâșieri. Și ei, și eu am dat cu disperare alarma prăpădului care venea. In loc de ascultare, am găsit și ei și eu, loviri brutale și dușmănoase.

Pentru a putea îndrepta totul, pentru a putea acoperi rănile, pentru a asigura viitorul, este astăzi, mai mult ca oricând, nevoie de înfrățirea tuturor, de unirea și înțelegerea tuturor fiilor neamului, de netezirea tuturor frământărilor și de înlăturarea tuturor vrajbelor. Numai prin această întrupare într'un singur cuget, și o singură faptă, vom putea ridica patria. Numai astfel vom putea ajuta ca noua domnie a tânărului nostru Rege începută într'un apus de desnădejde, să se ridice într'un răsărit de siguranță.

ROMANI!

Nu vin cu laude înaintea voastră, nu vin nici cu vorbe, nici cu promisiuni. Conducătorul și ostașul trebue să tacă și să înfăptuiască. Sunt până la moarte și cu totul desinteresat, în serviciul vostru. Nu vă cer nimic. Nu vă iau nimic. Vă dau tot ce poate să vă dea un suflet de român curat, îndurerat că nu vă poate vindeca total și cu un minut mai de vreme, toate rănile și nu vă poate înfăptui toate visurile.

Dați-mi sprijinul vostru și încrederea voastră. In câteva zile voiu arăta țării tot ce am înfăptuit în trei luni de guvernare, din ceea ce m'am angajat să înfăptuesc și ceea ce am dorința să înfăptuesc pe viitor, dacă mă voiu bucura de sprijinul și de încrederea voastră.

De aceea, din Alba-Iulia, unde gloria celui dintâi întregitor a adus peste veacuri afirmarea de voință și unire a Ardealului,

pentru ca în sunetul de clopote al credinței strămoșești să dea coroana unirii celui din urmă Rege întregitor, în numele trecutului, pentru apărarea prezentului și pentru gloria viitorului. cer azi unirea Românilor într'un singur suflet.

Trăiască România!
Trăiască Regele!
Trăiască Legiunea!
Trăiască Unirea Românească!
Trăiască biruința care va veni!

„Cot la cot, umăr la umăr, să împlinim o nouă Românie, curată, mândră şi puternică"

Cuvântare la marea manifestaţie patriotică dela Mormântul Eroului Necunoscut

STINDARDE GLORIOASE,
CAMARAZI şi
VITEJI AI ŢARII,
DOMNULE GENERAL,

Chemarea voastră este ecoul sfânt şi aspru al veacurilor de vitejie românească.

Chemarea voastră este strigătul de unire pe care glia strămoşească — din străfunduri sbuciumate şi frânte — il trimite acelora care s'au înfrăţit cu ea prin *sânge*.

Aşa cum răsuna în codrii şi pe plaiurile româneşti buciumul luptei şi durerii de altă dată, adunând într'o singură suflare oştile voievodale.

V'aţi adunat azi la chemarea pământului, pentru care aţi luptat şi aţi suferit.

Chemarea voastră, unirea voastră, sfinte şi glorioase rămăşiţe, sunt nu numai semnul puterilor neînfrânte ale acestui Neam, dar şi dovada conştiinţei treze şi a răspunderii dârze din piepturile voastre.

Ca şi ieri, Ţara se poate rezema şi mâine ca întotdeauna pe temeiurile voastre de credinţă.

Veţi înţelege bucuria mea de ostaş, tresărirea mea de mulţumire, de recunoştinţă şi de siguranţă când mă găsesc azi în mijlocul vostru.

IUBIŢI ŞI INCERCAŢI PRIETENI DE LUPTĂ ŞI DE BIRUINŢĂ,

Aţi ales ca loc de întâlnire, răscruce de suferinţă şi de nădejdi, insulă de alinare şi îmbărbătare: Mormântul Eroului Necunoscut.

Era o datorie s'o faceţi, fiindcă numai neamurile care brăzdează cu destinul lor istoria şi înroşesc în sângele lor vieaţa, sunt acelea care ştiu să-şi dureze din credinţă temple şi din jertfe, eroii.

Lespedea aceasta sfinţită, flacăra aceasta veşnică, mormântul acesta de legendă este mai mult decât un templu şi mai presus decât o credinţă.

De aceea, am datoria să mă îndrept întâiu către el, fiindcă în el sălăşlueşte şi tot tezaurul destinului nostru şi drepturile noastre veşnice.

EROU NECUNOSCUT,

Ţie îţi închinăm azi smerit toată sărbătoarea cugetelor noastre unite.

Prin tine şi pentru tine s'au aprins din nou în piepturi, flacările de credinţă românească şi ostăşească.

Prin tine, glorie mută şi învăţătoare, care n'ai cerut niciodată nimic, nimănui, dar ai dat totul tuturor, prin tine care ai intrat pe veci în istorie fără nume, dar ai dat pentru vecie istoriei un nume;

Ne adresăm şi trecutului şi viitorului şi mărturisim că ani de-a-rândul am uitat jertfa ta dăruitoare şi măreaţă şi nu ne-am gândit decât la interese.

Ani de-a-rândul am uitat fapta ta anonimă şi nu ne-am gândit decât la ambiţii şi nume personale.

Ani de-a-rândul am uitat că tu n'ai cerut să fii erou şi că numai jertfa ta mută te-a înălţat erou.

Ani de-a-rândul am uitat că virtutea ta cea mare era pilda tăcerii tale şi a modestiei tale, pe când noi ne-am urît şi ne-am dispreţuit, ne-am lovit şi ne-am dărâmat unii pe alţii, aruncând în pieţele publice tot valul deşartelor noastre vorbe şi sângele tineretului nostru.

Pe când tu ai cinstit legea eroică a Sarmisegetuzei, care-ţi cere să mori pentru ca ţara să trăiască, noi am trăit în dispreţul

datinei sfinte și strămoșești, lăsând să fie frânte drepturile Neamului și să se frângă granițele fără luptă și fără jertfă.

De aceea azi,
Când desnădejdea ne-a cuprins inimile,
Când piețile publice nu mai pot răsuna de cuvântul fariseilor,
Când vieața și bunurile comune sunt primejduite,
Când granițele s'au prăvălit și nevoia ne-a sugrumat,
Când cutremurarea pământului ne-a încercat și pedepsit,
Azi,
Când remușcarea umbrește frunțile și răsăritul de nădejde despică cerul înnegurat de păcatul nostru;
Azi,
Ne-am întors la tine și am venit în fața ta, ca să auzim dojana aspră a tăcerii,

Ca să durăm din piatra statorniciei tale, statornicia îndatoririlor noastre.

Ca să aprindem din făclia ta lumină de credință înnoitoare și veșnică, precum veșnică va fi flacăra ta.

Lespede nepieritoare, mormânt de înviere, Erou de legendă renăscătoare.

Veghea ta poate fi acum liniștită.

Neamul Românesc se întoarce la împlinirea adevăratelor lui destine.

Azi suntem gata să-ți împlinim legea.
Nu mai cerem nimic, ci dăm totul;
Nu mai vrem vorbe, pretindem jertfă;
Nu mai împroșcăm cu ură, ci ne înfrățim cu iubire.
Nimic pentru noi, totul pentru Patrie.
Fii cu noi, alături de noi, Erou Necunoscut, puterea noastră.

Flacăra ta veșnică să ne lumineze calea și să ne încălzească inimile numai pe această dreaptă și nouă linie.

Trecutul tău să ne despice viitorul nostru.

INVALIZI CERCETAȘI,

Spre voi îmi îndrept acum cugetul și cuvântul.
Spre voi ca să-mi țes durerea mea de-a voastră.
Spre voi, a căror prezență aci este o mustrare neiertătoare.

Voi v'ați sdrobit trupul și sufletul, pentru ca Neamul să și-l întregească.

Fapta voastră n'a fost cinstită în deajuns, jertfa voastră n'a fost urmată.

Ați rămas ultimele slove dojenitoare și luminoase în hrisovul neamului. Pe ele s'a revărsat în valuri negura greșelilor din ultimii ani.

Să nu desnădăjduiți.

Vacrul durerii și săgetarea umilirii au trezit în sfârșit conștiințele.

CAVALERI AI ORDINULUI MIHAI-VITEAZUL,

Eroi între eroi, sunt mândru să vă simt alături și să vă simt gata de luptă, ca și ieri, ca totdeauna.

Un neam care nu-și reazimă valorile vieții pe elita faptei și a gândului, nu poate învinge furtunile soartei.

Dela antici și până astăzi, popoarele care și-au încredințat destinul eroilor și înțelepților, au putut să tragă o dâră de lumină; celelalte au pierit în întunerec și au tras după ele dâre de hulire.

Și voi sunteți, toți, lumini de faptă ostășească.
Pilda voastră trebue să fie îndemn urmașilor.
Fapta voastră exemplu de cinstire pentru cei de azi.
Și va fi, fiindcă nu răzbat în veșnicie decât popoarele care au cultul eroilor și al mormintelor.

CAMARAZI DE TOATE VARSTELE ȘI DE TOATE CATEGORIILE,

Neamul românesc trebue să se întoarcă la izvoarele lui eroice.
Fapta lui trebue să oglindească toate virtuțile strămoșești.
Fiindcă aceste virtuți există, aceste virtuți sunt nepieritoare.
Rovinele, Vasluiul, Cetatea Neamțului, Codrii Cosminului, Călugăreni, Șelimbărul, Grivița, Plevna și atâtea altele vorbesc destul.

Ele sunt nu numai gloria morților noștri, dar și legământul celor vii.

Pentru voi, pentru înaintașii și urmașii noștri a scris poetul:

„Cel ce pentru lege, pentru țară moare,
„Își primește moartea ca o sărbătoare".

Aceasta a fost lupta de veacuri a Neamului românesc: pentru Neam dar și pentru *Lege*.

Legea intr'un inţeles mare neintrecut.

Legea culmei supreme a dreptăţii, legea către care se inalţă cugetele intr'o involburare, care depăşeşte chiar frământarea instinctului naţional.

De veacuri, puterile de vieaţă şi de luptă ale acestui neam au scris nu numai simple rosturi de apărare şi de biruinţă naţională, ci prezenţe mândre şi demne, in insăşi istoria civilizaţiei.

In răsăritul vieţii, am fost poarta de oprire a năvălitorilor.

Mai târziu am fost poarta creştinătăţii in contra necredincioşilor.

Şi veşnic am rămas hotar şi temelie de civilizaţie in contra tuturor frământărilor şi a tuturor cotropitorilor.

Aceasta a fost legea noastră.

De aci vine toată mândria noastră tăcută, in faţa cotropirii ca şi in faţa prieteniei.

N'am răspuns cu sălbăticie la violenţă:

N'am urit niciodată. N'am privit cu trufie inchipuită şi gălăgioasă in jurul nostru ca să ne ascundem slăbiciunile.

Invingători, nu am lovit in invinşi.

Vieaţa, drepturile şi bunurile invinsului au fost de noi totdeauna respectate.

Omul a fost pentru noi om, chiar când am suferit de ura şi de apăsarea lui.

De aceea, chiar şi in faţa ultimilor lovituri suferite, ne-am innecat durerea in mândrie, iar din revoltă ne-am făcut noi temelii de vieaţă.

N'am atacat niciodată pe nimeni şi aştept să fiu respectat. Poporul românesc n'a lovit niciodată din spate şi nu şi-a deslănţuit niciodată cuvântul s'au fapta fără măsură.

Poporul românesc n'a cotropit niciodată un pământ străin şi n'a atins nicio brazdă fără drept şi fără luptă.

Pentru el, cuvântul a fost totdeauna sfintit. Şi el a ştiut răspunde de veacuri la prietenie, cu frăţietate şi la inţelegere cu recunoştinţă.

El nu primeşte nici lecţii de cavalerism, nici pilde de onoare.

Dacă poporul românesc, prin mine, şi-a legat cuvântul sincer şi increzător de marele popor german şi de imperiul italian.

Dacă regimul naţional-legionar inălţat dintr'un suflu de innoire şi dacă redeşteptarea naţională şi voinţa nebiruită de re-

construcţie, pun aripi noui unui popor vechi, aceasta nu insemnează un act de provocaţiune pentru nimeni.

Fiecare popor are drepturile şi îndatoririle sale.

Să se respecte drepturile noastre şi ale fraţilor noştri, aflaţi azi în afara graniţelor noastre, după cum noi respectăm pe ale străinilor rămaşi în interiorul graniţelor noastre.

Mai puţin decât atâta, nu ni se poate pretinde şi mai mult decât atâta nu putem să dăm.

Sunt acuzat că nu primesc o mână de prietenie care mi se întinde.

Cum puteam primi o astfel de mână, când ea era întinsă peste cadavre de fraţi şi schingiuiri de nevinovaţi.

De îndată ce va înceta sistemul, mâna va fi primită.

Cer, însă, să fie loială, după cum loială va fi a noastră.

Oricine poate fi dinainte sigur de aceasta, fiindcă noi purtăm cavalerismul în suflet şi nu vom ofensa civilizaţia nici în viitor, după cum n'am ofensat-o nici în trecut.

Cu aceasta nădăjduesc să închei orice polemică.

La orice atacuri viitoare voiu răspunde, eu şi întreg poporul, cu tăcerea şi cu liniştea nebiruită pe care şi el şi eu am păstrat-o în trecut, pe vremuri de furtună.

Aceasta nu mă va împiedeca însă, cât voiu fi în vieaţă şi cât voiu fi pe Creasta Carpaţilor, pământ în pământul strămoşilor mei, să sufăr cu cei ce sunt în suferinţă, şi să nu uit pe cei ce nu pot şi nu trebue să-i uit.

CAMARAZI,

Ceea ce a făcut intotdeauna fala poporului nostru, a fost puterea cu care şi-a stăpânit destinul în ceasurile de grea cumpănă şi în frământările de restrişte.

De pretutindeni, după un vifor de desnădejde, după o luptă sbuciumată răzbate azi în cugete voinţa de unire şi de reconstrucţie.

Aceasta este datoria ceasului de faţă;

Lăsând la o parte tot ce ne-a despărţit;

Amuţind în noi orice ură şi orice frământare;

Intinzând pe întregul cuprins al ţării voinţa neînduplecată de muncă, de ordine, de zidire;

Să ne călim voințele, să ne unim conștiința și să purcedem fără zăbavă, la muncă.

Din trupul sfărâmat, din granițe sdrobite, din inimi sbuciumate, să facem o țară nouă, să creăm un nou suflet. Muncind, putem turna în formă nouă o vieață veche.

Regimul național-legionar deschide tuturor inimilor credincioase drumuri noui de luptă și de împlinire.

El nu este un regim politic, ci o revoluție spirituală, o mare acțiune națională.

Oricine se poate prinde într'însul dacă-și simte sufletul pregătit pentru jertfa și fapta hotărîtă la strădanie, fără zăbavă.

Și acum,

Buni și vechi prieteni din ceasuri de glorie și de restriște,

Intoarceți gândul vostru spre trecut;

Simțiți-vă trupurile din nou înfipte în tranșee și în văi;

Ascultați din nou șueratul șrapnelelor și bubuitul năprasnic al tunului;

Regăsiți-vă în regimentele voastre de altă dată, cu frunțile străjuite de aceleași umbre sfinte ce ne-au poruncit vitejia;

Și retrăind o clipă botezul sfânt al morții pentru Patrie;

Veți simți mai puternic decât oricând sufletul dăruirii pentru Neam.

Ieșind de sub povara sfântă a acestor amintiri scumpe, să facem legământul că, pornind de aci, vom merge toți cot la cot, umăr la umăr, ca pentru o mare bătălie, pentru ca să împlinim prin credință și faptă, o nouă Românie, curată, mândră și puternică.

Ostași, având încredere într'o altă viață, vă cer:

Un gând pentru Rege: Trăiască Regele!

Un gând pentru Țară: Trăiască România!

Un gând pentru ostași: Trăiască Armata!

Un gând românesc: Trăiască biruința națională.

„Să reconstruim prin jertfă"

Cuvântare rostită la serbarea pomului de Crăciun dela Președinție

Mulțumesc din toată inima caldelor cuvinte spuse în numele d-v. de d-l Secretar G-ral al Președinției și de d-l General Șteflea.

Nu este timpul vorbelor.

Sunt aici în capul d-v. și al țării ca să dau primul exemplu și trebue să credeți că fac tot ce omenește este posibil pentru ca să-mi îndeplinesc această sacră și grea datorie.

Dacă veți urma acest exemplu, fiți siguri cu toții că Țara Românească are să fie dusă acolo unde trebuia să rămână și unde va fi dusă în mod indiscutabil prin munca, prin credința și prin jertfa d-v.

Eu sunt trecător, fiind mult mai în vârstă decât d-v. toți. Singura mea mângâiere și ultima mea fericire va fi dacă drumul pe care îl voiu trasa la conducerea acestui Stat va fi urmat mai departe de succesorii mei.

Am ținut să restabilesc și aici ca și în toată țara *datina strămoșească.*

Vă rog din acest punct de vedere d-v. să fiți un exemplu. *Un popor care nu respectă trecutul și datina creștinească, un popor care își pierde credința, un popor care nu cultivă iubirea pentru morții și strămoșii săi, este un popor condamnat.*

Trebue deci să reluăm din nou firul întrerupt datorită greșelii unei generații și să începem să călcăm pe drumul pe care au călcat toți strămoșii noștri. Datorită lor am ajuns, după 2000 de ani de muncă, de luptă și credință, să trăim în România-Mare.

Avem datoria să reconstruim ceea ce am pierdut. Aceasta n'o putem face decât prin jertfă, prin jertfă din partea d-v., prin jertfă din partea mea, prin jertfa tuturora. Deci jertfă vă cer pentru reclădirea țării.

25 Decemvrie 1940.

Ordin de zi adresat Armatei

1 Ianuarie 1941

OSTAŞI,

Cu fruntea încruntată şi plecată, cu sufletul îndurerat şi cu credinţa nesdruncinată, am ajuns la capăt de an vechiu şi la început de cale nouă.

Şi azi, ca întotdeauna, în această zi de ispăşire pământească şi de înviere creştinească, azi mai mult ca altă dată, gândul meu şi grija mea de frate şi de prieten, de părinte şi de şef, se îndreaptă, în primul rând, către tine drag ostaş, de toate gradele şi de toate vârstele, fiindcă de patruzeci de ani mintea mea s'a trudit pentru tine şi sufletul meu a pătimit pentru tine.

Am dorit şi am visat, am luptat şi am îndurat, am fost bârfit şi am fost lovit fiindcă am vrut să pun: în mâinile tale vânjoase cea mai bună armă; în sufletul tău cinstit cea mai înflăcărată credinţă; în inima ta curată cel mai viforos avânt; pe corpul tău trudit cea mai simplă dar mai nepătată haină; în credinţa ta nelimitată în destinele neamului cele mai înflăcărate aripi; şi în privirea ta, scrutătoare şi caldă, cea mai vie dintre Icoane: Patria.

OSTAŞI,

Multe s'au schimbat în ţară şi peste hotare în anul de cruntă şovăire şi de adâncă pătimire pentru voi şi pentru noi.

Ca de atâtea nenumărate ori în trecut ne găsim şi în acest început de an, la răspântie de vifor.

Este anul în care, pentru noi şi pentru alţii, în sânge şi prin sânge, se pregăteşte o lume nouă.

Astfel fiind este în căderea mea să vă spun adevărul şi să vă chem la datorie.

OSTAŞI,

Nu uitaţi, dela mic la mare, că sunteţi ieşiţi dintr'o brazdă stăpânită şi păstrată prin sânge şi în sânge.

Impletiţi-vă şi înfrăţiţi-vă cu această brazdă. Staţi înfipţi în ea şi pregătiţi-vă să muriţi cântând pentru ea.

Este mai mult ca oricând, porunca ceasului de faţă.

Este poruncă pentru mine şi este poruncă pentru voi.

Impins de ea şi supus ei am sfărâmat, la 6 Septemvrie, sisteme vechi şi pline de păcat.

Aţi fost şi voi întinaţi de ele.

Nedreptatea şi neomenia, trândăvia şi necinstea, duhul rău şi păcătoasa şoaptă se cuibărise, pe alocuri, şi printre rândurile voastre.

De atunci mă sbat, dragi ostaşi, să vă dau şi vouă o vieaţă nouă, să croiesc şi pentru voi drumuri drepte şi căi eterne de lumină şi de mândrie, de înfrăţire şi de tărie.

S'a terminat cu bunul plac al unora şi cu răul traiu al altora.

Cine nu va înţelege, la timp şi din timp, această imperioasă poruncă a vremii, va fi sdrobit sub greutatea cerinţelor de îndreptare şi de salvare ale neamului.

De acum înainte seriozitatea va lua locul uşurinţei, vrednicul va da la o parte pe nevrednic, onestitatea va sdrobi tâlhăria, caracterul va înfrânge pe viclean şi-l va împiedeca să mai străbată, prin intrigă şi linguşire, prin minciună şi prin perfidie, prin înrudire şi prin ticăloşie, către vârfurile de comandă pe care au pus stăpânire acei care au dus şi ţara şi instituţiile ei acolo unde ştim, simţim şi suferim că sunt.

De acum înainte pe culmi nu vor mai trebui să ajungă decât vulturii.

Sunt convins că şi voi ca şi mine socotiţi că trebue să ne întoarcem, cât mai este timp, pe dâra de lumină, de glorie şi de jertfă pe care a umblat, fără să şovăiască, neamul nostru dela Sarmisegetuza şi până la bătrânul şi înţeleptul Rege, care a pregătit, cu munca şi exemplul lui, Marea şi Istorica înfăptuire.

Crucea şi Stindardul, Ogorul şi Patria, Onoarea şi Virtutea, Infrăţirea şi Iubirea, Legea şi Omenia, să fie, Ostaşi, ţelul nostru de acum înainte, fiindcă el a fost veac de veac, este şi va rămâne crezul adevăraţilor Români.

Ofițeri, Subofițeri și Soldați, aveți in sufletele voastre flacăra sacră a veșniciei.

Țineți in mâna voastră destinele Patriei.

Sunteți tinerețea și speranța ei.

Infrățiți-vă cu tineretul inflăcărat și curat al neamului.

Impreună cu el un singur și puternic braț să facem; intr'un singur cuget să gândim; intr'o singură voință să ne pregătim; pentru un singur destin, acela al Patriei, să muncim; in jurul unui singur simbol, Regele, să ne strângem.

Să pregătim astfel României locul pe care-l merită sub soare și dreptul pe care-l are în lume.

Ostași adunați de prin văi, de pe dealuri și de prin ponoare, lacrimi grele au curs și curg, în genunchi la altare am mărturisit și mărturisim că am greșit, să învie însă în voi credința că ne vine biruința.

CONDUCATORUL STATULUI ROMAN ȘI
PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE MINIȘTRI
General ION ANTONESCU

Cuvântul de Anul Nou (1941)

al d-lui General ION ANTONESCU

ROMANI,

In noaptea aceasta sfântă, aș voi să fiu pretutindeni, să fiu lângă fiecare dintre voi.

Să intru creștinește în tinda casei tale, *sătean trudit*, ca să-mi încălzesc cugetul la focul care pâlpâie în vatra ta săracă și credincioasă. Să-ți desmierd pruncii, să-ți privesc cu mândrie feciorii, pe care se reazimă toată puterea de vieață a ta și a Neamului. Ca să poți înțelege că tu ești Țara, că de hărnicia și credința ta și a copiilor tăi atârnă bogăția și viitorul Patriei.

Să bat la ușa ta măruntă, *muncitor sbuciumat* și să-ți intind o mână caldă de frate, ridicat și el prin muncă și prin trudă. Ca să simți că munca ta este înțeleasă, că mă sbat pentru mulțumirea ta și a familiei tale împovărate. Această mulțumire va veni prin înfrățirea tuturor, prin munca noastră laolaltă, prin înțelegere și ascultare și nu pe căile urii sau ale prăbușirii altuia. Fiindcă munca și credința înalță, pe când invidia și ura surpă. Și tot gândul meu este să te înalț prin grije curată și creștinească față de tine și de ai tăi.

Să urc treptele casei tale, *bogatule*, ca să știi că averea ta ne e scumpă — dacă este curată — fiindcă e a Țării. Că bucuriile casei tale, pe care alții nu le au, ne încredințează că din propria ta conștiință și înțelegere ne vei ajuta să facem din bucuria ta, bucuria altora.

Să intru în casa ta împodobită de gânduri, *cărturarule*, ca să iți poți da seama că tăcuta ta suferință și îndârjita ta așteptare nu sunt fără izbăvire. Că apostolatul tău la școală, la altare, în dregătorii, nu este o risipă de faptă necântărită, neînțeleasă. Că

pe gândurile și sufletul tău se reazimă toată încrederea noastră, toată puterea noastră de îndrumare și de creațiune.

Să pătrund, ca un duh nevăzut, în cazărmi, acolo unde dormiți voi, *ostași scumpi*, braț de oțel al Țării și ca un părinte cu neliniștită iubire să-mi lipesc buzele pe frunțile voastre strânse pentru ca să puteți pricepe că asprimea adevărată din grije și iubire pleacă.

Aș voi mai ales, Români, frați dragi și încercați, să simțiți toți că astăzi mă străduesc să fac să se cârmuiască cu înțelegere și iubire, iar nu cu trufie și asprime.

Că toată râvna mea este să vă sting suferințele și să vi le îndrept, cu toată credința mea în Dumnezeu și oameni.

Știu că tu, *sătean trudit*, n'ai plug și n'ai haine; că fierul e scump pentru punga ta goală și bumbacul nu-ți ajunge ca să-ți îmbraci copiii; că pământul ți-a rodit puțin și gurile casei tale sunt multe.

Știu că tu, *meșteșugar chinuit*, nu-ți poți îndestula nevoile cu greul muncii tale: că râvnești să nu-ți mai vezi copiii ofiliți și să-ți știi fruntea despovărată de griji și sărăcie.

Știu că tu, *bogatule*, ești turburat fiindcă ai voi pace și liniște pentru ca să ai siguranța bunurilor tale și mulțumirea averii pentru urmașii tăi.

Și tu, *cărturarule*, care ai tăcut ieri și taci și astăzi, știu că aștepți ceasul când Țara să-ți cinstească mintea, Neamul să-ți prețuiască sufletul și Statul să-și întemeieze soarta pe rostul tău de cârmaci al cugetelor și nu să te umilească izgonindu-te dela luptă sau trudindu-ți vieața în umilirea sărăciei.

Iar tu, *Armată dragă*, ofițeri și ostași, știu că ai voi să-ți speli fruntea de rușinea înfrângerii și să meriți umbrele părinților și strămoșilor care au știut muri.

Vă înțeleg toate așteptările, fiindcă sunt și ale mele.

Din zori și până în zori, mă străduesc să aduc un fir de lumină în întunerecul suferințelor voastre.

Trebue însă să înțelegeți cu toții că numai Dumnezeu poate aduce izbăvirea prin minuni de fulger și eu nu sunt decât om.

Am primit pe umerii mei povara Statului în ceasurile cele mai sbuciumate.

Dinastia sdruncinată și hulită; granițele trădate și prăbușite; sute de mii de Români izgoniți din vetrele lor cotropite și aruncați pe drumul desnădejdei; pierderea bogățiilor și veniturilor unei treimi din teritoriul Țării; sporirea sarcinilor pentru sprijinirea izgoniților, a funcționarilor și instituțiilor pribege; niciun sprijin serios din afară, urmare a unei politici de nesinceritate față de toți și izolarea Țării, neînțeleasă de nimeni și lovită de toți; descompunerea morală și pierderea autorității Statului prin greșelile pe care le cunoașteți prea bine; o luptă aprigă între generații și anihilarea forțelor politice care ar fi putut constitui un reazem al ordinei; un an agricol rău cu toate apăsările sărăciei, cu lipsa totală a aprovizionării orașelor și regiunilor de munte; în sfârșit, pedeapsa destinului, prin cutremurele pustiitoare care au lovit pe atâția dintre noi.

ROMANI,

In această noapte de adevăr, de credință și de lumină nouă, nu vă cer decât o judecată dreaptă.

Nu vă cer gânduri de răsplată.

Dar vă cer să înțelegeți că am făcut tot ceea ce un om sprijinit de Dumnezeu putea face.

Am întărit Dinastia, curățind Tronul de pete umilitoare și treptele lui de slugi nevrednice.

Am întărit poziția Țării, sprijinind-o pe înțelegerea cu trei din cele mai mari și mai puternice imperii ale lumii, o înțelegere sigură și demnă, care să ne dea liniștea și să ne asigure propășirea viitorului în onoare.

Am făcut un mare acord economic, sprijinit de Führer, ca să pot reface tot inventarul agricol al Țării, să dăm țăranilor pluguri și tractoare, să întemeiem o industrie agricolă și să ne punem în valoare bogățiile, refăcând și drumurile noastre.

Am sprijinit și așezat pe toți refugiații și instituțiile izgonite din teritoriile sfâșiate, expropriind 56.000 hectare, pentru a da rosturi de vieață celor pribegi și dându-le ajutoare în bani tuturor.

Am repus Statul, pe cât am putut, pe baze de cinste și de muncă și am dat justiției întreaga răspundere a condamnării marilor vinovați de distrugerea averii publice, smulsă din jertfa cetățenească, iar justiția a și pășit la îndeplinirea acestei sarcini.

Am luptat să împac generații, să folosesc energia creatoare a tineretului și să fac din regimul legionar o pârghie politică pentru sprijinul Statului pe tot ce este nobil și înălțător în tineret.

M'am străduit să înlătur toate consecințele anului rău agricol, aprovizionând regiunile sărace, controlând prețurile, stăvilind speculațiunile; și am făcut totul ca să ajut pe sinistrați, făcând legi și dând credite și ajutoare pentru reclădirea a tot ceea ce a fost cu putință.

Și cu toate aceste jertfe, pot să vă spun că am realizat economii în bugetul Statului, așa cum nu s'a făcut altă dată.

Toate înfăptuirile din această vreme vă vor fi astăzi aduse la cunoștință, ca să mă judecați, cei de bună credință, după ceea ce am realizat.

După ce veți lua cunoștință de aceste împliniri, veți conveni, Români, că în trei luni de guvernare, am săvârșit tot ceea ce un om putea săvârși, în împrejurări atât de grele.

S'au făcut, de sigur, și unele greșeli. Cele mai multe sunt însă pornite din nerăbdarea, justificată până la un punct, de a înlătura cu un minut mai devreme umilințele și suferințele atâtor generații.

Nu cred însă să fie printre voi, Români, unul singur, care să creadă că Generalul Antonescu, — hărțuit între salvarea Țării și drumurile în străinătate pentru asigurarea viitorului, — ar fi putut împiedeca o greșeală și n'a făcut-o.

Să nu uităm că eram pe pragul anarhiei și al ocupației străine și că am străbătut o revoluție.

N'am sacrificat nici onoarea, nici liniștea și nici viitorul Neamului. Atâta pot să vă spun. Cine este Român și om, mă poate înțelege.

ROMÂNI,

Aceste zile de reculegere creștinească vin ca să ne aducă aminte că Fiul Omului a coborît printre noi ca să ne schimbe, a suferit apoi ca să ne înalțe și a murit ca să ne mântuiască.

Dumnezeu este în noi, în credința noastră. Să ne schimbăm, să ne înălțăm, să ne mântuim.

Tu, Române, care ai stat până astăzi de o parte, schimbă-ți sufletul și prinde-te în lanțul nostru de credință românească, fii verigă de temeiu și statornicie.

Tu, Române, care ne-ai judecat până astăzi după interesele tale turburate, după ambițiile tale neîmplinite, scutură-ți povara slăbiciunii.

Dă-ți seama că nu ne cârmuește nici vanitatea, nici interesul, nici intriga: că le disprețuim pe toate. Și că singura noastră bucurie și singura noastră vanitate este Țara, este Neamul și veșnicia românească.

Tu, Române, care după ce ai cules lauri de desfătare pe ulițele luptelor politice și n'ai cugetat decât la tine și nu la aplaudatorii tăi; tu, care vii astăzi să ne judeci numai după trei luni de guvernare cu o moștenire tragică, atunci când ai avut ani de liniște și i-ai pierdut zadarnic; tu care te grăbești să ne condamni fiindcă drumul vanității îți este deocamdată închis, ai curajul și spune ce ai fi făcut cu destinul național dacă îl aveai în mâini în ceasurile acestea sfâșietoare și dacă crezi că a veghia asupra lui este astăzi o binefacere sau cea mai chinuitoare dintre poveri?

Fii om, fii drept și recunoaște că pe deasupra ambițiilor și intrigilor și urilor este Patria, este veșnicia Neamului și că acolo trebue să ne întâlnim întotdeauna, chiar dacă nu ne înțelegem de fiecare dată.

Și tu, tânăr entuziast și dornic de sacrificiu, care vrei cu deslănțuirea viforoasă a vârstei tale să spargi barierele și să înneci în uitare și blestem orice urmă din trecut, ia aminte că adevărata creație cere pregătire, suferință și așteptare, cere înfrățire între generații, cere îndreptarea prin înfăptuiri și nu prin răzbunare. Și dă-ne ascultarea ta credincioasă ca să-ți ducem pașii pe drumul biruinței.

ROMÂNI,

In această noapte, când fiecare ascultă din străfunduri o sfântă și grea poruncă lângă vatra datinelor, înțelegeți că și Patria este o vatră de credință, care așteaptă flacăra voastră de iubire, din arderea jertfei noastre.

Uniți-vă, Români, în credință, în iubire și muncă.

Uniți-vă, din toate colțurile sfâșiate ale Neamului, din toate casele, ca să ducem mai departe străduința strămoșilor și viitorul copiilor noștri.

Cum suntem strâns uniţi într'un Dumnezeu, să fim strâns uniţi într'o Ţară.

Inţelegeţi că de aceea ne-am pierdut graniţele şi drepturile şi onoarea, fiindcă n'am ştiut să ne unim la vreme şi să ne îndreptăm unii pe alţii.

Graniţele unui Neam se zidesc întâi în suflete şi mor tot în suflete, atunci când un popor nu ştie să le cinstească în inima fiecăruia.

Unitatea şi forţa Neamului aduc plinătatea drepturilor.

Anul care sfârşeşte a fost an de prăbuşire şi de ispăşire.

Anul care începe este un an de răscruce şi de reînviere.

In rosturile viitoare ale lumii, legaţi cu onestă onoare de ziditorii ei, noi vom putea împlini, cu fapta noastră, nu numai reînvierea românească, dar un rost de civilizaţie europeană.

Scuturaţi frunţile de nelinişte; pregătiţi piepturile de jertfă; întăriţi inimile de credinţă.

Ţara are nevoie de toate sufletele, de toate braţele, de toate puterile.

Un an nou, cu faptă nouă.

Cu Dumnezeu înainte să strigăm, Români:

Trăiască Maiestatea Sa Regele,

Trăiască Maiestatea Sa Regina,

Trăiască România!

1 Ianuarie 1941.

Să slujim poporul şi pe Regele lui

Cuvântare rostită la Sinaia la serbarea Anului Nou

MAIESTATE,

Un an de grele încercări şi de crunte loviri pentru Neamul Românesc, pentru conducătorii lui şi pentru Dinastie, a trecut.

Istoria va judeca aspru şi fără părtinire pe marii şi micii vinovaţi.

Intorcând cu o dureroasă strângere de inimă această pagină, de trecut, intrăm în noul An cu un legământ şi cu o credinţă. *Intrăm cu legământul de a sluji poporul şi pe Regele lui,* aşa cum ne-o cer destinele Neamului şi porunca strămoşească; *intrăm cu credinţa că vom izbuti,* fiindcă am păşit la muncă cu hotărîrea şi voinţa de a învinge orice piedecă.

Asigurând respectuos pe Maiestatea Voastră că ne vom ţine legământul şi că credinţa noastră nu va fi înfrântă de nicio greutate, Vă prezint, Sire, în numele Românici Naţional-Legionare, al Guvernului şi al meu, fierbintele noastre urări ca Domnia Maiestăţii Tale să inscrie în istoria Neamului pagini noui de înălţare şi de glorie.

Să trăiţi Sire!

1 Ianuarie 1941.

Cuvântul către Legionari

1 Ianuarie 1941

LEGIUNE,

In prag de an, în răsărit de lume nouă, iți trimit gândul meu de nădejde și povața mea credincioasă, treptenic de urare pentru vremea care va să vină.

Ți-ai despicat drum de sânge și de jertfă în ogorul suferinței românești;

Ți-ai înălțat biruința pe cruci de morminte;

Ți-ai trimis vestitorii pe câmpurile de luptă apusene, să moară măreț sub cerul nesfârșit și veșnic al lumii creștine;

Ți-ai prefăcut în umbră nepieritoare pe acel care iți deslănțuise credința;

Și ai îngropat în viforul luptei pe cârmacii mântuirii tale.

Azi, martirii tăi, stau, temelie la zidurile faptei tale.

Căpitanul și luptătorii lui, sdrobiți în pământul strămoșilor, veghiază la împlinirile generației voastre.

LEGIONARI,

Legământul învierii face din moarte pași de viează.

Toți cei stinși dintre voi pe crestele neînfricate ale luptei și-au prăvălit viața ca Patria să trăiască și să se înalțe.

Din întunerecul mormântului, ei vă trimit suliți de lumină.

Nu le umiliți sacrificarea și învredniciți-le amintirea.

Fiindcă altfel, toată aspra lor jertfă se umple de zădărnicie.

Dăltuiți în cugetele voastre piatra de întemeiere nouă a Neamului.

Nu vă risipiți sbuciumul în fapte mărunte, în clocotiri învrăjbitoare și în răzbunări sterpe.

Acestea vă scoboară și amuțesc poruncile morților voștri.

Voi trebue să simțiți tot freamătul de desnădejde al mulțimii, să vă plecați fruntea la toate durerile, să fiți ecoul tuturor nădejdiilor de bine ale Românilor și pasul înainte al izbăvirii.

Lumea, Țara, eu însumi am așteptat dela voi puteri de redeșteptare românească, pilde de înnoire și de înnobilare.

Trebue să le dați.

Revoluțiile adevărate sunt idei în marș, sunt cuceriri de lumină asupra întunerecului revoltei.

Altfel, pier din Istorie și trădează biruința.

Și biruința voastră nu este decât un început prevestitor.

Trebue să-i depănați firul cu onoare și cu răspundere.

Țara are nevoie de liniște, de muncă, de înfrățire.

Am pierdut ani mulți și ușori în sbucium, în delăsare, în vrajbă.

Au venit ceasurile grele și răzbunătoare, am încrustat în Istorie prăbușirea granițelor strămoșești și umilirea prezentului.

Am făgăduit Țării o viează nouă.

Trebue să i-o dau.

Regimul Național Legionar trebue să redea Neamului toate îndatoririle și toate drepturile.

Familia, Școala, Biserica, Justiția, bogățiile pământului nostru și toată așezarea Statului trebuesc reintemeiate, înrădăcinate de-a-pururi în duhul și rostul nostru de viează românească.

Săteanul așteaptă ridicarea, muncitorul vrea mulțumire, ostașul vrea onoare, orășanul vrea siguranță.

Nu putem întemeia nimic dăinuitor, dacă nu respectăm legile omeniei și ale vieții.

Viața omului, cinstirea avutului, respectarea muncii și casei altuia sunt așezări pe care veacuri de civilizație le-au împietrit în ființa popoarelor; iar când acestea s'au dărâmat în datinele unui Neam, Neamul s'a stins.

Am suferit și am luptat pentru voi. V'am deschis drumul și v'am croit destinul.

Am făcut-o, pentrucă am cinstit jertfa celor ce au murit pentru credințe înalte și v'am socotit vrednici de ea.

Am făcut-o fiindcă am ținut să întemeiez Țara pe o ordine nouă și nepătată, iar Națiunii să-i dau o îmbărbătare eroică pentru ca să urce culmea unor mari trăiri.

Şi am socotit că tineretul, cu puterile lui de vifor poate să pună aripi unei Naţiuni.

Nu-mi sdruncinaţi credinţa.

Cine nu respectă vieaţa semenului, nu este creştin.

Cine nu respectă munca şi averea altuia, nu e om.

Cine nu se supune ordinei creatoare şi disciplinei acţiunii, nu este Legionar.

Cine nu-şi roade vieaţa în lupta de ridicare a Ţării, nu este Român.

Fiţi creştini, fiţi oameni, fiţi adevăraţi Legionari şi Români întregi.

Luaţi aminte că aceea ce a prăbuşit pe alţii, a fost goana aprigă după bunuri şi interese prea pământeşti.

Goniţi-le din conştiinţă.

Nu uitaţi că aceea ce a dărâmat aşezări şi Tronuri, a fost mânuirea oarbă şi sângeroasă a trufiei, a răzbunării şi a violenţei.

Nu faceţi pe alţii să sufere, de ceea ce tu singur ai suferit, Legionare.

Fiindcă nu eşti vrednic să fii Legionar, dacă îţi dispreţueşti suferinţa de Legionar, făcând suferinţa altora, ca a ta de ieri. Şi trebue să izgoniţi din rândurile voastre, pe acei ce săvârşesc astfel de fapte.

Ceea ce nu ţi-a plăcut şi nu-ţi place ţie, ceea ce ar lovi pe părinţii, fraţii sau surorile tale, nu face să fie săvârşit în contra altora.

Ştiu că ai voit să sdrobeşti în loviri de trăsnet tot ceea ce ai visat să arzi din trecut, ca să întemeiezi un viitor sigur.

Dar, popoarele, vieaţa şi interesele lor veşnice, nu se conduc cu trăsnete de prăbuşire.

Ţine-ţi seama de timpul, cumpătarea, autoritatea şi disciplina cu care s'a realizat marea revoluţie naţional-socialistă germană, de lunga şi cântărita experienţă a fascismului, sau a altor revoluţii din Istorie.

Duşmanii voştri, duşmanii Ţării se bucură de excesele unora dintre voi.

Iar oamenii care nu vă înţeleg, fiindcă aparţin altei lumi, vă pândesc greşelile.

Mă doare să vă văd alunecând de pe culmile jertfei spre adâncurile neînţelegerei şi greşalei.

Ţineţi seama că răspunderea mea faţă de Istorie şi de Ţară, trebue să găsească în voi ecoul faptei, ca să putem sluji Neamul.

De aceea, în prag de an, vă spun răspicat:

Veştejesc orice ură, condamn orice răzbunare, mă despart de orice faptă de necinstire a vieţii, onoarei şi averii altuia.

Şi am datoria să asigur viitorul vostru şi al Ţării, lăsând toate puterile de muncă să se desvolte, o aşezare economică sigură şi cinstind toate categoriile sociale şi pe toţi Românii curaţi şi întregi, cărora mâine Ţara le va cere jertfa.

Iar voi aveţi datoria să vă plecaţi acestei porunci naţionale ca să puteţi izbândi, ca să vă puteţi împlini mâine tot potopul de doruri noui şi mari.

Horia Sima este alături de mine în această luptă de organizare a Mişcării voastre ca să devină o adevărată revoluţie naţională.

El condamnă ca şi mine pe toţi acei care au o falsă conştiinţă a misiunii Legionarului şi o greşită înţelegere a răspunderilor ceasului de faţă.

In jurul nostru, brâul de foc aprinde popoarele în jeraticul topitor de destine pentru turnarea lumii vechi în tipare noui.

Pregăteşte-te să aprinzi făcliile viitorului din jertfa ta nouă.

Anul care începe deschide porţile veacului.

Fiţi gata să puteţi intra în cetatea lumii viitoare.

Cu credinţa în Dumnezeu, cu gândul ţintă la porunca martirilor, cu sufletul cutremurat de răspundere, îţi doresc, Legiune, să faci din anul care vine, anul datoriei împlinite, anul biruinţei şi înălţării româneşti.

Unire în suflete şi în acţiune

Cuvântare-răspuns la felicitările prezentate de d. Horia Sima în 7 Ianuarie 1940

DOMNULE VICE-PREŞEDINTE, DOMNILOR,

Vă mulţumesc cu toată gratitudinea şi recunoştinţa chiar pentru sentimentele d-v. deosebite faţă de munca pe care o depun eu pentru binele acestui neam.

Vă rog să credeţi că dacă de multe ori în cuvintele mele, în uitătura mea, în gesturile mele constataţi oarecare asprime, aceasta este pornită numai din sufletul părintelui care doreşte binele şi numai binele acestui neam.

Vă rog să credeţi, că opera aceasta grea, titanică şi doboritoare pentru noi toţi, la care m'am înhămat cu sprijinul şi cu concursul d-v., este o operă pe care nu o vom putea duce la bun sfârşit decât dacă este o *unire desăvârşită între noi, unire care să pornească din sufletele şi din minţile noastre şi care să se traducă în acţiune.*

Deci, unire în suflete şi în acţiune.

Numai procedând astfel vom putea să salvăm acest nenorocit şi atât de greu încercat neam.

Contez pe această unire sufletească pornită dela d-v., către mine, după cum vă rog să contaţi şi d-v. pe dragostea mea care porneşte dela inima mea către d-v.

Anul în care ne-am angajat este un an de grele încercări pentru neamul românesc. Am pierdut fără luptă graniţele şi va trebui prin luptă să le refacem. Deci trebue să ne pregătim pentru luptă.

Ca să vă puteţi pregăti pentru luptă trebue de jos până sus şi de sus până jos, toată lumea să fie conştientă de această încercare pe care ne-o rezervă istoria şi Providenţa.

Nu vom putea triumfa în lupta pe care o vom începe, curând, poate mai curând decât ne aşteptăm noi, decât dacă în această ţară va fi o linişte desăvârşită şi o coheziune perfectă a tuturor forţelor neamului.

Domnule Horia Sima, îţi mulţumesc din tot sufletul şi ca om, asupra căruia apasă o sarcină atât de grea, te asigur că nu voiu putea duce această sarcină la bun sfârşit decât prin d-ta şi prin Legiune. Şi Legiunea trebue să asculte de această necesitate. Orice desacord între Legiune şi General este o nenorocire, este un prăpăd pentru însuşi neamul nostru. Acest prăpăd trebue să-l evităm. Şi această ascultare a Legiunii o cer dela toţi şi contez pe sprijinul d-tale.

Vă mulţumesc încă odată şi vă rog să credeţi că atât timp cât Dumnezeu îmi va da putere, eu voiu sta la locul unde mă găsesc şi voiu fi în serviciul cauzei pe care o servesc.

Ordine, cinste, dreptate, justiţie

Cuvântare-răspuns la felicitările prezentate în numele Cavalerilor Ordinului Mihai Viteazul la 7 Ianuarie 1941

DOMNULE GENERAL,

DOMNILOR,

Vă rog să credeţi că n'am avut nicio clipă de răgaz să mă gândesc că d-v. îmi veţi face deosebita cinste şi d-l General Băgulescu îmi va face şi o mare surpriză.

Nu m'am gândit că am să dau un răspuns d-lui General Băgulescu, deci, vă rog să mă iertaţi dacă voiu improviza total răspunsul meu.

Domnilor, sunt aici pentru ca să servesc neamul românesc, să-i apăr onoarea şi să-i asigur viitorul.

Să fiţi siguri că Generalul Antonescu nu cunoaşte nicio piedecă în această privinţă. El nu se va da înapoi dela această luptă ca să realizeze ceea ce gândeşte el, căci ceea ce gândeşte el este gândul d-v., al foştilor luptători în primul rând şi al neamului nostru întreg.

A vorbit d-l General Băgulescu de luptă şi luptă va fi. Pentru această luptă trebue să pregătim acest neam şi lupta aceasta trebue s'o duceţi tot d-v., conducătorii.

Deci, să mă iertaţi că vă cer să luaţi în foarte serioasă gândire situaţia de astăzi a neamului nostru.

Am găsit ţara, aşa cum ştiţi cu toţii, încât n'am nevoie să mai repet.

Fac eforturi pe care un om singur nu poate să le facă pentru ca să reuşesc să repar greşelile trecutului. Prin întărirea energiilor, prin sporirea încrederii şi a conştiinţei noastre în interior să recâştigăm ceea ce am pierdut în afară.

Nu putem reconstitui graniţele ţării, până când nu vom înlătura toate neajunsurile din lăuntru, până când nu ne vom întări înăuntru.

Pentru aceasta trebue ascultare din partea tuturor; trebue ordine; trebue cinste; trebue dreptate şi justiţie. Pentru această luptă Generalul Antonescu şi nu poate să nu izbutească, — şi voiu izbuti pentrucă eu simt că am în spatele meu ţara întreagă, ţara sănătoasă, ţara tuturor celor care văd şi trec peste interesele personale şi lucrează pentru interesele generale şi pentru viitorul acestui popor.

Deci, domnilor, pentru mine nu poate fi mai mare răsplată, pentru munca pe care o depun, pentru d-v. şi pentru ţara aceasta şi viitorul ei decât cuvintele de îmbărbătare ale Generalului Băgulescu, care cred că este exponentul gândirii, sufletului şi fiinţei dumneavoastră.

Mulţumesc d-lui General Băgulescu şi vă mulţumesc şi d-v. respectuos că în această zi grea pentru mine v'aţi gândit să veniţi cu un cuvânt de îndrumare şi de îmbărbătare.

Să trăiţi domnilor şi să trăiască neamul românesc.

„Nu avem nici un minut de pierdut"

Cuvântare-răspuns la felicitările prezentate în numele funcționarilor Președinției la 7 Ianuarie 1941

DOMNULE GENERAL,

DOMNULE VLADESCU,

DOAMNELOR ȘI DOMNILOR,

Vă mulțumesc din toată inima și cu recunoștință, mai mult pentru gândul d-v., decât pentru darul simbolic pe care mi l'ați dat.

Vă mulțumesc mai mult pentru gând, pentrucă am credința că el vine dela un suflet și se adresează unui alt suflet.

Darul aș fi mai fericit să-l primesc atunci când aș reuși cu voința d-v. și cu munca d-v. să realizez ceea ce gândiți, ceea ce gândesc; ceea ce doriți, ceea ce doresc și ceea ce dorește neamul nostru întreg.

Totuși acest gând al d-v. pornit din sufletul și inima d-v., va fi pentru mine un imbold veșnic și viu pentru munca pe care o duc pentru ridicarea acestui neam.

Neamul acesta trebue întâi ridicat, întărit, îndreptat și după ce va deveni destul de puternic, după aceea el va trebui să lupte *pentru ca să reîntregească ceea ce s'a pierdut prin greșelile unei generații.*

De aceea domnilor, dacă în munca aceasta de zi de zi, de ceas de ceas pe care o depun alături de d-v. și cu concursul d-v., pentru înfăptuirea acestui ideal, care nu este numai al meu, ci al poporului întreg. — căci eu' nu sunt decât un simbol al unei voințe, al unui simțimânt care vine din adâncurile unui neam întreg și care este pentru mine și pentru d-v. toți o poruncă dela

care să nu ne abatem și pe care trebue să o înfăptuim, de aceea vă spun: dacă în această activitate a mea, gestul meu, privirea și cuvântul meu, dacă este câteodată aspru și dureros către d-v., aceasta se datorește însă faptului că *eu doresc un moment mai de vreme să realizez ceea ce d-v. doriți. N'avem niciun minut de pierdut* în această privință și orice ezitare, orice greșeală, îndepărtează clipa de reîntregire a neamului nostru.

Eu n'am zile multe să aștept și nici neamul nostru nu poate să aștepte.

De aceea vă mulțumesc încă odată și sper că în colaborarea noastră, activitatea d-voastră va fi fructuoasă și sporită și meritul, dacă reușesc, nu va fi al unui singur om, căci un om singur nu poate face nimic, — ci al d-v.

Vă mulțumesc încă odată pentru sentimentele d-v. și vă urez un an spornic.

România şi Germania

Discursul rostit la banchetul oferit d-lui Ministru FABRICIUS

EXCELENŢĂ,

Aparţineţi unei diplomaţii care şi-a făcut din înfăptuiri singura elocinţă; iar eu, aparţin unei cariere care şi-a făcut din exemplul tăcerii, o statornică tradiţie.

De aceea vă rog să nu aşteptaţi dela mine — în această ocazie — să măsor opera d-v. în România şi regretul nostru adânc în momentul despărţirii, prin prea lungi cuvinte.

DOMNULE MINISTRU,

Prezenţa d-v. la Bucureşti şi misiunea d-v. în România reprezintă epoca cea mai fericită a raporturilor dintre Marele Reich şi România.

Este o mare deosebire între România pe care aţi găsit-o şi aceea pe care o părăsiţi.

Azi România e o ţară Naţional-Legionară, având o structură, o organizare şi o tendinţă, profund legată de revoluţia Naţional-Socialistă germană; ea pune un reazem sincer şi profund pe rolul Marei Germanii în Europa de mâine şi în reconstrucţia Sud-Estului şi are o neţărmurită încredere în opera de dreptate şi în viziunea de geniu înţelegător a Marelui Führer.

Azi, România este legată prin pactul dela Berlin de Germania şi-şi întemeiază liniştea, securitatea şi independenţa politică în afară de propria ei forţă, şi pe această ordine nouă.

Iar acordul economic recent încheiat cu Guvernul Reichului deschide o adevărată epocă în istoria raporturilor germano-române şi în propăşirea noastră viitoare.

Rolul d-v. în România, domnule ministru se măsoară cu însemnătatea istorică a acestor realizări.

Şi cred că nu poate fi satisfacţie mai mare pentru d-v., pentru succesul carierii d-v. şi pentru propria d-v. conştiinţă, decât să priviţi în urmă pentru a vedea ce era Germania pentru România atunci când aţi venit într'însa şi ce reprezintă azi când o părăsiţi.

Satisfacţia d-v. poate fi cu atât mai mare cu cât servind Ţara d-v. aţi servit şi România, printr'o contribuţie de care Istoria se va ocupa, cu siguranţă, atunci când va judeca adânc şi complet popasul marilor prefaceri interne şi internaţionale ale României zilelor noastre, în care aţi fost prezent.

Personal, nu voiu uita niciodată, cum nu voiu uita aleasa şi devotata d-v. colaborare din Septemvrie şi până azi, ardoarea şi atenţia pe care aţi pus-o atât cu prilejul vizitei la Berlin şi al încheierii acordurilor cât şi în toată desfăşurarea armonioasă între regimul naţional-legionar şi guvernul Reichului.

Pentru toate acestea vă exprim în numele guvernului şi al meu personal, cele mai calde şi mai recunoscătoare mulţumiri.

EXCELENŢĂ,

Despărţirile scutură totdeauna sufletele de melancolie.

Oricât sunt de convins că veţi duce în misiunile d-v. viitoare acelaşi ataşament şi aceeaşi credinţă pe care aţi avut-o pentru România, rămânând astfel totdeauna legat de noi, — nu mă pot împiedeca să regret că părăsiţi ţara noastră şi să asociez în regretul pentru d-v. personal şi tristeţea că ne părăseşte fermecătoarea d-v. soţie, a cărei nobilă simplicitate şi curtenitoare distincţie au fost totdeauna pildă şi ne vor rămâne o duioasă amintire.

Convinşi că eminentul d-v. succesor va face să se inalţe şi să prospereze mereu raporturile noastre cu Marea Germanie pe care le-aţi slujit atât de mult,

Ich erhebe mein Glass auf das Wohl des Reichskanzlers, des Grossen Führers des Deutschen Reiches, auf das Wohl Eurer Excellenz und der so liebenswürdigen Frau Fabricius sowie für das Gedeihen und die Grösse Deutschlands.

„Nu vreau să fiu nici instrument de tiranie nici punte de anarhie"

Proclamaţie către Ţară la 21 Ianuarie 1941

ROMANI,

Vă înfăţişez tuturor sbuciumul adânc al conştiinţei mele şi hotărirea mea nestrămutată.

Ca să judecaţi toţi şi toţi să veniţi lângă mine.

Pentrucă, prin mine, vă chiamă Patria, cu răspunderile ei grele.

Am primit povara sdrobitoare a conducerii ca să opresc prăbuşirea Ţării şi să scap onoarea Neamului in cel mai crâncen ceas de încercare.

Am luptat clipă de clipă, fără răgaz, fără alt gând decât binele Neamului, ca să salvez ce era de salvat.

M'am străduit să reinalţ mândria Ţării şi să dau siguranţa graniţelor in ceasuri de primejdie, înfăţişând Marelui Führer şi Ducelui Mussolini frământarea şi aspiraţia drepturilor noastre.

Am făcut totul ca să ajut pribegii, să restabilesc finanţele, să sporesc salariile, să sprijin agricultura, pe ţărani şi muncitori.

In faţa lui Dumnezeu, în faţa Naţiunii şi a Istoriei, jur că aceste patru luni de guvernare, au fost cel mai îndârjit, mai cumplit şi mai mistuitor sbucium pe care un om putea să-l trăiască pentru Ţara lui.

Am întemeiat Regimul Naţional-Legionar pe tineretul Neamului, tineretul fiind tot ce un Neam are mai curat şi mai nobil.

Am râvnit, în acelaşi timp, să aduc în jurul lui toate generaţiile, elita şi toate clasele Neamului ca să astup prăpastia dintre ele şi să ridic viitorul.

Am indemnat, am dojenit, am pedepsit din iubirea aspră a adevărului şi dreptăţii.

Oameni neinţelegători, elemente răzvrătite, sau unelte străine încearcă acum să turbure ordinea fără de care Statul, familia şi avutul nu pot trăi.

ROMANI,

Am luat pe umeri povara Neamului ca să-l ridic şi nu să-l prăvălesc.

Ţara este acolo unde e Regele, Steagul, Armata, ordinea, dreptatea şi siguranţa vieţii şi a muncii.

Ţara este acolo unde este grija ca onoarea şi pământul nostru să fie apărate.

Toţi simţiţi aceste porunci.

De aceea, toţi să fim laolaltă.

In 24 de ore trebue să restabilim liniştea şi ordinea.

Fiindcă eu n'am fost până ieri şi nu vreau să fiu nici mâine, nici instrument de tiranie, nici punte de anarhie.

Chem pe toţi Românii la datorie şi la luptă.

Indemn pe muncitori să creadă în cuvântul meu şi să nu-şi robească sufletul urii, care primejduieşte şi surpă.

Sunt sigur de simţul datoriei tuturor funcţionarilor Statului, de caracterul şi voinţa de ordine a magistraţilor.

Şi reazem onoarea, siguranţa şi graniţele Ţării pe lealitatea ofiţerului şi credinţa soldatului.

Iar pe legionarii adevăraţi, crescuţi in duhul de iubire de Neam al lui Codreanu, îi îndemn să mă înţeleagă, fiindcă, sunt sigur, Căpitanul le-ar fi cerut azi, ceea ce le cer şi eu.

ROMANI,

Strângeţi-vă cu încredere in jurul autorităţilor Statului.

Voinţa mea este nesdruncinată.

Credinţa voastră trebue să fie tot aşa.

Inainte!

CONDUCATORUL STATULUI ROMAN ŞI
PREŞEDINTELE CONSILIULUI DE MINIŞTRI
General ION ANTONESCU

„Comand tuturor Adunarea!"

Apel către oamenii de bine din toată Țara

ROMANI,

OAMENI DE BINE DIN TOATA ȚARA!

Toate străduințele mele, nu au izbutit să facă pe răzvrătiții împotriva autorității Statului să reintre pe calea ordinei, singura care poate salva astăzi Țara, Familia și Avutul nostru.

Am făgăduit să păstrez Statul și să-l întăresc.

Mă voiu ține de cuvânt orice s'ar întâmpla.

V'o jur!

ROMANI,

Astăzi în Capitală s'au tras focuri asupra Președinției Consiliului din clădirea alăturată a gardienilor publici în care se grupaseră 600 oameni înarmați cu mitraliere și tunuri pregătite de mult de fostul ministru de interne, în scopul de a răsturna cu forța conducerea Statului. S'au tras focuri și asupra altor instituțiuni de guvernământ.

Orice limită a îngăduinții fiind trecută, am lăsat ca aparatul de apărare al Statului să intre automat în funcțiune. Acest aparat, armata țării, funcționează fără greș.

Peste tot, rătăciții, în mare parte copilandri neștiutori și comuniști notorii, se predau acoperiți de rușine.

Autoritatea de Stat este stăpânitoare pretutindeni.

ROMANI,

In alte părți, case de români neaoși și patrioți sunt prădate fără milă. Crima se unește cu prădăciunea.

De îndată ce sunteți atacați în casele voastre, chemați în ajutor autoritatea Statului. Până la sosirea ei apărați-vă căminul fără șovăire.

ROMANI,

Cu legionarii care mai simt inima înlăcrămată a Patriei și cu toți cei care își dau seama că trebue să facă front împotriva anarhiei distrugătoare vom face regimul legionar al oamenilor vrednici.

Nu dați crezare prostiilor copilărești. Nimeni dintre voi nu va putea crede că Generalul Antonescu, apărătorul neclintit al Țării și prietenul credincios al aliaților noștri Germani și Italieni, ar putea îngădui vreun ori cât de mic amestec în faptele de guvernământ al uneltirilor judeo-masonice.

ROMÂNI,

Oameni bravi din toată țara!

Am încredere în voi! Să aveți încredere în mine!

Nu rămâneți nepăsători la sforțările pe care le fac pentru voi și numai pentru voi. Apărați-vă!

Strângeți-vă peste tot în jurul autorităților Statului, faceți zid lângă ostașii țării, lângă drapelele țării, lângă Regele țării.

Fără șovăire! Intr'o unire, inimă lângă inimă.

Comand tuturor: Adunarea!

Trăiască Regele!

Trăiască România!

CONDUCATORUL STATULUI ROMAN ȘI
PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE MINIȘTRI
General ION ANTONESCU

„ADEVĂRUL, ADEVĂRUL INTREG"

Evenimentele dela 22 şi 23 Ianuarie 1941

ROMANI,

Am străbătut din nou clipe de sbucium, de teroare şi ruşine.

Copiii mei, pentru care îmi distrusesem cariera, pentru care suferisem, cărora le deschisesem drumul prin lovitura de Stat dela 6 Septemvrie, pe care i-am luat alături de mine la Conducerea Ţării, le-am dat rosturi de viaţă, de multe ori nemăsurate, i-am indemnat să nu păteze memoria lui Codreanu şi a luptătorilor generaţiei, ci să-şi merite prin muncă şi respect destinul mare ce li-l făurisem; copiii mei dragi, ale căror greşeli le-am luat 5 luni în spatele meu, n'au găsit altă mărturie de recunoştinţă, pentru mine şi pentru Ţara care crezuse în puterea idealurilor lor, decât să-mi trimeată gloanţe şi să vrea răsturnarea Statului.

In paginile istoriei şi ale omenici nu cred să se poată inscrie o faptă de ingratitudine mai mare.

Lângă casa Statului, în care slujesc ca un rob din zori şi până în zori, părăsindu-mi propria mea casă, ca nicio clipă din viaţa ce mai am să nu fie inchinată decât Ţării, lângă Preşedinţia Consiliului, organizaseră — cu sprijinul fostului Ministru de Interne Petrovicescu şi al Directorului Siguranţei şi Poliţiei, căruia îi încredinţasem toată siguranţa Statului, — în clădirile înconjurătoare şi în casa gardienilor publici, un centru de netrebnici — gardieni ai poliţiei şi vagabonzi, cu un tun, mitraliere şi puşti să mă asasineze în timpul nopţii.

Neizbutind, m'au atacat în plină zi.

In acelaşi timp, in edificiile publice ale Capitalei, unde erau numiţi de buna mea credinţă şi plătiţi de voi toţi, din banul trudei voastre şi în instituţiile care trebuiau să vegheze tocmai la paza ordinei publice şi la marile interese ale Statului, acolo, au instalat

echipe de rebeli, târând apoi pe străzi, pe lângă instrumentele duşmanilor şi cetele de netrebnici plătite, tineri idealişti, nevinovaţi şi înşelaţi, pornind la o luptă de prăbuşire a Statului. Străzile Capitalei au fost oprite de vehiculele părăsite de muncitori, incitaţi la grevă, fabricile închise ori incendiate, case şi cartiere devastate, oameni prădaţi şi ucişi.

Capitala şi multe oraşe ale Ţării au trăit ceasuri de spaimă şi de războiu.

Am încercat zadarnic să opresc pe răzvrătiţi. Valuri de ură şi de asuprire năvăleau pe străzi. Am fost silit să scot armata. Şi eu, care am făcut lovitura de Stat dela 6 Septemvrie, fără o picătură de sânge, care am suferit ca nimeni altul chiar şi pentru netrebnicii dela Jilava, pentrucă nu înţelegeam să-mi umplu mâinile de sânge, ci să dau pedeapsa aspră, chiar şi moartea, dar prin justiţia Statului, cu care am urmărit şi voi urmări pedepsirea tuturor crimelor şi nedreptăţilor, am fost silit să las trupele să tragă în fraţii noştri.

ROMANI,

Trebue să ştiţi adevărul, adevărul întreg.

In atacul dela Preşedinţia de Consiliu unde au fost ucişi 2 ostaşi şi rănit un ofiţer, n'a fost rănit un singur rebel. Banda de 600 de netrebnici, alcătuită din bărbaţi şi femei de cea mai joasă clasă şi un copil de 12 ani, care a tras cu mitraliera în soldaţi, a ieşit neatinsă.

Pe străzi, ostaşii au încercat să liniştească pe răzvrătiţi numai prin ameninţări şi somaţii.

Pe Calea Dorobanţi un soldat a fost prins, răzvrătiţii au turnat petrol şi i-au dat foc în ochii încremeniţi ai camarazilor. La fel pe cheiul Dâmboviţei. Pe alte străzi, ostaşii, care nu trăgeau au fost desbrăcaţi şi umiliţi, iar ofiţerilor li se striga „câini" şi „ticăloşi" ca în revoluţiile cele mai anarhice.

Pretutindeni s'au tras focuri de pe acoperişuri şi dela ferestre în contra ostaşilor care îşi jertfeau viaţa pentru ordinea Statului.

Armata a trebuit să se apere, armata a trebuit să tragă, după ce din rândurile ei au căzut pe nedrept răpuşii de gloanţele trădării.

Am eliberat dela Prefectura Poliţiei pe rebeli, fără prezenţa niciunui militar, crezând în cuvântul dat că, armata retrăgându-se, vor lăsa armele şi vor pleca.

Drept orice, au pornit cu mitraliere, cu puşti şi tancul Prefecturii ca să atace Palatul Telefoanelor, Statul Major şi Postul de Radio-difuziune, în care s'au instalat dând ştiri de nevrednică trădare şi pentru a induce în eroare trupele, s'au îmbrăcat în uniforme militare.

In multe oraşe s'au petrecut lucruri asemănătoare.

Armata a pus ordine şi prin jertfa ei a salvat Statul.

Ştiu că au căzut şi dintre rebeli.

Din ordinul meu, niciodată armata nu a atacat, primele 2 zile ale rebeliunii şi s'a apărat.

Netrebnicii, care s'au ascuns în Mişcarea Legionară slujind scopuri străine de dărâmarea Ţării, ca şi vagabonzii şi resturile odioase ale periferiei care au căzut, nu meritau o soartă mai bună.

Dar tinerii curaţi, puţinii, care au căzut într'o luptă de credinţă greşită, de răzvrătire absurdă, — aceştia au adus prin sfârşitul lor tragic durerea sfâşietoare a părinţilor şi familiilor, care n'au altă vină decât că au crezut prea mult în entuziasmul orb al copiilor lor şi nu i-au ştiut împiedeca la vreme dela rătăcire.

Vina gravă şi pedeapsa cea mai aspră o meritau şi o merită aceia care i-au dus la moarte, înşelându-i, care i-au târît într'o acţiune nebună, deslănţuitoare de anarhie şi ură, pentru a-i părăsi în momentul începerii luptei.

ROMANI,

Ordinea a fost azi redobândită.

Siguranţa voastră e întreagă.

Cel dintâi gând, mărturie de recunoştinţă şi mândrie a Ţării şi a mea, îl merită armata.

Ofiţeri şi soldaţi, de pe întregul teritoriu unde unul singur dintre voi nu s'a ferit de jertfă, vouă vă strâng mâna ostăşeşte şi vă mulţumesc în numele Patriei.

Aţi salvat-o.

Prin fapta voastră dârză şi iute, aţi reaşezat ordinea, liniştea, siguranţa vieţii şi a camarazilor.

In acelaşi timp, aţi curmat primejdiile, la care nebuna răzvrătire nu cugetase, ca graniţele noastre sfâşiate să nu fie cotropite de cei care n'aşteaptă decât umilitoarea noastră prăbuşire.

V'aţi câştigat dreptul de a da exemplu întregei Naţiuni, redându-i siguranţa şi încrederea; v'aţi câştigat — sunt sigur — stima camarazilor noştri, ostaşii germani aflaţi pe pământul românesc, care au putut să vadă simţul vostru de răspundere şi hotărîre neînduplecată de a cinsti Neamul, spălând astfel desonoarea noastră că au fost martori la o luptă între fraţi.

Imi fac o datorie de onoare să mărturisesc întregii Naţiuni că în aceste zile de sbucium sfâşietor am simţit în spatele meu umbra loială a marelui Führer şi onoarea Reichului German care ne-a garantat frontierele.

Nicio atingere a mândriei româneşti, nicio aplecare a suveranităţii noastre, ci loiala înţelegere a unui mare aliat, faţă de care nu am decât regretul că elemente rătăcite ale Neamului ne-au întunecat o clipă prestigiul unităţii noastre.

De aceea, în ostaş întreg şi în român curat, nu pot decât să spun Naţiunii noastre că trebue să fie mândră şi sigură de alipirea ei la Axă şi să cer tuturor să simtă ca şi mine, făgăduind că mâine vom şti să facem din destinul nostru naţional ceea ce ne învaţă marele său exemplu, deschizând un drum românesc în Europa nouă a viitorului.

ROMANI,

Am luat cele mai aspre măsuri pentru păstrarea ordinei.

Pe câtă iubire şi îngăduinţă am pus până acum în înţelegerea frământărilor, pe atâta dreaptă şi implacabilă hotărîre voi pune în stăpânirea drepturilor şi rosturilor noastre.

Tineretul a fost purtat pe un drum greşit.

Din spiritul legionar, din entuziasmul sincer şi curat, din puterea de înfăptuire şi din credinţa voastră, tineri dragi, voi topi firele cu care vom ţese noua noastră aşezare politică.

Ceasuri grele şi mari ne aşteaptă.

Scutură-ţi tinere, fruntea întunecată de acei care te-au rătăcit în întunerecul răzvrătirii şi crede în Generalul Antonescu.

Coboară în conştiinţa ta de om şi de român, fă-ţi singur judecata şi hotărăşte-ţi drumul.

Aruncă din mâini pistolul ucigaş şi aşteaptă când Statul îţi va da în mână arma onoarei şi drepturile Patriei.

Gonește din sufletul tău ura și umple-te de iubire și dârză putere.

Izgonește din rândurile tale pe cei care au îmbrăcat cămașa verde a martirilor ideei, pentru ca să umple străzile de sângele roșu al ostașului român și să ridice pe acoperișuri drapelul roșu al anarhiei.

Am muncit 40 de ani pentru Neamul acesta, ca să pot în apusul vieții mele să-ți deschid porțile răsăritului românesc.

Eu nu pot să te trădez, tinere curat, pentrucă toată fapta mea și toată truda mea este o luminiță credincioasă în candela Neamului, o închinare, ca și a ta, la altarul drepturilor strămoșești, o înviforare, ca și a ta, pentru viitorul nostru.

De aceea, fii gata de faptă și de luptă.

Prin tine și cu tine vom zidi o Țară de care să fii mândru, ci nu faptă de dărâmare ca aceea ce ți s'a cerut.

Iar, voi, rebeli, dacă ați fost într'adevăr legionari, aplicați-vă singuri pedeapsa legionară, fiindcă altfel, fiți siguri, vă voiu aplica-o eu.

ROMANI,

Voiu pregăti noua așezare politică a Statului.

Din spiritul legionar voiu întemeia o ordine potrivită sufiului nou care s'a așezat în lume, într'o comunitate cu Germania și Italia.

V'o voiu supune pentru a o judeca și primi.

Vă voiu chema pe toți, din toate generațiile și din toate clasele, ca să înfăptuim — alături de tineret — marea chemare a istoriei noastre.

Nimic pe lume nu mă va abate.

Și nimeni nu-mi poate împotrivi nici vanități, nici interese, nici rătăciri.

Fiindcă ceea ce mă conduce nu este decât munca, ceea ce mă stăpânește nu este decât grija de Neam, ceea ce mă ajută este credința în Dumnezeu și în dreptate.

Dați Patriei tot ce este mai bun în voi.

Fiindcă azi se toarce sub ochii voștri soarta de veacuri a lumii.

Și la împlinirea ei fiecare trebue să vă simțiți chemarea.

Regele și Statul așteaptă dela toți împlinirea datoriei.

Ordin de zi către Armată

23 Ianuarie 1941

OFIȚERI, SUBOFIȚERI, CAPORALI ȘI SOLDAȚI,

Țara românească a trecut în ultimele două zile printr'o teroare ne mai cunoscută în istoria noastră.

Instrăinați cu sufletul de tot ce acest neam are mai scump, cete de nemernici și destrăbălați au dorit să ia conducerea Statului.

Contra acestui dușman intern, v'am chemat să apărați Statul și instituțiile lui.

In mai puțin de 24 ore cu vrednicia, cu abnegația și cu sângele vostru, Țara a reintrat în ordine.

Ați păstrat sufletul curat și iubitor de Țară al glorișilor voștri înaintași.

N'ați dat ascultare uneltirilor, șoaptelor și îndrumărilor care au trecut din ureche în ureche.

Ați rămas credincioși șefilor voștri, mie și Regelui.

Cinste vouă!

Ați dovedit, încă odată mai mult, ca în toate momentele grele ale neamului, că Țara se poate sprijini cu încredere și iubire în voi.

Țara vă este recunoscătoare. Eu mai mult ca oricare altul, fiindcă în Stat, cu orice sacrificiu — și m'am ținut de cuvânt — jurasem să păstrez ordinea.

Pentru a vă da o satisfacție, vouă și acestei națiuni cuminte și ascultătoare, care cu nimic nu merită terfelirea ce i s'a adus, am dispus ca toți vinovații să fie imediat judecați și sancționați exemplar, iar cei cu purtări exemplare să fie recompensați.

CONDUCATORUL STATULUI ROMAN ȘI
PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE MINIȘTRI
General de Corp de Armată ION ANTONESCU

Constituirea guvernului de bază militară

Declarații făcute în ziua de 27 Ianuarie 1941

„Guvernul ce am constituit are scopul de a asigura ordinea și restabili mersul normal al administrației.

Țara are nevoie de liniște și de muncă.

Activitatea administrativă trebue să-și reia fără întârziere rosturile sale firești, impunând tuturor prestigiul autorității.

Un guvern de bază militară, este expresia unității și a disciplinei pe care o impun împrejurările de azi pe întreg cuprinsul Țării.

In ce privește politica externă a actualului cabinet, în care păstrez personal Ministerul Afacerilor Străine, este aproape nefolositor și adaug că România merge fără nicio șovăire alături de Axă, de Marele Führer și d-l Mussolini.

Fidelitatea acestor angajamente nu este o atitudine politică, ci o stare de conștiință pe care nu o vom părăsi niciodată.

Intre România și Puterile Axei trebue organizată o comunitate spirituală cât mai intinsă, a căror realizare constitue una din principalele mele preocupări actuale".

„30 Ianuarie 1941"
Ziua biruinței național-socialiste germane

Articol apărut în ziarele din 30 Ianuarie 1941

Azi marele Reich și Revoluția Național-Socialistă Germană și-au sărbătorit 14 ani de lupte și 8 ani dela biruință.

Născut din sbuciumarea unui popor sdruncinat, expresie providențială a unui mare destin, Führer-ul a deslănțuit o revoluție națională și la capătul ei a împlinit o lume nouă.

Revoluția Național-Socialistă și lupta germană este nu numai afirmația hotărîtă a unui mare popor pentru el însuși, dar și zidirea unei lumi, poartă de veacuri, semn de civilizație, pentru toate celelalte.

* * *

Tineretul să ia aminte și să tragă toate învățăturile din această neintrecută și fulgerătoare înfăptuire.

Revoluția Național-Socialistă s'a împlinit prin credința într'un singur om, prin supunerea la o singură disciplină, prin unirea tuturor sub semnul aceleiași credințe: Național-Socialismul.

Revoluția Național-Socialistă s'a realizat împotriva tuturor piedecilor și tuturor coalițiilor, oculte și fățișe, ale lumii internaționale, pentrucă a fost o idee în marș, o metodică și grandioasă luptă, în care Comandantul n'a îngăduit nicio abatere, nicio șovăire.

Tineretul a fost în Germania la locul lui de educație, de entuziasm și de muncă.

O disciplină implacabilă, întemeiată pe sancțiunile cele mai grave, a făcut ca în revoluția Național-Socialistă nimeni să nu-și permită a abate valul destinului național dela matca voinței neînduplecate a Führer-ului.

Dacă tineretul Neamului nostru vrea să dovedească credința sa sinceră și întreagă în lumea nouă, lipirea sufletului său la marea revoluție n'are decât o singură cale.

Să arate prin faptă că știe să facă din Patria sa și pentru Patria sa, ceea ce Național-Socialistul german a știut să facă pentru Marea Germanie și pentru Führer.

Și dacă-și iubește cu adevărat Țara și iubește Germania, nu prin vorbe, trebue s'o probeze.

Azi România și Germania au nevoie de liniște și ordine desăvârșită în Sud-Estul Europei.

Cine nu înțelege și nu simte și nu împlinește această poruncă nu e Român și nu sprijină cu fapta lui credința în lumea nouă. El este dușman și va fi tratat, fără cruțare, ca atare.

Un Stat nou, un suflet nou

Declarații făcute Presei la 1 Februarie 1941

Domnul General ION ANTONESCU a făcut în ziua de 1 Februarie 1941, declarații reprezentanților presei, către întreaga Țară.

Aceste declarații clarifică și explică situația actuală și cuprind perspectivele viitorului.

Domnul General ION ANTONESCU se adresează, rând pe rând, Tineretului, Legionarilor adevărați și tuturor Românilor:

TINERET, STUDENȚI, LEGIONARI ADEVĂRAȚI,

Mi-am smuls până azi suflet din sufletul meu ca să-l fac punte de viață și înțelegere veșnică între mine și voi.

Suferințele voastre de altă dată le-am făcut suferințele mele; iar biruința Țării și a mea dela 6 Septemvrie, am făcut-o biruința voastră.

Am lăsat o clipă haina oștirii, haina mândriei și a vieții mele întregi și am îmbrăcat cămașa verde ca să vă dau vouă semnul unirii și altora semnul încrederii în voi.

V'am chemat la conducerea Statului și v'am dat toate locurile de răspundere ca să simțiți că și voi sunteți Statul și pe conștiința voastră se reazămă păstrarea și mândria lui.

Mi-ați jurat credință — Regelui și mie — la 6 Octomvrie la București și la 8 Noemvrie la Iași și toți conducătorii voștri mi-au reînnoit legământul de ascultare la 27 Noemvrie.

M'am trudit luni de-a-rândul să salvez Statul prăbușit, cu granițele sfărâmate și Românii pribegi; să restabilesc finanțele și să reorganizez totul, în împrejurările turburi ale războiului din jurul nostru.

Am atras atenția conducătorilor voștri că unele elemente împing Statul la desordine, că alții aleargă după interese materiale,

că unele elemente bune nu sunt folosite, că producția țării scade, că anarhia ne pândește.

Am somat pe cei răspunzători să-și facă datoria, impunând disciplina, prevestindu-le că va veni un moment când vor fi năvăliți și depășiți de anarhie; v'am adresat tuturor sfaturi părintești, cerându-vă să vă faceți datoria de Români și Legionari.

Pe conducătorii voștri i-am tratat ca pe copiii mei, deschizându-le casa și sufletul și mărturisindu-le zilnic toate grijile și actele ce trebuia să înfăptuim.

Drept orice, s'a pornit o acțiune absurdă în contra Guvernului, deși era guvern Național-Legionar și cu toate că mi se jurase credință. S'au făcut insinuări netrebnice că aș ocroti masoneria sau că a-și lăsa ca forțe oculte străine, să influențeze conducerea Țării.

Trecutul meu, onoarea mea de ostaș, lupta mea de o vieață întreagă în contra ticăloșilor, voința mea neinduplecată de a realiza Statul Național-Legionar și tot ce făcusem până atunci pentru Legiune, n'au fost puse în cumpănă.

Forțe oculte străine, netrebnici prădători și anarhiști strecurați în mare număr în rândurile Legiunii, au împins la vrajbă, la pradă și la nebunie.

Tineri curați, studenți idealiști, legionari supuși, au devenit instrumente oarbe în mâna unor ambițioși, care s'au ascuns, după ce au încurajat revolta și după ce n'au mai putut stăpâni bandele netrebnice de anarhiști și disperați, intrați în luptă pentru interese străine și nu pentru Legiune.

Țara a fost astfel aruncată într'o frământare nebună pe care n'au putut-o opri decât onoarea, eroismul și patriotismul ostașului român, stâncă nepieritoare a drepturilor patriei.

S'a tras în Armată, fără niciun motiv, fără nicio provocare; s'a încercat desarmarea și umilirea ostașilor; au fost omorîți ofițeri și soldați pe la spate, doi au fost arși de vii.

Am fost asediat eu, Conducătorul Statului, cerându-mi-se de colaboratorii mei, care îmi juraseră credință, să părăsesc conducerea Guvernului sub amenințarea gloanțelor.

Deși mă găseam la început nepregătit de apărare, am răspuns că prefer să cad la postul de onoare, decât să mă desonorez pe mine, să desonorez armata și să prăbușesc Statul prin gestul meu de slăbiciune.

Tineret, trezește-te. Ajunge. Legionari adevărați, faceți-vă examenul conștiinței.

Numai dușmanii Țării, ai voștri și ai mei au putut pune la cale această acțiune nevrednică în care unii au căzut poate de bună credință, alții din ambiții sau interese, iar unii plătiți de mână dușmană.

Numai trădătorii v'au putut sfătui să trageți în armată, atunci când știți că niciodată Legiunea n'a avut acest drept, iar Căpitanul a preferat să se jertfească decât să provoace mișcări și lupte între Români.

Aruncați de pe frunte și de pe ochi vălul cernit al rătăcirii și din mâini armele trădării.

Fiindcă Generalul Antonescu n'a înșelat, nu înșeală și nu va înșela niciodată.

Eu nu sunt Conducător de Stat tiran, n'am clică de apărat și n'am interese sau o viează imorală de ascuns.

Eu apăr Țara și destinul ei împotriva tuturor dușmăniilor și a tuturor rătăcitorilor.

Toată vieața și voința mea este în slujba Neamului, a onoarei lui, a onoarei voastre.

Am asigurat liniștea Țării și o voiu stăpâni împotriva oricui.

Armata e trează la datorie, Țara întreagă e conștientă de răspunderea ce o avem.

Am ordonat arestări ca să prind rețeaua rătăcirii și a infamiei, a prădătorilor și a ocultei străine.

A doua oară nu va mai îndrăsni, fiindcă pumnul de oțel al onoarei și al conștiinței românești va sdrobi sub voința armatei orice încercare.

N'am ucis pe nimeni. Fiindcă am încă suflet de părinte.

Pe foștii membri ai guvernului care se vor dovedi că au trădat, îi voiu pedepsi cu deportarea.

Pe vinovații netrebnici îi voiu pedepsi cu ocna.

Pe vagabonzii și hoții de rând îi voiu pedepsi cu pușcăria.

Niciun nevinovat nu va suferi vreo pedeapsă, fiindcă pedeapsa mea nu pleacă din nicio ambiție deșartă, a judecătorilor din nicio ură, a Armatei din nicio răzbunare.

Dar, de acum înainte voiu fi necruțător. Nicio abatere, nicio rătăcire, nicio încercare nu va mai fi îngăduită.

In fața lui Dumnezeu, a Țării și a istoriei, jur că nimeni pe acest pământ nu mă va impiedeca să apăr onoarea, drepturile și liniștea Românilor și dacă se va face vreo nouă greșeală voiu fi necruțător.

ROMANI,

Cu aceasta se închide în rușine și tristețe o nesăbuită crimă, folosită de dușmanii Neamului în contra noastră.

Viitorul ne stă în față.

El ne comandă să ne împlinim datoria.

Cea dintâiu datorie a tuturor este a *munci.*

Trebue să refacem încrederea în dreptul de viează și de muncă.

Trebue *să redăm muncitorului puterea producției*, ca să putem ajunge la ieftinirea vieții: trebue *să dăm Țăranului liniștea ogorului*, ca să poată munci; trebue *să dăm orășeanului siguranța vieții* și a ordinei, *cărturarului puterea gândului.*

Intreaga Țară trebue să pășească la muncă și la ordine.

Nu slujim crezul românesc, nu servim credința în viitorul nostru, nu ne pregătim pentru lumea nouă în plămădire, dacă nu ne supunem acestei porunci. România și aliații săi au nevoie de liniște și de muncă în această regiune.

După ce totul va reintra în muncă și în disciplină, voiu păși la reorganizarea politică a Statului, fiindcă eu sunt cel care a hotărît la 7 Septemvrie 1940, organizarea Statului Național-Legionar.

Numai dușmanii adevărului pot să creadă că Generalul Antonescu se va abate dela drumul forțelor creatoare ale naționalismului românesc și dela încadrarea neamului nostru în spiritul nou al vremii și în alcătuirea viitoare a Sud-Estului Europei.

Acest Stat nou va fi un Stat întemeiat pe primatul românesc în toate domeniile și se va întemeia pe structura noastră agrară și țărănească. Naționalul și socialul vor fi pietrele de temelie.

Toate reformele necesare înlăturării văscului și influențelor străine pentru asigurarea destinului nostru național, le voiu înfăptui fără șovăire. Organizarea noastră economică va pregăti viitorul Bazinului Dunărean și al rostului pe care trebue să-l

aibă poporul românesc în această regiune europeană, față de viitorul Europei care se plămădește printr'o măreață luptă.

Statul viitor va fi un Stat de disciplină, de ordine și de acțiune creatoare.

Tineretul va fi educat în duhul de jertfă națională și de idealism creștin pentru care s'au trudit și s'au jertfit, veac de veac, Voievozii, vitejii și martirii noștri.

Țărănimea va fi îndrumată spre o nouă vieață. Statul organizând producția agricolă, dând unelte și mașini țăranului, creind o industrie alimentară și transformând ordinea sanitară atât de înapoiată a satelor noastre.

Muncitorimea va fi ridicată prin sporirea producției și prin crearea de mari lucrări publice, căi de comunicație, canaluri și irigații. Voiu lupta cu toate puterile ca să ridic vieața muncitorului, fiindcă și eu nu mă consider decât cel dintâiu muncitor al Țării.

Funcționarii vor fi întrebuințați în această mare acțiune a Statului și li se va deschide drumul spre întreprinderile private, pentru a asigura tuturor salarii demne de munca și rolul fiecăruia.

Cărturarii și slujitorii bisericii vor avea în acest Stat rolul care se cuvine despicătorilor de drumuri și ziditorilor de suflete.

Un Stat nou, cu suflet nou. Aceasta m'am obligat să fac. Aceasta voiu face. Fiindcă acest Stat îl așteptați toți, de atâta vreme, Români.

Toți ați crezut, toți ați așteptat, toți nădăjduiți în această Românie Nouă.

Trândăvia, interesul personal, intriga, necinstea, minciuna, trădarea, lingușirea, lipsa de merit și de caracter, amenințarea și ura, — acestea le uriți cu toții — o știu — și eu le urăsc cel dintâiu.

Munca, adevărul, dreptatea, cinstea, caracterul, onoarea, loialitatea, meritul și ridicarea prin competență și disciplină, respectul față de toate aceste temeiuri de vieață, iată ce ați voit, iată ce trebue să întemeiem în noul Stat.

Toată lupta și așezarea marei revoluții Național-Socialiste Germane și înfăptuirile fasciste, ne vor sluji ca temeiuri de experiență, pentru a altoi pe sufletul și nevoile românești rodul acestor organizări de popoare, temeiuri de Lume Nouă.

Dela acest drum de înnoire, *de faptă nouă pentru o Țară Nouă și o Lume Nouă* nu mă voiu abate nicio clipă, fiindcă aceasta este rostul meu la conducerea Statului.

Acesta este drumul viitorului, la care chem tot ce e curat, întreg, neîncercat, nepătat, neobosit, pe întregul cuprins al Țării.

Nu voiu întemeia numai forme, fără rădăcini, cum au încercat-o alții; nici nu voiu renaște așezări moarte.

De aceea o spun răspicat. Nu oricine este pregătit pentru această împlinire, ci numai acei care n'au mâinile pătate de sânge, de averea Statului sau de fapte murdare. Toți pot însă s'o ajute, pentrucă este casa Neamului la care toți au datoria să zidească.

Pentru a ajunge la această înfăptuire viitoare, cer acum: *ordine, disciplină și muncă.*

Iar Legionarilor adevărați, celor ce au suflet de legionari, care au râvnit să înfăptuiască toate aceste temelii de Neam, le cer:

Tinerilor studenți, să-și pregătească sufletul în credință curată și creștină, aruncând din mâini arma urii și așteptând arma apărării drepturilor Neamului.

Legionarilor maturi și bătrâni, le cer să judece singuri pe ce drum a fost târîtă Legiunea și pe ce drum am luptat s'o duc eu. Pe cine au lăsat să îmbrace cămașa Căpitanului, a lui Moța și Marin, a lui Clime, Banea, Dobre, Cantacuzino, Polihroniade, Tell și a tuturor luptătorilor adevărați ai Legiunii și dacă socotesc că scopul Legiunii a fost slujit în baricadele roșii ale anarhiștilor și de gloanțele îndreptate în contra ostașului român alături de ticăloșii și prădătorii de rând.

Le cer să judece dacă Țara pe care o voiu zidi-o eu, nu este țara visurilor de totdeauna ale adevăratei Legiuni și ale Românilor de pretutindeni și de-a-pururi.

Este ultimul meu cuvânt către ei.

Cer tuturor Românilor să ia exemplu din lupta măreață și plină de jertfă pe care o duc Marele Führer, Poporul German și Revoluția Național-Socialistă, Ducele, Poporul Italian și Revoluția Fascistă. *Și să înțeleagă că pe deasupra tuturor frământărilor și peste toate neînțelegerile, avem datoria față de strămoși și față de urmași să ne pregătim Statul și Neamul pentru apărarea drepturilor lui veșnice.*

Cine vrea să meargă la această faptă, va fi bine primit și va croi alături de mine destinul Patriei. Fără șovăire, fără viclenie, fără nesupunere, pentru Țară și Rege.

ROMÂNI,

De fapta, energia, munca și disciplina voastră depinde momentul supremei chemări ce vă voiu face.

Fiindcă, împotriva tuturor piedecilor și intrigilor dușmane, a clevetirilor și amenințărilor nemernice, trebue să ducem Țara în matca viitorului, în val de veac, ca să-i asigurăm drepturile nepieritoare.

Și le vom asigura.

Cu Dumnezeu înainte!

„Români! Cer aprobarea voastră asupra guvernării mele“

Proclamaţie către Ţară

ROMANI,

Istoria noastră străveche, cu tradiţiile ei bătrâne, ca şi sufletul nou care străbate lumea, cer conducătorilor să-şi întemeieze răspunderile pe voinţa poporului.

Credincios tradiţiei şi comandamentelor istoriei noastre, dornic să dovedesc legătura poporului românesc cu obiceiurile politice sănătoase care s'au aşezat în lume, am hotărît să vă cer aprobarea voastră asupra guvernării mele, dela 6 Septemvrie şi până azi.

Am luat conducerea Ţării în ceasuri de desnădejde şi prăbuşire.

Am purtat conducerea de-a-lungul a şase luni de sbucium şi de încercări neînchipuit de grele.

Pentru a duce mai departe povara Neamului, am nevoie de mărturia încrederii voastre.

Nimic din ceea ce am săvârşit nu vă este necunoscut.

Numai piedecile fărâmate şi durerile nedrepte le-am ascuns în cugetul meu.

Ceea ce pot să vă spun este că guvernarea mea s'a întemeiat pe cea mai curată cinste şi pe munca cea mai aprigă; că nimic din acţiunea mea n'a părăsit niciun drept al Neamului, şi că am făcut tot ce un om putea încerca pentru ca să păstrez Naţiunii, Statului şi fiecărui Român onoarea şi liniştea, siguranţa şi averea, dreptul la muncă şi la respect.

Cu credinţa în dreapta voastră judecată, vă chem să vă rostiţi cuvântul.

Trăiască Naţiunea Română.

Trăiască Maiestatea Sa Regele.

General ION ANTONESCU

25 Februarie 1941

„Aştept dovada unităţii româneşti“

Declaraţii cu prilejul convocării Adunării obşteşti

ROMÂNI,

La capătul a şase luni de guvernare, de luptă şi de suferinţă, mă înfăţişez Naţiunii pentru a-i cere judecata asupra faptelor mele.

La 6 Septemvrie 1940, am luat asupra mea povara istovitoare a celei mai tragice frământări şi a celei mai sdruncinate epoci pe care a cunoscut-o istoria modernă a Ţării noastre.

Pe planul internaţional, România se găsea sdrobită şi singură.

Incheiere dramatică a unei politici nesincere, plăteam cu graniţele sfinte ale Neamului, — zidite de martiri, de eroi şi de dreptatea viforului naţional de veacuri — jocurile făţarnice şi uşurinţele cumplite, pe care nu le-am putut opri la vreme.

Istoria neiertătoare va sdrobi sub cuvântul ei aspru pe vinovaţii prăbuşirii noastre.

Părăsită de toţi, neînţeleasă atunci, Naţiunea Română şi-a purtat crucea pe Golgota păcatului nostru, sfâşiind trupul unui Neam curat, dar rău cârmuit.

In Septemvrie, când am luat conducerea, fraţii noştri îşi părăseau vetrele strămoşeşti aprinse de credinţa românească şi crucile morţilor lăsaţi de veghe în glia noastră trudită, sub privirile umilite ale ostaşilor noştri condamnaţi la resemnare.

Nicio măsură serioasă nu fusese luată pentru părăsirea teritoriilor şi pentru sprijinul chinuiţilor pribegi.

Pe plan intern, aceeaşi sfâşietoare dramă.

La capătul unei politici de trufie vinovată sus, de umilire, de asuprire şi de demoralizare jos, toată aşezarea Statului îşi cutremura catapeteasma şi-şi prăvălea zidurile sacre ale unirii româneşti.

Monarhia hulită. Statul sdruncinat, banul obştesc risipit, demoralizarea cea mai tristă, uciderea caracterelor dârze, a voinţelor curate şi o sfâşietoare descompunere naţională.

La un pas de anarhie, cu frunţile înnegurate, cu inimile strânse, fără o oază de siguranţă, Românii priveau cerul de furtună aşteptând prăbuşirea socială sau ocupaţia străină.

ROMANI,

Cercetaţi în sufletele voastre, răscoliţi-vă mintea şi regăsiţi aceste ceasuri sfâşiate de desnădejde şi de spaimă.

Şi recunoaşteţi toţi că aceste pagini umilitoare de istorie pline de fapte — pe care le prevăzusem şi împotriva cărora luptasem până la închisoarea dela Bistriţa — aceste pagini le-am primit cu scrise de alţii în cartea Neamului, în ceasul când Dumnezeu mi-a dat curajul şi puterea să iau din mâna altora, în mâinile mele sbuciumate, hrisovul Neamului.

De atunci am luptat ca un rob ca să pot îndrepta, ca să pot ridica Ţara.

Pe plan internaţional, m'am trudit să recâştig Neamului încrederea, să-i apăr prezentul cu onoare, să-i asigur viitorul drepturilor.

In Fuehrerul Marei Germanii, acest neîntrecut ziditor de lume nouă, acest om care a suferit pentru marea lui Naţiune şi a luptat ca s'o înalţe la glorie nepieritoare, am găsit cea mai mare, mai loială şi mai dreaptă înţelegere.

Respectul său pentru dreptul de viează şi onoare al poporului român, pentru cinstirea României sănătoase şi a bogăţiilor ei, voinţa sa de a ajuta ţărănimea română, — au fost temeliile celei mai sincere înţelegeri, pe care sunt mândru că am încheiat-o ca să garantez vieaţa Neamului, siguranţa ordinei sociale şi drumul viitorului.

Am găsit de asemenea, în conducătorul Naţiunii Italiene, în Ducele Mussolini, toată solicitudinea unui mare latin care a adus lumină peste întunerecul unor despărţiri trecătoare, reînnodând firul străvechei tradiţii de unire.

Azi, România nu mai e singură.

Graniţele noastre, instituţiile sociale şi viitorul românesc se reazimă pe acordul cu aceste mari Puteri europene şi al Japoniei, temeliile lumii viitoare.

Am făcut tot ce se putea împlini pentru Ardealul sfâşiat.

Pe plan intern, m'am trudit să redau Naţiunii puterea, unitatea, încrederea.

Am schimbat Domnia, am curăţat treptele Tronului de slugi netrebnice şi am fost mândru să văd urcând pe el pe tânărul vlăstar al Dinastiei, Regele Mihai I, lângă veghea curatei şi încercatei sale mame, Regina Elena.

Am reorganizat Statul, am demobilizat, am asigurat munca şi însămânţarea ogoarelor, am organizat economia, într'o vreme grea şi turbure de războiu.

Am ajutat cu jertfe mari sute de mii de refugiaţi. Am întărit Armata, am dat ofiţerului şi soldatului sprijinul datorit, am mărit lefurile şi pensiile funcţionarilor, am sporit salariile muncitorilor, am dat 2 miliarde jumătate pentru agricultură şi viticultură, am ajutat pe săraci şi refugiaţi prin asistenţa socială, în sfârşit am făcut toate actele impuse de nevoia refacerii noastre, despre care v'am dat toată socoteala la timp.

Şi în toată această vreme, nu numai că am menţinut toate încasările Statului din înainte de prăbuşirea graniţelor, dar am făcut şi economii de miliarde.

Pentru tot sprijinul pe care mi l-aţi dat, Români, ca să pot înfăptui aceste acte, vă exprim în faţa lui Dumnezeu şi a istoriei toată recunoştinţa mea.

A fost pentru mine cea mai grea suferinţă şi cea mai nedreaptă lovire, atunci când unii dintre noi mânaţi poate fără să-şi dea seama de netrebnicii duşmani ai neamului, mi-au făcut greaua ofensă de a se îndoi de mine şi a mă lovi.

Forţele oculte şi acei care vedeau Ţara îndreptându-se cu onoare spre un drum de linişte şi siguranţă, au crezut că pot lovi în Ţară, lovindu-mă pe mine.

Ceea ce trebue să ştie toţi, este că Generalul Antonescu, care a făcut şi va mai face reformele naţionaliste de aşezarea Neamului Românesc în drepturile lui sfinte, *nu putea să tolereze lângă el instrumente ale iudeo-masoneriei şi nu putea să-şi desonoreze semnătura pusă pe actul subscris de Marele Fuehrer şi de Ducele Mussolini, tolerând să se facă o politică a intereselor plutocratice şi duşmane fiindcă Neamul Românesc* — care este un Popor de muncă şi nu de capitalism parazitar — vrea înnoire, vrea libertate şi vrea să-şi trăiască adevăratul Naţionalism, prăvălind pe toţi cei care — conştient sau inconştient — îi împiedecă drumul viitorului.

Am voit şi voiesc cu totul altceva.

Am voit împăcarea generațiilor, respectul trecutului, cinstirea a tot ce e bun și nepătat în Neamul Românesc, pentru ca să ne merităm moștenirea strămoșilor și slava urmașilor.

Am voit respectul vieții și al averii, temeliile Neamurilor și ale Civilizațiilor, nu pentru a le lăsa să trăiască desfrânat și în afară de interesul național și social, ci pentru a le supune toate — din libera lor pornire — marilor comandamente naționale.

La vârsta mea, cu un trecut de luptă și de respect, știu că un Neam nu poate să-și țină în mâini lanțul eternității naționale, decât dacă știe să cinstească verigă cu verigă tot ce e al lui.

Aceasta am voit.

Fiindcă revoluțiile naționale nu sunt acte de violență, revolte, ci idei în marș.

Fuehrerul Marei Germanii a suferit 15 ani ca să-și câștige întreaga națiune, a primit conducerea lui von Papen și a lucrat sub Președintele von Hindenburg, a rezolvat pe rând toate problemele sociale și naționale, a liberat succesiv Națiunea Germană de infiltrația evreiască și de tirania capitalistă internațională și n'a știrbit nimic din marea economie germană, ci i-a dat forța, mărindu-i puterile.

Ducele a închinat întreaga revoluție italiană Regelui; a evitat orice ciocnire nefolositoare și a luptat să adune rând pe rând în organizațiile fasciste toate rezervele naționale și chiar partidele care n'aveau nimic compromis sau anacronic în structura lor. A interzis orice violențe sociale, a unit puterile producătoare ale Națiunii în corporații și a păstrat o organizare de liberalism economic până în preajma războiului.

Toate adevăratele revoluții naționale s'au întemeiat prin zidiri și nu prin prăbușiri. Ele au folosit toate rezervele Națiunii și au întrebuințat toate generațiile, respectând instituțiile fundamentale ale vieții și ale scopurilor omului.

Aceasta am râvnit și eu să fac în Țara noastră. Și nimic pe lume nu mă va opri s'o împlinesc fiindcă acesta este destinul meu, să-mi fac datoria față de toți Românii, de orice clasă și de orice vârstă.

Țărănimea noastră așteaptă ridicarea, muncitorul român vrea o soartă mai bună, iar frații Ardeleni vor mângâierea drepturilor.

Trebue să le-o dăm.

Pentru aceasta trebue ca Statul să țină în mâinile lui puternice balanța drepturilor și a dreptății, să aibă mijloacele și forța de a organiza producția, respectându-i legile și de a folosi munca, disciplinându-i strădania.

ROMÂNI,

La capătul acestei lupte sfâșietoare, cer judecata voastră asupra faptelor și gândurilor mele.

Am nevoie de mărturia voastră de încredere, de puterea voastră de sprijin.

Așa cum altă dată, Voievozii noștri în ceasurile de bejenie, adunau poporul în tinda bisericilor ca să-și împrospăteze puterea, în Biserica Neamului și a Regelui vă chem azi să vă rostiți cuvântul răspicat dacă am sau nu, sprijinul vostru, ca să duc mai departe poverile noastre ale tuturor.

De aceea, v'am chemat pe toți să-mi judecați fapta și să vă spuneți cu hotărîre cuvântul.

Am chemat în Adunare obștească pe toți Românii fără nicio deosebire de profesiune, pentrucă expresia voinței naționale nu se poate opri în fața hainei sau rostului profesional de vieață.

N'am chemat pe femeia română la vot, deși pe rostul său de întemeiere spirituală a Poporului voi rezema organizarea de mâine, fiindcă nu am voit s'o târăsc într'o răspundere grea care trebue să apese numai pe voința bărbătească.

Vă cer numai atât.

Să înțelegeți că puterea unui Neam, față de el însuși și prezența unui Neam în lume și în Istorie, se dovedește prin unitatea cu care în ceasurile de încercare știe să-și afirme cugetul și voința nestrămutată.

Puterea noastră sub năvălirile barbare, rolul nostru istoric de poartă a creștinătății în fața cotropirii mahomedane, forța noastră de rezistență între imperialisme, când am știut înfăptui mica unire și marea unire, a venit din întruparea Românilor într'o singură credință, într'un singur suflet și o singură hotărîre.

Este meritul înaintașilor și conducătorilor noștri de altădată de a fi dat această pildă de vieață și de drepturi.

Fiindcă dreptul la unitate se clădește întâi în sufletele unite și se împlinește apoi în lupta noroadelor și în sângele jertfei.

Fraţilor Ardeleni le cer să creadă în onoarea Generalului Antonescu, Tineretului în sufletul lui de părinte, Minorităţii Germane în statornica lui loialitate, iar tuturor Românilor în drepturile nepieritoare ale puterilor româneşti.

In jurul nostru, popoarele se adună în diguri de vieaţă nebiruită.

Sub focul năprasnic care se încinge în jurul nostru se topeşte oţelul din care se va turna lumea viitoare.

Popor român, porţile veacurilor şi drumurile drepturilor îţi stau deschise dacă ştii să dovedeşti întâi prietenilor şi apoi duşmanilor că eşti în stare să-ţi stăpâneşti destinul.

Români, uniţi-vă.

Peste fiinţa mea trecătoare, peste clipa aceasta de încercare românească stau, măreţe şi poruncitoare, umbrele strămoşilor şi dreptul copiilor noştri.

Pentru a putea duce mai departe această povară istovitoare, trebue să simt că toţi Românii sunt azi gata să dovedească tuturor că nimic nu-i desparte şi totul îl dăruesc Ţării.

Tot ce voi zidi pentru Neam şi tot ce voi hotărî de viitorul lui vi-l voi supune la vreme aceleiaşi judecăţi.

Fiindcă eu nu sunt nici tiran, nici trufaş, nici stăpânitor al destinului naţional, ci cel din urmă fiu al Ţării care vrea să-şi slujească Neamul cum fiecare l-aţi slujit.

Cu credinţa în Dumnezeu, în dreptate şi în voi toţi, aştept votul vostru, aştept dovada unităţii româneşti.

Trăiască România!

Trăiască Maiestatea Sa Regele!

General ION ANTONESCU

25 Februarie 1941.

DOCUMENTE

Demisia d-lui General ION ANTONESCU dela conducerea Marelui Stat Major al Armatei

O scrisoare din 1934

1

Domnule Prim Ministru,

După cum știți, în Iulie trecut, când se hotărîse trecerea d-lui General Angelescu la Ministerul Apărării Naționale, la insistențele d-v. de a rămâne la Marele Stat Major v'am comunicat că date fiind cele ce știați că se petrecuse între noi, era o *imposibilitate morală* să rămân.

Aceasta fiindcă, vă spuneam atunci că, pe o parte, toată armata știa cele ce se petrecuse între mine și d-l ministru, iar pe de altă parte nu este în interesul bunului mers al serviciului să rămân în capul Instituției a cărei grabnică îndreptare mi s'a încredințat de *Maiestatea Sa Regele* „fiindcă voi fi pus în imposibilitate să-mi *îndeplinesc misiunea*".

Domnia-voastră, onorându-mă cu o încredere deosebită, ați insistat să rămân la post spunându-mi textual că „Generalul Angelescu trebue să înțeleagă că d-ta nu poți pleca de aci și trebue să dea garanții că va executa programul d-tale și că se va purta cu d-ta *după cum trebue*, altfel nu poate veni la Ministerul Apărării Naționale".

Cum îi cunoșteam foarte bine și *caracterul* și *obiceiurile* v'am afirmat atunci că nu cred că va fi *posibil o conlucrare*.

Atunci m'ați asigurat că îl veți *obliga* în fața *Maiestății Sale Regelui* să în angajamente precise față de d-v. și de mine și că veți pretinde chiar să se facă un act de angajament pe care să-l semnăm câteși trei.

A doua zi *Maiestatea Sa Regele*, venind la Marele Stat Major și după terminarea lucrului anunțându-mă că „a decis să dea Ministerul Apărării Naționale Generalului Angelescu", *m'a rugat să rămân*.

Raportând Maiestății Sale Regelui cele ce se petrecuse și exprimându-i aceeași grijă, pornită numai din dorința de a nu prejudicia interesele superioare ale Neamului, *Maiestatea Sa Regele mi-a dat asigurări* ca și domnia-voastră.

In fața *Inaltului Ordin* de sigur că a trebuit să mă plec; mi-am permis însă să raportez *Maiestății Sale Regelui* că dacă Generalul Angelescu va continua eventual să mă bruscheze, putem să ajungem la un mare scandal public pe care din dorința de a-l evita era bine să plec.

Maiestatea Sa Regele m'a asigurat că nu se va întâmpla *nimic*.

Astfel, forțat *am rămas* unde sunt.

De atunci am făcut toate eforturile pentru o conlucrare armonioasă. Totul însă a fost în zadar, fiindcă conform sistemului pe care crede că-l practică cu abilitate ceea ce, recunosc, i-a reușit până acum, Generalul Angelescu *uită, uită repede, uită tot* și schimbă instantaneu *de gest și de ton*, după cum suflă vântul *intereselor sale* și după *riscurile* pe care le are.

O fi abilitate măiastră pentru un navigant, este însă o procedare pe care nu o împărtășesc.

Astfel, după o perioadă foarte scurtă și incurajatoare de calm, a revenit la vechile obiceiuri. Aproape zilnic sunt suspectat, bruscat, observat pentru lucruri imaginare sau superficial cunoscute, datorite în parte și intrigilor celor din jurul său.

In plus de nenumărate ori subalternii mei sunt chemați la Minister, observați și brutalizați pentru fapte de care nu sunt vinovați.

Din cauza aceasta *vieața mea* a devenit un *calvar*. Vă puteți informa cum chiar astăzi la *Consiliul Superior* am fost *bruscat, ofensat chiar*, de sigur indirect fiindcă este măestru în aceste obiceiuri, pentru o informație pe care i-o dădusem în chestiunea armamentului.

O anchetă făcută de oricine vă va putea dovedi atitudinea *de sabotare* și *de umilire* la care sunt supus zilnic.

Dat fiind această situație care mă impiedecă total de *a lucra*, fiindcă trebue să caut să *mă apăr* la fiecare pas, găsesc că a mai

persevera în a mai rămâne în capul Instituției este a contribui la *anihilarea activității* ei, tocmai în perioada când ea trebue să fie mai intensă și a mă face părtaș la *dezastrul moral și militar* pe care îl pregătim cu astfel de procedee.

Cum însă nu pot avea pretenția să plece dânsul, m'am decis să trag *consecințele* și le *voi trage*.

Mai am însă o a doua formalitate de îndeplinit.

In ziua în care *Maiestatea Sa Regele* mi-a făcut *Inalta cinste* de a mă pune în acest post de atât de covârșitoare răspundere, mi-a spus că dacă *„cândva voiu avea vreo nemulțumire din cauza celor mai mari ca mine, să nu fac niciun gest înainte de a vorbi și cu Maiestatea Sa"*.

M'am angajat să o fac.

In acest scop am cerut astăzi *audiență* prin Generalul Ilasievici.

Vă rog să nu vedeți în aceasta o portiță eventuală de *cramponare de situație*.

Ceva mai mult, sunt decis *să plec* și din *armată*.

Putregaiul este așa de mare, încât a mai rămâne în mijlocul lui înseamnează a-mi lega și eu numele de un *dezastru* care este *inevitabil*, dacă continuăm sistemul și metodele de lucru actuale.

Acei care au adus oștirea în halul actual, nu pot s'o îndrepte și împiedecă și pe alții să o facă.

Aceasta trebue să o știe *Națiunea*.

Desbrăcându-mă de această haină care știți cât am servit-o și iubit-o, voi acuza cum nu a *acuzat* nimeni până acum în această *țară*.

Am pus două mii de ani de suferințe și de sacrificii pentru ca să ajungem, cu un concurs unic de împrejurări, să punem *piatra* la *hotarele de astăzi*.

Nu putem *să le pierdem din astfel de cauze*.

Aș fi un nemernic, dacă m'aș lăsa să fiu împiedecat să înfăptuiesc opera, la care m'am *devotat cu pasiunea* cu care o știți, pentru a rămâne într'o situație pe care numai inconștienții, *vanitoșii* sau *amatorii de fonduri secrete* o pot dori.

Sunt dezolat că în împrejurări ca cele actuale vin cu o chestiune personală.

Vă rog, prea stimate domnule prim ministru, să mă iertați și să primiți asigurarea înaltei mele considerații.

7 Decemvrie 1934. **General ION ANTONESCU**

A doua scrisoare asupra stărilor din Armată

8 Decemvrie 1934

II

Domnule Prim Ministru,

Urmare la scrisoarea din 7. XII. a. c.

In şedinţa Consiliului Superior care a avut loc ieri 7/XII, a. c. domnul Ministru al Apărării Naţionale, făcând un expozeu al realizărilor, printre altele a arătat că au sosit în ţară 3.500 puşt mitraliere şi că „peste două luni vom avea 9.000".

Cum veneam dela Praga şi deci cunoşteam situaţia fiindc mi-o arătase Preşedintele Comisiunii noastre de recepţie, Colonelul Dobre — vezi anexa No. 1 — şi chiar Directorul tehnic al Uzinelor Zbrojowka mi-am permis, aveam chiar datoria să o fac, să interin spunând textual: „Imi daţi voie, domnule Ministru, vin de acolo, s'a schimbat situaţia. Este posibil ca armele să ne sosească mai târziu şi în mult mai mică cantitate, fiindcă printre alte cauze de întârziere, Colonelul Dobre a respins oţelul, fiind de altă calitate decât aceea prevăzută în caietul de sarcini şi din care au fost făcute cele 3500 puşti mitraliere deja primite. Iar directorul tehnic al Uzinelor mi-a spus că a arătat Generalului Tănăsescu că condiţiunile caietului de sarcini sunt prea grele, la care am răspuns că aceleaşi condiţiuni au fost respectate la prima fabricare şi că ele au fost acceptate de fabrică".

„Am adăugat că în tot cazul rezolvarea incidentului priveşte pe Generalul Tănăsescu, pe mine interesându-mă numai ca puştile mitraliere să sosească la timpul prescris în ţară".

„Colonelul Dobre mi-a arătat că din cauza petelor de pe tuburile de alamă, a respins şi cartuşele. In consecinţă, este posibil că nici ele nu vor sosi la timpul stabilit".

I-am răspuns şi am făcut atent pe director că „nu avem ce face cu puşti fără cartuşe".

Directorul m'a asigurat că „această problemă o va rezolva uşor".

La această intervenire a mea mi s'a răspuns de d-l Ministru al Apărării Naţionale pe un ton brutal că „este o prostie, Colonelul Dobre nu ştie ce spune, fiindcă Uzinele Poldi sunt de reputaţie mondială şi este un lucru elementar că o astfel de uzină nu poate schimba calitatea oţelurilor dela zi la zi, că puştile mitraliere vor sosi în ţară la timp şi că ar fi bine să nu se mai amestece nimeni în ceea ce nu-l priveşte şi nu se pricepe".

Domnia sa are desul obiceiu, de a trata pe Şeful de Stat Major al Armatei, care este un General, care şi-a făcut numai datoria şi n'a abuzat niciodată, cu nimic, în nicio situaţie, în termeni în care în altă armată nu se poate vorbi, fără a fi tras la răspundere, nici dela general la soldat.

Pentru a se vedea patima pe care o pune faţă de mine cât şi mentalitatea pe care o are în privinţa rolului unui Şef de Stat Major General al Armatei care, după toate legile, el mai mult ca oricare altul, este făcut responsabil de pregătirea de războiu în care este surprinsă o armată în caz de dezastru, anexez raportul care a provocat ieşirea la care mă refer în această parte a acestui raport — anexa No. 2.

De sigur că *clica profitoare* şi veroasă care s'a înscăunat în toate şi peste tot în această nenorocită ţară a încercat şi va încerca şi cu această ocazie, prin şoapte şoptite şi repetate *la urechi bine alese* să arate, inventând, că eu sunt vinovatul.

Pe aceştia îi invit să iasă la iveală, să concretizeze acuzaţiile şi mă fac forte să le răspund cu documente şi fapte la fiecare din ei şi pentru fiecare faptă incriminată a mea de orice natură ar fi ea.

In plus voiu veni la timp cu fapte concrete arătând care a fost, din prima zi a venirii mele în capul acestei Instituţii, atitudinea Generalilor Uică şi Glatz la care s'a asociat şi alţii mai mici şi mai bine ascunşi după sertare.

Ţineam, domnule Prim Ministru să vă raportez această chestiune pentrucă numai forţat de domnia-voastră am rămas la post şi numai în urma asigurărilor ce mi-aţi dat că „Domnia-voastră şi tot Guvernul nu veţi îngădui ca Generalul Angelescu să

mă împiedece în opera de îndreptare a Armatei" și că acest domn General va trebui „numai să execute".

In această ultimă ordine de idei este necesar să vă subliniez că, fără să vadă nimic din ceea ce ați văzut că s'a lucrat la Marele Stat Major timp de șapte luni, fără să cunoască nici situația de fapt a Armatei concretizată de mine în schițele și graficele pe care le-ați văzut, fără să cunoască nici proiectele decât din ce a auzit șoptindu-se la ureche, m'a chemat și mi-a spus, plimbându-se agitat prin cameră, și pe un ton pe care l-au cunoscut mulți, că „nu acceptă din ce am lucrat decât ceea ce-i convine, căci dânsul este responsabil după Constituție și în special că nu acceptă să discute decât anumite legi făcute de mine, fiindcă restul îl privește".

I-am răspuns:

— „Intâiu este prematur să vă montați și să refuzați ceea ce nu cunoașteți fiindcă se poate întâmpla ca ceea ce se propune să fie în vederile principiilor domniei-voastre";

— „al doilea, însărcinarea mea, dată de Maiestatea Sa Regele, este de a reorganiza Armata și de a îmbunătăți instrucția ei. In consecință aceasta reclamă o totală îmbrățișare a legislației Armatei, fiindcă totul se înlănțuește";

— „al treilea, domnia-voastră sunteți responsabil în fața Constituției, iar eu în fața Națiunii în caz de dezastru. Deci nu mă pot duce la războiu cu o organizare pe care nu o împărtășesc și cu o pregătire pe care alții au prezidat-o sau stânjenit-o".

Este bine înțeles inutil să vă mai spun și restul.

Din ce arăt mai sus se vede și mentalitatea și procedeul și invidia și răutatea și lupta pe care o am de dus pentru a obține îmbunătățirea Armatei, luptă care cere timp, enervare și epuizare de care nu mă sperii dar pe care le găsesc inutile, fiindcă lăsat singur în luptă cu o astfel de mentalitate și desarmat de mulțimea galoanelor care nu permit replică, opera va ieși fatalmente ciuntită.

Ori nu mai este timp de pierdut. Halul Armatei se cunoaște. Cine a adus-o aici se știe de asemenea.

Evenimentele ne presează.

Răspunzători în fața istoriei nu au fost niciodată Miniștrii și Consiliile Superioare și Tehnice care la adăpostul formulelor, i-au împiedecat direct sau indirect să lucreze sau le-a ciuntit opera prin acțiuni zilnice și prin forța galonului și a vechimii.

Răspunzători, în toate timpurile și în toate țările, au fost făcuți și au rămas înfierați sau glorificați în paginile istoriei Capii Oștirii și în special Șefii lor de Stat Major.

Dovada: cei doi Moltke; Iliescu calificat de furia publică „Turtucaia"; Cadorna; Joffre etc., etc.

Șefii de Stat Major sunt ridicați dela comandă în caz de dezastru și aruncați în picioarele oprobiului public, iar nu miniștrii, membrii Consiliului Superior sau secretarii generali și directorii tehnici.

Când a venit furtuna, adevărații vinovați s'au retranșat în situații secundare și de multe ori și-au frecat mâinile și s'au bucurat că un rival personal a fost înfrânt, deși înfrângerea lui însemna înfrângerea Națiunii.

Sub presiunea dezastrului și în panica și furia pe care el le provoacă, națiile nu au avut timpul să caute și nici să pedepsească pe adevărații vinovați. Aceștia sunt totdeauna ascunși prin multiple și variate dosare, care cer timp și competință pentru a fi cercetate.

Din această cauză, în astfel de ocazii, mulțimile se reped asupra cârmaciului. Pe el îl găsesc ușor, îl văd, îl pot pedepsi imediat, într'un fel sau în altul.

Când vine istoria să restabilească răspunderile, dacă vine, este prea târziu, adevărații vinovați au dispărut de mult sau digeră în liniște fructul agonisit prin abilități, exploatări de situații, abuzuri și furturi.

Cazuri numeroase sunt și la noi. In memoriile mele le voiu cita pe toate pe care le cunosc.

Nu voiesc ca furtuna să mă surprindă la acest post. Nu sunt cu nimic vinovat de situația pe care am găsit-o. Adevărații vinovați stau ascunși în alte posturi.

Iau însă riscul de a-mi lega numele de o înfrângere, dacă furtuna vine înainte de a fi gata de luptă, dar cel puțin să am conștiința că am făcut totul ce omenește era posibil pentru îndreptare.

Pentru aceasta trebue să fiu lăsat în pace și să am siguranța reală că nu mă sabotează nimeni, nici pe față și nici ocolit.

Altfel aș fi un mare vinovat și aș merita, cu drept cuvânt, ca lumea să mă linșeze.

Aceasta nu înseamnează că nu primesc nicio sugestie sau modificare la proiectele mele.

Situaţia tragică a Armatei, cauzele care au provocat-o şi măsurile de îndreptare care se impun vi le-am arătat, sper, destul de clar în „Prefaţa la Planul de Refacere" alăturat la scrisoarea No. 31 din 20 Iunie a. c.

Aţi văzut şi v'aţi dat seama cât este de făcut şi cât de grabnic este de lucrat şi ce totală schimbare trebue realizată pentru a se salva un organism în agonie.

Daţi-mi condiţiuni prielnice de lucru şi fără a putea face instantaneu totul, pot totuşi îndrepta mult şi într'un timp foarte scurt.

Cum ele, cu toate garanţiile care mi s'au dat, nu se pot realiza, trebue să plec şi vă rog să credeţi că nu o fac pentru a mă deroba din faţa furtunii care se apropie. Dar cu sistemul şi oamenii actuali nu mai pot merge mai departe.

Să vie altul, sunt mulţi care pândesc acest post, să-şi ia răspunderea.

Mă duc pe front ca comandant de Divizie şi chiar ca soldat.

Nicidecum ca şef de Stat Major cu o armată făcută şi instruită aşa cum este.

Primiţi, vă rog, domnule Prim Ministru, asigurarea înaltei mele consideraţii.

8 Decemvrie 1934.

General ION ANTONESCU

Planul general de reorganizare a armatei

I.

Regele, hotărînd în Iunie 1934 să aducă la Ministerul Apărării Naţionale, în locul Generalului Uică, pe Generalul Angelescu Paul, am luat deciziunea, din motivele arătate în scrisorile publicate, să părăsesc conducerea Marelui Stat Major.

La insistenţele Domnului Tătărescu de a rămâne şi, faţă de asigurările ce mi-a dat, am rămas.

Domnia-sa mi-a cerut să-i arăt în scris care sunt intenţiile mele în privinţa reorganizării armatei.

L'am satisfăcut înmânându-i două zile mai târziu un studiu complet intitulat: „Prefaţă la planul general de reorganizare a armatei".

După cum se va vedea în acest studiu i-am arătat situaţia dezastruoasă a armatei, cauzele care au provocat acea situaţie şi măsurile care credeam eu că trebue luate pentru o grabnică îndreptare.

Prefaţa a fost înmânată domnului Tătărescu cu o scrisoare oficioasă în care îi arătam că lucrarea constitue testamentul meu militar.

Incep astăzi publicarea conţinutului acestei „Prefaţe" pentru ca istoria să înregistreze şi opinia publică să cunoască de ce am pierdut, 6 ani mai târziu, graniţele şi onoarea.

19 Septemvrie 1940.

Prefaţă la planul general de reorganizare a armatei

I. *Situaţia.*

— Armata este, cum se ştie că este, din cauza:

— haosului pe care l-a produs legislaţia numeroasă, improvizată şi nearmonizată, rău studiată şi rău aplicată;

— hydrocefaliei;

— birocraţiei care s'a desvoltat şi continuă să se desvolte în detrimentul corpului principal al oştirii;

— servituților care i-au supt toată seva și care au sporit și sporesc continuu în detrimentul armatei pe care se sprijină cu adevărat apărarea națională și care și astăzi primește resturile și chiar deșeurile națiunii;

— bugetului rău studiat și rău aplicat;

— lipsei unui plan precis de ansamblu al pregătirii Statului pentru apărarea lui;

— lipsei unui plan propriu de organizare, de dotare, de încadrare și de pregătire de războiu, adoptat condițiunilor generale, nevoilor și posibilităților actuale;

— lipsei continuității în toate ramurile de activitate care privesc, direct și indirect, vastul organism de care depinde, direct și indirect, apărarea de astăzi și de mâine a statului.

— Din aceste cauze, schițate numai în liniile lor generale, toate sacrificiile materiale făcute, dela războiu, de stat cu armata; tot timpul pierdut de cetățeni, în instituțiile militare, în timpul serviciului lor sub drapel; toate energiile consumate, pe toată scara, dela soldat la general, pot fi trecute, în bilanțul general al statului, total la capitolul pierderi de timp, de bani, de energii și de bune intenții, când și unde au fost.

Țara este astăzi într'o totală imposibilitate de a se apăra, dacă va fi atacată.

Armata ei este complet desarmată, pseudo-instruită și demoralizată.

Dacă va fi chemată, în situația de astăzi, să apere frontierele va fi, cu toate sacrificiile de vieți care se vor face — și vor fi pe cât de numeroase pe atât de inutile — un dezastru militar unic în istoria popoarelor.

După el va urma cu siguranță la scurt, foarte scurt interval de timp, dezastrul social și politic care ne va costa nu numai granițele României-Mari, dar ne va duce chiar în situația de a nu ne putea opri nici la acele ale României dela 1916.

Situația este cunoscută. Se poate găsi în această țară oameni conștienți care să nu fie îngrijați? și care să nu se întrebe în fiecare zi, și de mai multe ori pe zi, cu inima strânsă și cu fruntea încrețită, ce ne facem dacă ne surprind evenimentele în halul și în haosul de astăzi?

Cohorta lor este nenumărată și întreabă, au dreptul să întrebe și la ziua judecății supreme vor întreba: ce au făcut atâția ani de zile conducătorii?

Răspund eu:

S'au certat, au discutat, au făcut, rând pe rând, proiecte peste proiecte și cu aceeași ușurință cu care le-au făcut unii, cu aceeași ușurință le-au rupt alții; s'au acuzat și continuă să se acuze reciproc de nepricepere, de necinste, de rea credință, etc. etc.

La fel s'a întâmplat la Roma când ea ardea și când barbarii răsturnau unul după altul, hotarele Imperiului.

La fel s'a întâmplat cu Bizanțul când Turcii erau deja pe ulițele Constantinopolului.

La fel au făcut nobilii polonezi și curtenii lor în timp ce vecinii tăiau cu spada vaste teritorii din frumoasa lor țară.

Dacă vrem să ajungem la aceleași rezultate nu avem de făcut niciun alt efort decât să continuăm sistemul.

Vrem să evităm finalul tragediei, care este evident, trebue să-l abandonăm fără tăgadă.

— Dacă o facem imediat avem putință, sper eu, de redresare.

Nu trebue pentru aceasta bani așa de mulți cum s'a spus și nici numai bani, fiindcă oricâți am avea, cu sistemul actual de întrebuințarea lor, vom ajunge matematic unde simțim cu toții că mergem: la dezastru.

Pe lângă bani trebue:

— o voință fermă conducătoare;

— un plan clar, complet și metodic de refacere;

— continuitate și energie în aplicarea lui;

— înlăturarea, cu biciul și fără milă, a farsorilor, a fait-neant-ilor și a prevaricatorilor care, ridicându-se la treptele de conducere prin alte mijloace decât acelea pe care le dă trecutul, meritul și munca lor, n'au făcut decât să anihileze acțiunea celor animați, de sigur foarte mulți, de alte sentimente, dotați cu alte calități și în plus apți de o muncă încordată, modestă, desinteresată și discretă.

Nu mă voiu ocupa din aceste ultime deziderate decât de acela ce-mi revine și care corespunde și cu ceea ce mi-ați cerut și anume:

Planul de refacere

— Trebue să țin seamă de cauzele care ne-au dus la situația de astăzi.

Numai prin înlăturarea lor, rapidă și totală, numai trecând peste orice interes particular sau particularist, peste orice drept

câştigat în detrimentul interesului general şi peste orice consideraţie personală, se poate nu numai spera dar şi realiza, chiar cu repeziciune, o radicală şi totală îndreptare.

Reluând deci, în cele ce urmează, cauzele cardinale care au dus, după cum am arătat în prima parte, la situaţia actuală, vom schiţa, numai în linii generale şi rând pe rând, ce trebue să facem pentru a ne îndrepta.

II

Legislaţia armatei

Trebue simplificată, trebue armonizată, trebue strict şi energic aplicată.

Avem astăzi peste 28 legi. Nimeni nu le cunoaşte cum trebue, nici nu le poate cunoaşte, atât din cauza conţinutului lor voluminos şi al contrazicerilor cât şi din cauza continuilor lor modificări.

Din această cauză nimeni nu le poate aplica şi rari sunt acei care, sub surâsul ironic al celor mulţi, se sbat să le respecte.

Ele au fost făcute, fără un plan de ansamblu, de multiple organe şi de multe ori după capriciile acelora care s'au perindat la conducerea Ministerului Apărării Naţionale.

Din această cauză a ieşit haosul

Situaţia a fost agravată şi de uzul şi chiar de abuzul care s'a făcut cu Inaltele Decrete. Cine a voit să modifice ceva care nu i-a convenit, cine a voit să acopere o ilegalitate făcută, să favorizeze acţiuni sau persoane, sau să eludeze anumite filiere răspunzătoare de control, a ticluit în grabă şi a obţinut cu aceeaşi iuţeală o lege sau un Inalt Decret.

Această procedare a făcut imposibilă stabilirea responsabilităţilor, fiindcă aceleaşi atribuţiuni au fost puse, de diferite legi, în sarcina a multiple autorităţi care se ocupă în acelaşi timp de ele.

Din această cauză toţi pot fi părtaşi la greşeli, însă nimeni nu poate fi făcut cu adevărat şi singur responsabil de erorile care se comit.

Cazul Skoda este concludent. Ca el sunt multe.

— In consecinţă, aceasta fiind realitatea, pentru a îndrepta oştirea trebue, în primul rând, să se pună ordine în această desordine.

Pentru aceasta legile trebuesc simplificate şi reduse.

Un singur organ trebue să procedeze la întocmirea lor. Este Marele Stat Major, care acţionează din proprie iniţiativă pentru chestiunile de organizare şi de pregătire a războiului şi lucrează din ordin şi cu concursul organelor tehnice respective în celelalte direcţiuni.

Numai aşa se va putea aduce armonia unde este atâta desarmonie. Numai aşa se vor putea stabili răspunderile în caz de incoerenţă. Numai aşa va putea fi stabilită în legislaţia militară şi numai aşa vor înceta improvizaţiile.

Hydrocefalia

Suntem armata care avem cele mai multe Comandamente din lume. Inspectori Generali de Armată (5), Inspectori Generali tehnici (1). Inspectori Generali de arme şi servicii (8), Inspectori de cercuri de recrutare (25), Directori superiori (8), Directori (17), Comandanţi de Corp de Armată (11), Comandanţi de Comandamente teritoriale (7), Comandanţi de Divizii (30), Comandanţi de Brigăzi (98), etc., etc. Toţi au de foarte multe ori atribuţiuni similare. Pentru foarte mulţi însă ele se suprapun fără necesitate şi se contrazic. In schimb însă foarte multe din aceste Comandamente sunt lipsite de putere executorie.

Toţi trenează după ei, din punct de vedere bugetar şi birocratic, localuri. Generali şi Coloneli şefi de stat major, cohorte întregi de ofiţeri superiori, inferiori, funcţionari, telefoane, furieri, automobile, cai, trăsuri, şoferi şi conductori de trăsuri cu ajutoarele lor, ordonanţe, carnete de circulaţie gratuite pe C. F., misii, etc., etc.

Pentru a evidenţia plastic această gravă situaţie, Marele Stat Major a concretizat-o într'o roză în colori, care arată dintr'odată, oricui, că organele noastre de conducere, administrative şi tehnice, s'au transformat, prin continuile şi inutilele înmulţiri într'o adevărată plagă pe care eu o consider un flagel naţional.

Nu se poate îndrepta oştirea, nu se poate scurta drumul pe care-l fac astăzi pentru a putea fi soluţionate cele mai mici ca şi cele mai mari chestiuni, decât dacă tăiem cu bisturiul, în lung şi în

larg, in acest ultim prea vast sistem birocratic și hydrocefalic pentru puterile noastre bugetare și pentru forțele noastre reale.

In consecință pentru a se realiza o îndreptare trebue să se reducă organul conducător, administrativ și tehnic al oștirii, la proporțiile pe care natura le-a adoptat pentru corpul tuturor organismelor vii.

Capul oștirii trebue deci să fie în proporție cu trupul oștirii. Astăzi el este monstruos de mare. Dacă continuăm așa, capul va omorî corpul.

III

Birocrația și serviciile

Este o consecință a haosului produs de legi și a scării ascensionale pe care a urmat-o, fără să se oprească nici astăzi, numărul Comandamentelor.

De îndată ce a apărut un Comandament, s'a născut și serviciul respectiv și împrejurul lor s'au aciuiat o pusderie de elemente care sunt și astăzi în creștere fiindcă, pe de o parte vieața de birou este atrăgătoare, are mai puține riscuri, cere mai puțină muncă, prezintă avantaje, lipsă de responsabilitate, posibilități de misii, de călătorii gratis în țară și străinătate, de avansare mai repede și la alegere, de casă gratis etc., și pe de altă parte fiindcă serviciile și Comandamentele sunt instalate în orașele mari și în marea lor majoritate în București.

Cercetând cu atenție roza la care mă refer mai sus se poate vedea cum fiecare, când se găsește într'un Comandament sau serviciu, își creează un birou astfel încât avem astăzi în fiecare serviciu sau Comandament aproape pentru fiecare chestiune câte un birou.

Tot în aceeași roză vedem că numeroase birouri sunt compuse numai din șeful lor care de multe ori nu are decât masa la care șade.

Multe din aceste birouri neavând de lucru, improvizează, cer unităților și serviciilor în subordine, diferite situații, dări de seamă, rapoarte, care au fost ordonate de mai multe ori etc., pentru ca unele să nu fie cetite, iar altele să fie pierdute. Această acțiune, pe de o parte încurcă, obosește și descurajează pe acei care cu adevărat lucrează, iar pe de altă parte ține în loc, timp îndelungat, nerezolvate chestiuni care reclamă urgență.

Un exemplu: In anul trecut, din cauza formalităților birocrației, muniția pentru tragerile de instrucție nu a ajuns la corpuri decât la sfârșitul perioadei de instrucție.

Faptul nu este paradoxal. Se petrece în toate părțile unde birocrația a pus stăpânire pe o organizație. In toate aceste cazuri s'a constatat, fără nicio excepție, că cu cât este mai multă birocrație, cu atât diferitele probleme sunt mai greșite și mai tardiv soluționate.

In afară de aceasta nu trebue să se ignoreze că ofițerii neocupați sunt acei care clevetesc, critică, colportează, răspândesc și întrețin în lumea militară și civilă o atmosferă de spaimă, de neîncredere și de demoralizare de care profită și pe care o speculează, mărind-o, dușmanii interni și externi ai neamului.

O altă latură foarte importantă și acută a acestei chestiuni o formează și latura bugetară.

Cât consumă birocrația

După calculele făcute la Marele Stat Major, s'a stabilit că birocrația armatei consumă singură aproape 2 miliarde din bugetul de 5 miliarde al Armatei.

Este însă de remarcat, și aceasta trebue subliniat, că în timp ce pentru instrucția și întreținerea corpurilor de trupă, nu s'a încasat în anul bugetar 1933—1934 decât 60 la sută din cota prevăzută, birocrația a primit și consumat totuși întreaga ei cotă parte, astfel încât se poate afirma că partea ei de consumație se ridică în realitate la 77 la sută din buget.

Dacă o industrie, oricare ar fi ea, ar fi pusă pe aceleași baze, ar merge, matematic și vertiginos, la faliment.

Armata se sbate de ani de zile în această situație.

Deși toți își dau seama de ea, nimeni nu are bărbăția să o oprească, chiar cu mijloace brutale, de pe calea dezastrului și să o redreseze.

Pentru aceasta se impune ca birocrația să fie redusă cel puțin la jumătate.

Se va face armatei, numai prin acest simplu gest, un întreit serviciu:

— în primul rând economii care vor fi realizate în profitul instrucției;

— în al doilea rând se va asigura simplificarea corespondenței și implicit soluționarea rapidă și deci oportună a problemelor;

— în al treilea rând se va anima vieața corpurilor de trupă prin completarea cadrelor cu ofițeri, subofițeri și soldați, care vor fi scoși din birouri.

Măsura reducerii birocrației este cu atât mai imperioasă cu cât 7 jum. luni, Armata este, din cauza efectivelor, redusă la o completă stagnare.

Și de remarcat este faptul că pe când corpurile de trupă se golesc total de soldați în această lungă perioadă, aparatul birocratic, arătat mai sus, rămâne aproape intact.

Văzută și sub acest aspect plaga devine și mai mare.

Legea cadrelor

In legătură cu această latură a ei mai am de semnalat că s'a făcut acum 2 ani o lege a cadrelor care a limitat efectivele corpurilor și ale birourilor, dar pe când corpurile prevăzute a se înființa nu s'au înființat și efectivele corpurilor existente prevăzute a se spori, nu s'au sporit. Comandamentele, birourile și serviciile armatei au fost toate completate cu efectivele în ofițeri și soldați, prevăzute de această lege și multe din ele au fost chiar depășite.

Din cauza acestei aplicări unilaterale a sus zisei legi, îndreptarea urmărită de autorul ei nu numai că nu s'a realizat, dar situația s'a înrăutățit.

Astfel stând lucrurile și date fiind consecințele, este imperios necesar a tăia fără milă și la capitolul birocrației în carne vie.

Este a treia măsură care trebue luată și fără de care nu vom putea îndrepta nimic.

IV

Serviciile armatei

Serviciile armatei sunt: Jandarmii, Grănicerii, Ordonanțele, Minoritarii, Detașații.

Pentru a se vedea starea pe care au creat-o fiecare în parte și toate la un loc, această problemă, să procedăm pe rând cu analiza lor.

Jandarmii și Grănicerii

Absorb respectiv 45.000 și 32.000 de oameni, ceea ce la un loc face ⅓ din totalul efectivelor militare pe care le avem în perioada maximală — 4½ luni pe an — și ½ din efectivul total în perioada minimală 7½ luni.

Iată și situația sub raportul cifrelor.

Prezentată și văzută chestiunea numai prin această prismă a cifrelor și a proporțiilor, nu pare importantă.

Realitatea este însă cu totul alta. Ea are o repercusiune dezastruoasă asupra armatei în timp de pace și va avea una și mai dezastruoasă la războiu.

Intr'adevăr examinând, pe toate laturile chestiunea, constatăm:

In primul rând: în timp ce Jandarmii și Grănicerii care sunt trupe de poliție administrativă și vamală, încadrează aproximativ 20 regimente cu 77.000 oameni în perioada maximală — 4½ luni pe an — armata reală, aceea care servește la pregătirea națiunii pentru războiu, încadrează în aceeași perioadă *190 regimente cu 150.000 oameni.*

Aceasta înseamnă că pe când primii au aproximativ 4.000 oameni de regiment, armata are majoritatea regimentelor cu 500 oameni, o mică parte cu 600 oameni și o parte și mai mică (trupele de pe frontieră cu 1.600).

Cine este de meserie știe ce însemnătate are acest fapt asupra posibilităților pregătirii de războiu, a unităților respective.

Și dacă cel puțin am fi în această situație tot anul. Dar situația este mult mai gravă în perioada minimală — 7½ luni pe an — fiindcă în timp ce în această perioadă, Jandarmii și Grănicerii păstrează aproximativ un efectiv de 50—60.000 de oameni, *adevărata armată reduce pe ale sale numai la 50.000* oameni din care 20.000 sunt ordonanțe, iar restul sunt absorbiți de birocrație și de serviciile corpurilor.

Se poate ușor închipui care este și aspectul și valoarea acestei armate în această perioadă în care 30.000 de cai mănâncă degeaba, și 12.000 de ofițeri și tot atâția subofițeri nu fac altceva decât școli teoretice, vin aproape degeaba la cazarmă unde se sbat cu dificultățile pe care le creează lipsa oamenilor și lipsa de ocupație, se exasperează, clevetesc și se demoralizează.

Pericolul

Pentru a concretiza şi mai bine monstruozitatea situaţiei, subliniez că în această perioadă pe când, pe de o parte Grănicerii au pentru 8 regimente 26.000 oameni, sunt Corpuri de Armată care au pentru toate regimentele şi serviciile de sub ordinele lor — 18 regimente şi 7—8 servicii aproximativ — numai 6.000 oameni, în total din care 4.000 sunt absorbiţi de servicii. In timpul când Corpurile noastre de Armată se găsesc in această deplorabilă situaţie, Ungurii şi Ruşii au maximum de efective în cazărmi, ceea ce constitue pentru ei o mare, permanentă şi uşor oferită şansă de a ne surprinde, printr'un atac bruscat, total desarmaţi în perioadele minimale.

Am văzut că la acest pericol ţara este expusă 7 jum. luni în fiecare an.

In al doilea rând în timp ce situaţia se prezintă sub raportul efectivelor aşa după cum am arătat-o, în acelaşi timp greutăţile insuportabile ale birocraţiei apasă invers proporţional asupra acestor două categorii de Corpuri ale aceleiaşi armate, Grănicerii şi Jandarmii privilegiaţi de o parte şi tot restul, imensul rest, al armatei de altă parte.

Intr'adevăr pe când la armata de uscat serviciile, în afară de ordonanţe, absorb 22.000 oameni, ceea ce reprezintă 14 la sută în perioada maximală şi 42 la sută în perioada minimală, găsim o proporţie de 22 la sută la Grăniceri şi de 3 la sută la Jandarmi.

Dacă la această stare de fapt se mai adaugă şi aceea, care este riguros exactă, că Jandarmii şi Grănicerii nu au aproape de loc neştiutori de carte şi minoritari, se poate deduce nu numai nedreptatea de tratament, dar şi consecinţele pe care le-au creat soluţionarea dată unor probleme atât de importante de stat, soluţionare care să fie făcută în cadrul ansamblului de către organul superior răspunzător de organizarea întregei apărări a statului, a fost făcută pe deasupra lui, de persoane care au dovedit foarte curând că au fost şi nepricepute şi de rea credinţă. Mă refer la Comandanţii Jandarmilor şi Grănicerilor, care au vrut să-şi umfle personalitatea ce o comandau, încredinţând pe Rege că nu se poate sprijini decât pe aceste corpuri speciale.

In al treilea rând: Jandarmii şi Grănicerii având legi speciale — obţinute uneori cu tot avizul contrar al Marelui Stat Major şi de alte ori cu ignorarea lui totală — au ieşit, sub raportul administrativ, total de sub controlul legal al autorităţii militare iar, sub raportul tactic, sunt în afară de orice direcţie şi de orice control serios.

Cum oamenii care trec, în timpul serviciului lor activ, prin Jandarmi şi Grăniceri, sunt destinaţi a intra la mobilizare în compunerea armatei şi cum faţă de cele 15 contigente mobilizabile, ei reprezintă 300—400.000 oameni, nu este nevoie, nici în această privinţă, să fie cineva specialist pentru ca să-şi dea seama că viitorul generalisim, care va purta ponosul înfrângerii, *va merge la războiu cu oameni de a căror bună pregătire de războiu nu s'a ocupat, însă de care va fi făcut cu siguranţă responsabil.*

In sfârşit, din cauza dislocării actuale a Grănicerilor, a organizării lor şi a principiilor astăzi preconizate în ceea ce priveşte întrebuinţarea lor în acoperire, la războiu, se vor risipi în marea lor majoritate, fără să aducă acestei operaţiuni, atât de importante, un real serviciu.

Din această cauză conducerea operaţiunilor va avea de suferit dela început consecinţele şi va pune timp îndelungat până să adune, în unităţi noi, elementele de grăniceri care au fost răspândite pe fronturi vaste şi care au luptat, cum au putut, fără o conducere unică şi în desacord cu acţiunea trupelor de acoperire ale armatei.

Aceasta fiind situaţia, văzând inconvenientele şi cunoscând consecinţele ei, găsim că nu este altă soluţie de recomandat decât „la loc mişcarea".

In loc de 3 armate care au astăzi 3 conduceri diferite, să formăm una singură şi cu o singură conducere.

In cadrul acestei armate unice, fiecare element să-şi aibă, păstrând proporţiile, rostul şi rolul său.

Aplicând acest elementar principiu se va putea reduce, fără niciun risc — din contră îmbunătăţind situaţia şi posibilităţile tuturor — la un sfert efectivul Grănicerilor şi la mai mult de jumătate acela al Jandarmilor.

V

Servituţile armatei. — Ordonanţele

Avem aproximativ 20.000 de ordonanţe legale. In această fabuloasă cifră nu intră soldaţii dela caii ofiţerilor; şofeurii; conducătorii dela numeroasele trăsuri şi ajutorii lor, totdeauna de rigoare; ordonanţele pe care le iau plotonierii; abuzurile, care sunt foarte numeroase; numeroasele schimbări de ordonanţe care au loc, de mai multe ori în cursul anului şi nici suprapunerile de ordonanţe care au loc în perioada premergătoare liberării contigentului.

Pentru a vedea cât apasă ordonanţele şi serviciile asupra efectivelor întreţinute din bugetul Ministerului Apărării Naţionale, să examinăm chestiunea numai la armata de uscat (fără Grăniceri şi Jandarmi), aeronautică şi marină.

Luăm numai cifra lor legală: 17.200.

Singură reprezintă 10 la sută din efectivul întregei armate în perioada maximală şi 31 la sută în perioada minimală.

Dacă acum se judecă situaţia pe care o creează această stare în paralel cu aceea creată de soldaţi — care de fapt sunt tot servitori — absorbiţi de serviciile armatei şi ale corpurilor, servicii care se ridică în perioada maximală la 14 la sută şi în cea minimală la 41 la sută, ajungem la fantastica constatare că în prima perioadă, 24 la sută şi în cea de a doua perioadă 72 la sută din armată se întrebuinţează în serviciile personale şi în serviciile armatei.

Aceasta însemnează, nici mai mult nici mai puţin, că suntem o armată de ordonanţe.

Din această cauză s'au răsturnat şi în această privinţă rolurile.

Armata noastră, aceea care cu adevărat face un serviciu util fiindcă se instrueşte, a rămas în minoritate, iar serviciile ei s'au transformat în majoritate.

La noi, armata este astăzi de fapt în serviciul serviciilor, iar nu serviciile în serviciul armatei.

Intr'adevăr, pe când la noi serviciile şi ordonanţele reprezintă peste 24 la sută numai 4½ luni pe an (perioada maximală) şi 72 la sută în restul timpului, din globalul efectivelor întreţinute sub drapel, la alţii serviciile variază, în tot timpul anului de instrucţie, între 18—25 la sută.

Starea aceasta din timp de pace a avut o nefastă influenţă, după cum era fatal, şi asupra compunerii pe care o avea armata la mobilizare.

In această armată pe care o vom mobiliza, serviciile înghit 60 la sută din totalul efectivelor mobilizate — cifre găsite la venirea mea în capul instituţiei.

Pe când acesta este spectacolul pe care-l dăm noi şi în această privinţă, ce constatăm la alţii?

Ei bine, constatăm că:

— In Polonia, ofiţerii sunt mai puţin plătiţi ca ai noştri, indexul de viaţă acolo este mai ridicat ca la noi, avantajele acordate ofiţerilor sunt mai puţine şi totuşi ofiţerii polonezi nu au ordonanţe.

— La Cehoslovaci situaţia se prezintă ca şi în Polonia.

— In Franţa nu au drept la ordonanţă decât ofiţerii cu drept la cal şi serviciul lor de ordonanţă este îndeplinit de acelaşi soldat care le îngrijeşte şi calul.

Iată ce fac alţii.

Să vedem acum atât latura financiară cât şi aceea a repercusiunii pe care o are această chestiune asupra pregătirii noastre de războiu.

Ordonanţele noastre costă pe Stat peste 188.000.000 lei pe an, ceea ce în zece ani face 1 miliard 880.000.000 lei. Este suma cu care am fi putut regenera muniţiile sau moderniza armamentul nostru.

Iar sub raportul pregătirii de războiu este de remarcat că 20.000 de ordonanţe reprezintă tot atâţia soldaţi superficiali sau chiar total neinstruiţi. In consecinţă în compunerea armatei mobilizată de mâine vor intra alţi 300.000 soldaţi nepregătiţi.

Adăugând la această cifră pe aceea pe care o dă oamenii dela servicii (250—300.000) şi pe aceea pe care o reprezintă Jandarmii şi Grănicerii vărsaţi armatei, ajungem la constatarea că 5 la sută din armată, cu care vom înfrunta grozăviile războiului, va fi sub raportul bunei pregătiri ceea ce am arătat că poate fi.

Se va putea apăra în astfel de condiţii, cel puţin onorabil frontierele? Cine ar putea avea cutezanţa să o afirme şi să-şi ia conştient şi răspunderea?

Ce este de făcut?

De sigur că intre cele două extreme, abuzul scandalos dela noi şi sobrietatea altora, se poate găsi o măsură medie. Cunoscând patriotismul şi disciplina ofiţerilor noştri, sunt sigur că ei vor consimţi fără ezitare la abandonarea unui drept câştigat, dacă li se va arăta atât situaţia cât şi consecinţele ei.

Lăsând o singură ordonanţă la toţi ofiţerii însuraţi, indiferent de grad, şi dând ofiţerilor neinsuraţi dreptul de a folosi, în afara programului de instrucţie un soldat din unitatea lor, se va putea realiza anual o economie de 150—180.000.000 lei.

Minoritarii

Am instruit, in ultimii zece ani, aproape 400.000 de minoritari.

Prin acest sistem am făcut o armată inamicilor noştri.

Informaţiuni verificate au stabilit că Ungurii contează, în carnetele de mobilizare ale unităţilor lor dela Est de Tisa, pe Ungurii instruiţi de noi, pe care speră de sigur să-i primească şi inarmaţi.

Este probabil că aceleaşi speranţe şi calcule le nutresc şi le fac atât Bulgarii cât şi Ruşii.

Am executat cu o conştiinţă, pe care este păcat că nu am generalizat-o în toată activitatea noastră publică, angajamentele pe care le-am luat, de a crea condiţiuni egale la drepturi şi îndatoriri tuturor acelora care trăiesc la noi.

Ne-a costat acest exces de zel şi de conştiinţă numai în ultimii zece ani aproximativ 3.700.000.000 (cetiţi miliarde) de lei.

In schimb, am lăsat 75.000 români in prisos de contigent, adică complet neinstruiţi.

In plus, în lipsă de fonduri, nu am chemat în ultimii 12 ani, nici ofiţerii de rezervă şi nici completaşii şi rezerviştii la concentrările legale.

Cu cei 3.700.000.000 lei cheltuiţi cu instrucţia minoritarilor, puteam să ne modernizăm tot armamentul, animând şi desvoltând industria naţională, mai puteam să regenerăm muniţii în valoare de 50 miliarde, sau in fine, puteam să chemăm la concentrările legale, pentru completarea şi întreţinerea pregătirii lor de războiu, 2.300.000 soldaţi şi 12.000 ofiţeri rezervişti români.

Aceasta este latura financiară a problemei.

Nu este însă singura.

Astăzi armata noastră are, şi mâine la războiu va avea, in medie, in rândurile ei, aproximativ 30 la sută minoritari.

In războiul trecut, şi numai unităţile de moldoveni, au avut în rândurile lor 4 la sută evrei. Se ştie de toţi ce au păţit: armata, administraţia şi teritoriile ocupate şi prizonierii români, de pe urma acestor oameni pe care i-am crescut, menajat, primit şi tratat de multe ori mai bine ca pe fraţii noştri de sânge. In spatele panicilor, trădărilor, predării unităţilor, alarmismului, defetismului, maltratării populaţiei şi a ofiţerilor noştri prizonieri erau totdeauna capetele perciunate.

S'au uitat toate acestea. Uităm uşor. Este o crimă că o facem fiindcă o vom plăti foarte scump.

Ce vom păţi mâine este uşor de prevăzut. Cine poate să-şi ia răspunderea să apere fruntariile ţării şi independenţa neamului cu o armată, în a cărei compunere vor intra 30 la sută minoritari?

Eu nu.

Nicio altă ţară, din acelea, care au aceleaşi angajamente, nu s'a ţinut de ele cu acelaşi zel ca noi.

Aproape acelaşi procent de minoritari a răsturnat, când s'a prezentat momentul, o monarhie de care erau legaţi prin legături, tradiţie şi cultură de mai multe ori seculare.

Cum putem să ne facem noi iluzia, care nu avem nici organizarea, nici trecutul, nici prestigiul, nici administraţia Austro-Ungariei că nu ne vor răsturna şi pe noi?

Cum putem să pretindem Ungurilor dela noi să se bată in contra fraţilor lor?

Măsura pe care am luat-o de a-i trimite atât în timp de pace cât şi la începutul războiului pe alte fronturi, este şi plină de consecinţe şi puerilă.

— Este plină de consecinţe dezastruoase fiindcă a încurcat mobilizarea armatei, producând haosul. A creat spectacolul continuei vânturări de soldaţi, care circulă necontenit pe socoteala Statului, dela un cap la altul al ţării.

La mobilizare, aceşti oameni mergând la corpurile unde vor fi chemaţi, vor arunca pe toate căile sămânţa anarhiei, se vor deda la acte de sabotaj, vor răspândi panica, vor practica spionajul şi trădarea, iar acei care vor ajunge la unităţile lor, vor antrena la defetism, la predări şi dezertări în massă.

— Este puerilă fiindcă măsurile de repartiţie iniţială a forţelor nu poate avea la războiu durată.

Realitățile lui ne vor forța să aducem, din prima săptămână, forțe de peste tot și de ori unde, pentru a conjura pericolul.

Iată atât adevărul, cât și perspectiva.

Ce este de făcut?

Să încetăm a instrui minoritarii, cel puțin pe cei din categoria periculoșilor. Să-i scoatem din lucrările de mobilizare, ceea ce am și dispus să se facă și să-i întrebuințăm în unități organizate, după o sumară și de formă instrucție, la lucrările de redresare ale Statului; să-i folosim în serviciile secundare, etc., ceea ce de asemeni am luat măsurile să se facă.

S'ar putea face cu acest sistem o economie de 250—300.000.000 lei anual.

VI

Servituțiile armatei. — Detașații

Din cauza uzului și a abuzului de autoritate practicate de Comandamentele și de birocrația noastră; din cauza inerției comandanților de corpuri care nu reacționează, disciplinat bineînțeles, la toate aceste abuzuri de care de multe ori profită și ei; din cauza miilor de ofițeri — aproximativ 3000 — care circulă anual la și pe la diferite școli și centre de instrucție; din cauza serviciilor extramilitare provocate necontenit de alegeri, greve, inundații, triarea munițiunilor, stațiuni balneare, călătorii de comandament și de studii, comenduiri, îmbunătățiri de drumuri etc., din cauza mutărilor care se fac de Minister, contrar legii, tot cursul anului; din cauza cercetărilor judiciare, din cauza sistemului arhaic de distribuție de materiale dela București către periferie și a vărsărilor de efecte, de materiale și de muniții, mii de soldați se vântură în fiecare an și continuu în lungul și în latul țării.

Sistemul este dezastruos fiindcă: produce risipă de bani; sustrage oamenii dela instrucție; întreține spectacolul dezastruos pe care-l dau soldații rău echipați cu rea ținută prin gări și pe străzi; înlesnește răspândirea, printre soldații izolați și prin ei în cazărmi, a curentelor criminale; desorganizează corpurile de trupă; provoacă scriptologie numeroasă etc., etc.

Nimeni nu ar avea putința să concretizeze pe o schiță sau prin date, în totalitatea și multiplicitatea lui, răul pe care-l suferă ani de zile oștirea din aceste cauze.

Toți își dau seama de el. Totuși continuăm cu toții să privim cu brațele încrucișate la ravagiile pe care el le face.

Este totuși și în această privință o soluție radicală, fără a fi revoluționară.

Nimeni — comandanți, comandamente sau servicii — să nu mai aibă dreptul a cere, dela corpuri, soldați peste aceia prevăzuți anual de Marele Stat Major în tabelele de repartiție.

Odată soldații repartizați, nimeni să nu mai aibă dreptul, sub niciun motiv, a-i înlocui.

Mutările de soldați să se facă la epocile prevăzute de lege.

Ministerul Apărării Naționale să reziste la ingerințele pe care le fac oamenii influenți și să înceteze sistemul pe care-l practică astăzi, pe o scară foarte întinsă, și prin care soldații sunt luați zilnic dintr'un loc și duși într'altul prin ordine de cabinet.

Școalele, serviciile și comandamentele să aibă repartizați, dela încorporare, oamenii necesari lor. Ofițerii mutați sau detașați să nu mai târască după ei ordonanțele. Cum mutările acestora au luat proporții catastrofale în ultimul timp, perturbațiile pe care le provoacă în lucrările de mobilizare mutările soldaților care-i însoțesc sunt extraordinare.

In ce privește distribuțiile, vărsările, corespondența dela centru către periferie și invers se poate recurge la sistemul astăzi aplicat universal: poșta și trenul.

Trebue să mergem și în această privință cu pasul vremii.

Aplicându-se strict aceste dispozițiuni atmosfera corpurilor se va clarifica, ordinea administrativă în servicii personale va fi mai puțin posibilă fiindcă controlul efectivelor se va putea face mai serios.

VII

Bugetul

Este icoana fidelă care arată, dintr'odată și complet, atât eforturile pe care o națiune le face în cadrul bugetului general al Statului pentru apărarea sa națională, cât și acela făcut în cadrul bugetului militar pentru instrucția și redresarea armatei.

— Cum ne prezentăm noi, comparativ cu alții, din aceste două puncte de vedere?

Detestabil.

— Intr'adevăr:

In ceea ce priveşte bugetul general, efortul făcut pentru organizarea apărării noastre naţionale a fost minim, fiindcă fondurile destinate armatei au oscilat în ultimii 10 ani între 12 la sută şi 24 la sută din bugetul general al Statului (fără regiile autonome).

Aceste cifre sunt însă teoretice, fiindcă în realitate din cauza crizei nu s'a ordonanţat decât circa 75 la sută.

Pe când la noi se aplică, din punct de vedere general, acest tratament armatei, ţările conştiente de pericol au procedat invers. Rusia a cheltuit în ultimii 10 ani, pentru înarmare, între 30 la sută şi 60 la sută din bugetul general.

Italia şi Jugoslavia au atins uneori aproape aceleaşi cote prin cheltueli făcute în credite extraordinare.

Efortul făcut de aceste naţiuni este astăzi cu prisosinţă răsplătit.

Dovada o face prestigiul mondial de care ele se bucură şi greutatea pe care o au în cadrul eşicherului politic internaţional.

Dacă şi noi am fi urmat aceeaşi politică, nu am mai avea nevoie să ne apărăm astăzi hotarele cu întruniri antirevizioniste, fiindcă campania revizionistă nu ar fi prins şi nici nu ar fi putut fi făcută cu atâta îndrăsneală şi sfidare.

In ceea ce priveşte structura bugetului militar ea este şi mai detestabilă.

Examinând curba urmată în ultimii 10 ani de capitolele bugetului nostru militar, constatăm că: dela 1924 şi până astăzi, în timp ce curba cheltuelilor făcute cu personalul a mers continuu şi vertiginos în sus, trecând dela 30 la sută, cât era în 1924, la 66 la sută în 1933; curba cheltuelilor destinate materialelor a căzut progresiv şi vertiginos în jos, trecând tot dela 30 la sută, cât era în 1924, la 6 la sută în 1932 pentru a urca la 11 la sută în 1934.

Cu alte cuvinte, pe când cheltuelile de materiale se găseau în 1924 pe acelaşi plan cu acela de personal, ele au coborît la 6 la sută pe când personalul s'a urcat la 70 la sută.

Monstruozitate mai mare nu se poate găsi nicăiri în istoria bugetelor militare ale statelor.

In Polonia cota rezervată materialelor, în bugetul militar ordinar, reprezintă 40 la sută.

Consecinţele sunt evidente.

Pe când Polonia şi Rusia au astăzi tot materialul modernizat şi completat şi potenţialul industrial de războiu desvoltat la maximum, noi avem o armată de personal fără material, iar industria noastră de războiu nu numai că nu a fost desvoltată dar, din lipsă de comenzi, s'a distrus şi ceea ce mai exista.

Cauza trebue căutată în politica făcută cu monezile dela 1928 incoace cât şi în structura bugetului nostru militar.

Dacă continuăm sistemul încă câţiva ani, vom distruge, fără putinţă de refacere, materialele care ne-au costat sute de miliarde, fiindcă armamentul neîngrijit şi nereparat la timp pierde vertiginos calităţile şi termină prin a se transforma în fier vechiu.

In starea de fapt creată de proporţia de cheltueli dintre personal şi material, iată şi perspectiva.

Dezastrul sub raportul instrucţiei

Să vedem acum ce ne arată acelaşi buget sub raportul instrucţiei.

Ei bine ne arată un şi mai mare dezastru.

Intr'adevăr curba fondurilor destinate instrucţiei a trecut dela 2,7 la sută cât era în 1925 la 0,50% (zero, cincizeci la sută), în 1932 pentru a se urca la 1 la sută în 1933—1934.

Dacă însă se ţine seama că mare parte din acest fond a fost după cum voiu arăta la timp, întrebuinţat în alte scopuri, putem afirma că în realitate, pentru instrucţia propriu zisă a corpurilor de trupă, nu s'au întrebuinţat nici 50 la sută din ridicola cotă de 0,50% a fondului rezervat instrucţiei prin buget.

Cu alte cuvinte, în realitate, fondul rezervat instrucţiei întregei armate reprezintă numai 0,25 la sută din bugetul militar.

Ce s'a putut face cu aceste sume?

Nimic.

Din această cauză:

— trageri cu grenada nu se mai fac de loc;

— tragerile de instrucţie ale infanteriei şi artileriei sunt ca şi inexistente;

— tragerile de luptă, absolut indispensabile pentru pregătirea morală şi tehnico-tactică a trupelor, nu s'au executat niciuna dela războiu şi până astăzi.

La Polonezi şi la Francezi toate diviziile fac, în fiecare an în taberele de concentrare, câte o asemenea tragere la care participă,

în cadrul unei situații tactice, toate unitățile diviziei și tot armamentul.

— Tragerile reduse s'au abandonat total din lipsă de cartușe.

Numărul de cartușe de infanterie trase de armata noastră oscilează între 1—3 la sută din necesar, la Polonezi și Cehi variază dela 80 la sută—100 la sută, iar Bulgarii trag 20—50 la sută, și Ungurii 50—90 la sută!

— De concentrările completașilor rezerviștilor, călărașilor cu schimbul, ofițerilor de rezervă nu mai vorbește nimeni.

Avem 2.300.000 de rezerviști și 12.000 ofițeri nechemați la concentrare. Mulți dintre aceștia sunt destinați, prin lucrările de mobilizare, să comande unități la războiu. Ei nu au ținută, nu au regulamente, nu cunosc noile mijloace de luptă și totuși vor trebui să ducă unitățile lor prin focul inamicului la izbândă.

Le vor duce la căsăpie.

— Concentrările în tabere de instrucție, din lipsa taberelor și a fondurilor au dispărut cu totul. Fără ele instrucția comandanților și comandamentelor nu se poate face. Din această cauză selecționarea comandanților de Mari Unități se face numai în baza lucrărilor teoretice. Care vor fi consecințele le vom vedea, fără îndoială, și mai mult, le va simți nația la războiu.

Unde putem ajunge cu aceste procedee și ce putem spera dela o astfel de armată și dela astfel de comandanți în caz de pericol.

Nimic, absolut nimic.

Care este soluția, fiindcă trebue să fie una.

Ei bine, este.

Din două una: ori se sporește cu 1—2 miliarde bugetul armatei, *ceea ce nu văd posibil;* ori se întrebuințează rațional mijloacele financiare, care se pun astăzi la dispoziție, *ceea ce este posibil.*

Să avem deci curajul să reducem birocrația și să deparazităm oștirea.

In modul acesta se vor micșora cheltuelile de personal, în avantajul materialelor și instrucției și se vor crea posibilități normale de înaintare a elementelor valoroase, a căror cale este astăzi blocată de elementele parazitare, care au înfundat Comenduirile, Cercurile de recrutare, birourile etc., etc.

Cu sistemul aplicat până astăzi de a împinge la fiecare presiune a presei sau a cluburilor, elementele dela bază către vârful

piramidei, am deplasat centrul ei de gravitate. Toți refugiindu-se cu precipitare către vârf, au făcut gol în jos.

De aci necesitatea de a înmulți numărul elevilor în școlile militare.

Este cauza care a făcut ca bugetul personalului să treacă, în 10 ani, dela 30% la 70%. Dacă continuăm astfel reedităm, pe spinarea apărării naționale, clasicul sistem al sacului, în care cu cât torni cu atât este mai gol.

Trebue să avem curajul să răsturnăm și în această privință piramida.

Baza ei trebue să fie serioasă. Pentru aceasta cei mai mulți ofițeri trebue să fie în josul iar nu în susul ei.

Trebue însă, printr'o lege sănătoasă a selecționării ofițerilor și mai ales prin aplicarea ei cu metoda reclamată de dreptate, de egalitate, de respectarea meritului și de înlăturarea favoritismului, să se asigure scurgerea lentă, ordonată și continuă, iar nu sacadat ca astăzi, către vârful erarhiei numai a elementelor bine selecționate.

Principial numai 40% din fiecare promoție ar trebui să pășească pe treapta ofițerilor superiori, iar din aceștia numai 15%—20% pe aceia a ofițerilor generali.

Aceasta este proporția respectabilă în țările unde există o conducere și o grijă reală pentru respectarea condițiunilor de asigurare a destinelor neamului.

La noi, sută la sută din fiecare promoție are pretenția să devină ofițeri superiori și chiar generali.

Aceasta fiind, din cauza împrejurărilor turburi, au găsit conducători care să se preteze.

Este, ca în totul și în toate, consecința slăbiciunii. Cu cât se va ceda la pretențiunile individuale, cu atât ele vor crește și cu atât va fi mai greu să le opunem la un moment dat un veto categoric.

Ce s'a petrecut în ultimul timp în privința avansărilor și a ecoului lor este concludent. Trebue schimbat sistemul. Dacă îl continuăm, conducerea căpitanilor va veni și la scurt interval de timp va urma de sigur aceia a subofițerilor și soldaților.

VIII

Lipsa planului de organizare și dotare

Planul de organizare nu a existat. Armata noastră are astăzi, din punct de vedere organic, aproape acelaşi aspect ca în 1914.

Toţi au evoluat. Noi nu numai că am păstrat, dar chiar am îngreuiat vechiul sistem organic cu care am făcut războiul. Este suficient să se vadă ce s'a făcut în această privinţă cu Ministerul Apărării Naţionale şi cu Marele Stat Major care au dat primul exemplu, înmulţind numărul birourilor până la refuz.

Este cazul să recurgem la o nouă organizare, care pe de o parte să corespundă cerinţelor viitorului războiu, comandamentelor noastre politice, posibilităţilor şi condiţiunilor noastre economice şi sociale, iar pe de altă parte să folosească cât mai raţional şi mai complet, materialele existente.

Iată problema.

Ea a fost studiată şi va fi supusă C. S. A. Ţ., la prima lui întrunire.

In ce priveşte planul de dotare, am avut unul.

Nimeni însă nu a ţinut seamă de el. Fiecare ministru de războiu care a venit şi fiecare guvern care s'a perindat, a avut planul lui şi din această cauză a luat-o de-a capo. Voind să facă mai bine a făcut de sigur mai rău.

Nu este nici locul nici timpul să căutăm vinovaţii.

Trebue să privim în această privinţă, înainte către viitor, fără însă a opri anchetele în curs, care trebue să aducă sancţiunile. Fără ele nu se va restabili încrederea. Fără încredere nu există nici energie, nici posibilitate de muncă. Lamentările, incriminările şi sancţiunile nu vor rezolvi însă problema.

Pentru aceasta trebue să ştim ce vrem, să plecăm dela ceea ce putem şi să ne menţinem pe calea începută, adică să continuăm.

Avem deci nevoie de un plan. Planul trebue să plece dela ceea ce avem ca armament şi ca muniţii.

Acestea trebuesc reparate, modernizate, regenerate.

In paralel să procedăm la completarea lipsurilor strict indispensabile şi în ordinea de urgenţă, care este: puşti mitraliere, obuziere de câmp, material antiaerian, materiale chimice, aviaţie, transmisiuni, artilerie de C. de A.

Cu alte cuvinte, un program simplu la a cărei bază să stea condiţiunile principale următoare:

— crearea şi desvoltarea potenţialului nostru;

— tratativele dela Stat la Stat pentru înlăturarea intermediarilor, scurtarea timpului şi diminuarea riscurilor;

— conlucrarea în primul rând cu aliaţii, dând primul loc aliaţilor vecini.

In fine, oricare ar fi programul: bun sau mediocru, trebue asigurată continuitatea executării lui. Fără această asigurare, orice efort este inutil.

Spectacol dezastruos şi demoralizant, oferit atât de copios de afacerea Skoda, nu trebue, nu este bine, să se mai repete.

IX

Concluziuni

Am indicat lapidar rănile în care trebue să se înfigă adânc bisturiul.

Armata noastră prezentându-se astăzi ca un monstru, al cărui cap este disproporţionat faţă de un corp complet găunos şi ale cărui organe funcţionale, — serviciile — sunt hipertrofiate, trebue să o reducem la proporţiuni armonice spre a-i asigura o desvoltare normală şi posibilităţi de vieaţă.

Cu alte cuvinte nu este altceva de făcut decât să se reducă pur şi simplu, comandamentul şi serviciile armatei la ceea ce este indispensabil corpului actual, ori să se desvolte corpul până ce el va avea dimensiuni normale faţă de cap şi membre, ceea ce nu este posibil, fiindcă resursele naţiunii nu ne îngădue.

Deci trebue tăiat şi suprimat tot ce a crescut inutil.

In paralel trebue:

— să se pună capăt sistemului actual de legiferare;

— să se simplifice şi să se armonizeze legislaţia;

— să se renunţe la sistemul care a făcut ca în loc de o singură armată, cu o singură conducere, să avem 3 armate cu 3 conducători diferiţi;

— să se renunţe atât la abuzurile cât şi la metodele care constituesc a 3-a cauză principală a desordinei şi slăbiciunii noastre de astăzi şi anume:

— instruirea minoritarilor,

— detaşările şi

— ordonanţele, care pot fi reduse fără niciun pericol la o treime, şi în fine

— să se deparaziteze oştirea de toţi aceia, cari au ajuns (prin cunoscutele sisteme şi datorită şi mai cunoscutelor slăbiciuni, de care am dat dovadă după războiu) către vârful piramidei, de unde, fără a aduce niciun serviciu, rod numai din bugetul statului şi constituesc un impediment şi o rea şcoală.

In afară de toate măsurile indicate mai sus, măsuri care se pot rezolva în cadrul strict al conducerii armatei, mai sunt şi alte două care sunt de domeniul general.

Este problema curăţirii aparatului de stat de elementele periculoase şi aceea a acoperirii.

Curăţirea aparatului de Stat

Din cauza lipsei unui criteriu conducător al calculelor şi influenţelor politicianismului, a ignorării pericolului şi nepăsării care caracterizează naţia, minoritarii au pătruns în ultimii 10 ani în tot aparatul statului şi au reuşit să se infiltreze în cantitate considerabilă pe treptele cele mai înalte ale conducerii.

De aci, fără să o arate şi lucrând ca nişte adevărate termite cu metodă şi întotdeauna perfid, sapă necontenit la temelia statului.

Este una din cele mai periculoase cauze, fiindcă este invizibilă şi nepipăibilă, a desorganizării, a haosului şi a regimului în care ne sbatem.

Fiindcă, cum putem să ne explicăm faptul evident că instituţii ca Poşta, Căile ferate, Finanţele care înainte de războiu constituiau nu numai fala noastră şi serveau de multe ori drept exemplu ţărilor cu alt trecut şi cu altă vechime, astăzi sunt în halul în care sunt.

Au pierdut Românii, toţi Românii, dintr'odată calităţile de care au dat dovadă, când erau apreciaţi pe baza rezultatelor şi acţiunii lor ca buni organizatori, patrioţi, energici, cinstiţi, pricepuţi, devotaţi serviciului etc., etc.?

Este cu putinţă aceasta?

De sigur că nu.

Cercetând însă structura organismului nostru de stat şi meditând profund asupra lui găsim însă deslegarea enigmei.

Intr'o documentată lucrare întocmită la Marele Stat Major se poate vedea cât de mare este cangrena care roade organismul nostru în această privinţă.

Sunt instituţii şi regiuni în care ne-am transformat, în ceea ce priveşte aparatul conducător, din majoritari în minoritari.

Este cea mai bună armă pe care am dat-o pentru Geneva în mâna Ungurilor fiindcă am făcut noi înşine dovada sau că nu suntem majoritari sau că nu suntem, sub raportul culturii şi pregătirii, în măsură să administrăm ceea ce am pretins că ni se cuvine.

Dar aceasta este numai o latură a chestiunii. Pe mine mă interesează şi sunt responsabil numai de influenţa dezastruoasă pe care ea o are asupra apărării naţionale.

De aci explicaţia motivului pentru care m'am amestecat în aceste chestiuni şi perseverenţa cu care urmăresc executarea purificării statului din acest punct de vedere.

Dacă nu se realizează grabnic această purificare, tot ce se cheltueşte cu înarmarea poate fi socotit ca inutil, fiindcă în situaţia de astăzi nu putem pune ordine în lucrările noastre de mobilizare, nu putem desvolta potenţialul nostru, nu vom avea siguranţa liniştei mobilizării, posibilitatea concentrării armatei şi nici a alimentării ei.

De aceea cer şi profit şi de această ocazie a cere cu tărie să se procedeze cu repeziciune, cu energie, cu corectitudine şi cu continuitate în această operă de purificare a organismului statului.

Sprijin aceste cereri pe situaţia pe care am întocmit-o sub formă de grafice, pe care o ţin la dispoziţie şi care face dovada evidentă cât de periculos este vulcanul pe care singuri l-am alimentat sub noi şi cu care ne-am minat peste tot.

Chestiunea acoperirii

In paralel cu purificarea aparatului de stat şi cu aceeaşi grabă trebue să rezolvăm problema acoperirii frontierelor.

Astăzi ele sunt complet descoperite. Sunt fără fortificaţie, fără trupe şi fără obstacole naturale.

Condiţiuni în care ne mobilizăm — mobilizare naţională — şi capacitatea căilor ferate nu ne dă putinţa, în caz de atac bruscat, să ajungem la frontieră decât după 14—20 zile.

Ce se va întâmpla în acest interval, ce ravagii pot face trupele motorizate şi aviaţia inamicului, cât teritoriu vor putea ele ocupa, este uşor de inchipuit.

Ne trebue un stăvilar şi trebue ca el să fie puternic.

Fortificaţii nu putem face în grabă, şi costă zeci de miliarde. Obstacole naturale nu putem improviza.

Atunci ce este de făcut pentru a ne garanta hotarele şi pentru a împiedeca eventualele atacuri bruscate şi posibilitatea lor de pătrundere către interior?

Răspunsul este simplu.

Trebue să avem, din timp de pace, suficiente trupe în tot lungul frontierei.

Trebue ca aceste trupe să reprezinte în permanenţă o forţă, trebue ca ele să poată fi în tot momentul disponibile şi la faţa locului.

Pentru aceasta ne trebue cazărmi.

Am arătat care sunt şi cum se pot face cu bani puţini şi repede (raportul No. 1.142 din 25 Mai 1934).

Cer şi cu această ocazie să se înceapă chiar în perioada de lucru a anului acesta realizările.

Este urgent necesar să începem cel puţin cu frontul de Vest.

Altfel, Ungurii vor ajunge în 7—8 zile la Cluj şi Alba-Iulia.

X

Incheiere

Prin concluziunile publicate *„Prefaţa la planul general de reorganizare a armatei"*, s'a închis.

Am hotărît să dau publicităţii această prefaţă, pentru a arăta tuturor cât era de dezastruoasă situaţia oştirii în 1934.

După cum s'a putut constata „Prefaţa" a fost strigătul meu de alarmă. Nădăjduiam să aduc la realitate o conducere a cărei nepricepere, uşurinţă şi inconştientă rea voinţă, îndrepta Armata şi odată cu ea Ţara, cu paşi repezi spre prăpastie.

Sub ameninţarea unui ciclon care se anunţa şi care odată deslănţuit ar fi putut să spulbere hotarele noastre, am primit să iau conducerea Statului Major în Decemvrie 1933.

Am pus condiţiunile pe care le voiu arăta cu altă ocazie. Au fost acceptate şi mi s'a dat încredinţarea că voiu fi lăsat să lucrez nestingherit.

Am început opera de reclădire a armatei pe temelii noui şi sănătoase.

Din nefericire, măsurile de îndreptare pe care le luam se loveau necontenit de grele piedeci. Ele îmi erau puse zilnic în cale de acei ajunşi prin cunoscutele mijloace, la conducerea Ţării şi a Armatei.

Simţeau că activitatea mea primejduia şi înaltele lor situaţii şi nesecatele izvoare de câştiguri necinstite.

Lupta a fost grea, dar dreaptă, dârză şi mândră.

Am ieşit înfrânt.

Mocirla mă învinsese.

Am plecat, spunând ofiţerilor din Marele Stat Major care mă ascultaseră şi care mă ajutaseră şi pentru care nu voiu găsi niciodată destule cuvinte de bună apreciere şi de meritate laude, că „scobor treptele edificiului pe care-l reclădisem şi-l purificasem, tot cum le-am urcat, adică cu capul sus; că am tras în instituţie o dâră de lumină pe care nimeni şi nimic nu o va stinge şi că nu pleacă din mijlocul lor un om mort, ci, unul mai viu ca niciodată".

„Dâra de lumină" nu a dispărut nici astăzi.

Directivele date de mine, au fost urmate în liniile lor mari an cu an. Lipsind însă priceperea, perseverenţa şi metoda, ritmul pe care-l insuflasem operei de refacere, s'a stins.

Totuşi, multe din lipsurile materiale arătate de mine, au început să fie acoperite. Nu după un plan bine chibzuit ci potrivit intereselor acelora care au făcut din apărarea naţională tarabă.

In ultimul an, sub apăsarea evenimentelor care se prăvăleau vertiginos peste capetele noastre, evenimente care nu au fost înţelese la timp, conducătorii Ţării au fost siliţi să grăbească cu înzecite sacrificii, măsurile de îndreptare.

A fost însă în zadar.

Nimic nu se poate înfăptui trainic pe furtună.

Dacă aş fi fost cel puţin ascultat şi dacă aş fi fost lăsat să lucrez, Armata nu ar fi fost dotată cu material uzat, cumpărat în grabă de oriunde s'a găsit şi cu preţuri pe care a trebuit să le acceptăm şi nici Ţara n'ar fi făcut dureroasele sacrificii materiale pe care a fost silită să le facă.

Armata nu are nicio vină

De aceea țin să afirm și să subliniez că, de pierderea granițelor nu este și nu trebue făcută vinovată Armata. Responsabilă este numai conducerea politică, care nu a pregătit-o din vreme și din această cauză nu a întrebuințat-o când a fost nevoie.

Cunosc Armata.

Cunosc pe soldații și pe ofițerii ei.

Oricare ar fi fost starea materială a Armatei, ofițerii și soldații s'ar fi bătut.

Pentru salvarea Țării, pentru păstrarea onoarei, pentru mândria tradițiilor ei și pentru respectul morților ei, Armata s'ar fi luptat.

Ea s'ar fi sacrificat, chiar fără folos, dacă i s'ar fi cerut.

Conducerea i-a refuzat însă această supremă satisfacție.

Cu toate umilințele la care a fost supusă, Armata a păstrat neștirbit moralul și încrederea ei într'un destin mai luminos.

Resemnată, stă cu arma la picior și se instruește.

Ea nu uită și nu iartă că a fost lăsată să privească, fără să tragă, la cea mai dureroasă spintecare a sufletului și trupului Țării.

1 Octomvrie 1940.

General ION ANTONESCU

Biserica alături de Conducătorul Statului

Scrisoarea I. P. S. S. Patriarhul Nicodim

D-l General Ion Antonescu a primit din partea I. P. S. Patriarh Nicodim, următoarea scrisoare:

„Domnule General,

Ați făcut pasul eroic. Știu că ați ezitat mult, dar nu s'a putut altmintrelea face. Aceasta a cerut-o salvarea Patriei.

Toți oamenii de bine din Țara aceasta și masele compacte ale poporului sunt alăturea de Domnia-Voastră. Oștirea Țării vă este devotată. Biserica roagă călduros pe Dumnezeu să vă dăruiască putere, ca să duceți cu izbândă trebile până la mântuirea deplină a Patriei, și Neamul Românesc vă va fi recunoscător din generație în generație.

Inainte dar cu Dumnezeu Cel Sfânt!

Patriarhul României
NICODIM

Telegrama I. P. S. S. Mitropolitul Ardealului

Rog pe bunul Dumnezeu să ajute scumpei noastre Țări să-și regăsească deplin liniștea și puterea, ca uniți cu toții sub oblăduirea Maiestății Sale Regelui Mihai I-iu și sub înțelepciunea, iubirea și vitejia Domniei-Voastre, să pășim spre realizarea marilor noastre idealuri naționale.

Aceasta e misiunea Neamului nostru astăzi și am nădejdea că toți, dela Conducătorul Statului până la ultimul vlăstar românesc, vor face totul pentru Unirea și înfrățirea în vederea lui.

Biserica Ortodoxă a Ardealului și credincioșii ei cred în reînvierea conștiinței drepte a Neamului și așteaptă cu încredere consolidarea temeiurilor de vieață ale Statului Român.

Mitropolitul Ardealului
NICOLAE

Telegrama I. P. S. S. Mitropolitul Blajului

In ziua comemorărilor tuturor unirilor româneşti, mulţumind lui Dumnezeu în Catedrala noastră Mitropolitană din Blaj, ne-am amintit cu emoţie de cel ce în aceste zile cu bărbătească hotărîre a restabilit ordinea şi buna rânduială în Ţară. Biserica Română Unită, trăind în cultul dragostei de Neam, al ordinei şi al autorităţii, ţine să vă asigure de întregul său devotament, şi în lupta pentru binele acestui Neam şi al acestei Ţări va fi alături de Domnia-Voastră şi tot ce veţi face pentru realizarea idealului românesc. Dumnezeu vă aibă în paza Sa totdeauna. Trăiască România!

Mitropolitul Blajului
ALEXANDRU

Omagiul adus de oştire şi conducătorii ei d-lui General ION ANTONESCU

Cavalerii Ordinului „Mihai-Viteazul" asigură pe Conducătorul Statului şi pe Preşedintele lor activ de întregul devotament şi declară că sunt alături de Domnia Sa în lupta grea pe care o duce pentru salvarea Ţării. Trăiască Maiestatea Sa Regele, Trăiască România, Trăiască Conducătorul Statului.

Cavalerii Ordinului „Mihai Viteazul" prezenţi în Bucureşti: General IANCOVESCU CONST., General CIHOSCHI HENRI, General SAMSONOVICI NICOLAE, General OLTEANU MARCEL, General POPESCU SANITARUL, General PANAITESCU ŞTEFAN, General OPRESCU CONST., General BADESCU BUCUR, General STANGACIU ION, General RADULESCU DUMITRU, General RUJINSCHI GHEORGHE, General GEORGESCU PETRE, General MAXIM VASILE, General RUJINSCHI NICOLAE. Colonel CORNEA NICOLAE, Colonel BOERESCU PARVU, Colonel MICLESCU NICOLAE, Colonel ARAMA ION, Colonel MARINESCU ILIE, Colonel CRAINICEANU CONST.

Telegrama Comandantului Armatei I-a

„Trupele Armatei I-a, animate de cele mai curate sentimente de iubire de ţară şi neam, au înţeles că imperativul categoric al ceasului de faţă este a vă da ascultarea cea mai desăvârşită pentru a salva ordinea şi prin ea Statul.

Ele şi-au făcut toată datoria. Astăzi pe întreg teritoriul armatei Ardealului este linişte completă şi întreg aparatul de stat funcţionează normal. Acum toate privirile noastre sunt îndreptate iarăşi spre hotare.

Rog a-mi îngădui, Domnule General, să vă asigur şi cu această ocaziune, personal şi în numele ofiţerilor şi trupelor Armatei I-a, de sentimentele noastre de adânc respect, dragoste, devotament şi credinţă neclintită.

Comandantul Armatei I-a
General DUMITRESCU

Telegrama Armatei a III-a

Ofițerii, subofițerii și soldații Armatei a 3-a, făcându-și elementara lor datorie, se bucură că au putut contribui la restabilirea ordinei și vă asigură de devotamentul lor neclintit.

Trăiască M. S. Regele, Patria și Conducătorul ei.

Comandantul Armatei a III-a
General de Corp de Armată Adj. IACOBICI

Telegrama Comandantului Armatei a IV-a

In cursul nopții de 23/24 Ianuarie, liniștea a fost restabilită complet pe întreg teritoriul Armatei IV-a.

Interpretând sentimentele unanime ale subordonaților mei și socotesc ale întregei oștiri, profit de acest prilej și rog pe domnul General subsecretar de stat la M. A. N. să binevoiască a prezenta domnului General Antonescu, Conducătorul Statului, întreaga noastră admirație pentru energia, promptitudinea și iscusința cu care Domnia Sa a dirijat operațiunile, în toată țara, în aceste zile grele.

Sunt mulțumit în special că Armata IV-a și-a făcut cu acest prilej atât de frumos datoria, răspunzând în întregime așteptărilor Țării, ale mele personale cum și asigurărilr pe care am avut cinstea să le fac domnului General Conducător al Statului, altă dată.

Incredințăm pe domnul General, Conducător al Statului, de întregul devotament al oștirii față de *Maiestatea Sa Regele* și *domnul General Antonescu*.

Comandantul Armatei a IV-a
General de Corp de Armată CIUPERCA

Telegrama Corpului I Armată

Cu ocazia tristelor evenimente, puse la cale de către dușmanii Neamului, ofițerii, subofițerii și trupa Corpului I Armată, prin atitudinea lor ostășească, prin devotamentul lor neclintit către Țară, Tron și Conducătorul Statului, au făcut ca pe întreg teritoriul Corpului I Armată să dăinuiască cea mai perfectă ordine.

Statornici în aceste sentimente, ostașii olteni, reînnoiesc jurământul lor de credință și vă asigură, domnule General, că în orice clipă sunt gata a-și sacrifica vieața pentru liniștea Țării și pentru scumpa noastră Patrie.

Comandantul Corpului I Armată
General de Divizie TH. IONESCU

Telegrama Comandantului Corpului II Armată

Noi toți ostașii dobrogeni, plini de admirație pentru lupta și uriașa muncă ce desfășurați pentru binele Patriei și al nostru al tuturor, respectuoși vă rugăm să primiți din toată inima călduroasele noastre urări de sănătate și deplin succes. Vă asigurăm și de azi înainte de credința și devotamentul nostru fără nicio rezervă.

Comandantul Corpului II de Armată
General de Divizie N. MACICI

Telegrama Corpului III Armată

Domnule General,

Ați servit Țara în mod sublim în războiul de întregire al neamului, fiind unul din făuritorii României-Mari prin strălucita d-voastră activitate la Marele Cartier General. Astăzi, domnule General, tot d-voastră vă este dat să apărați ca un luceafăr pe orizontul însângerat al Țării noastre, spre a o salva dela o pieire sigură.

Ați salvat-o, domnule General. Toată Țara vă poartă recunoștință nețărmurită și numele d-voastră este pronunțat cu dragoste de toată suflarea adevărat românească.

In cele cinci județe de pe raza Corpului III Armată, am păstrat liniștea și ordinea completă, așa cum ne-ați ordonat, fără nicio vărsare de sânge.

Ofițerii și trupa Corpului III Armată, făcându-și în mod sublim datoria atât pentru a păstra ordinea internă, cât și pentru a păzi frontiera de Est, rugăm pe Dumnezeu să vă dea sănătate și vieață lungă ca să fiți mai departe Ingerul păzitor al acestui Neam și să făuriți o Românie-Mare, așa cum o doriți.

Să trăiți domnule General!

Comandantul Corpului III Armată
General de Divizie V. ATANASIU

Telegrama Corpului de Cavalerie

Corpul de Cavalerie, fericit de încrederea ce domnul General Antonescu, Conducătorul Statului, a acordat-o Armatei în timpurile grele, când o serie de răzvrătiţi au pus în cumpănă interesele Statului, vă roagă să primiţi cele mai devotate asigurări şi în numele tuturor trupelor pe care le comand, afirm că oricând şi oriunde, se poate conta pe ofiţerii, subofiţerii şi trupa Corpului de Cavalerie, care, plin de însufleţire, strigă:

Să trăiască M. S. Regele Mihai I-iu.

Să trăiască Conducătorul Statului, Generalul Ion Antonescu.

Să trăiască România.

Comandantul Corpului Cavaleriei
General de Divizie M. RACOVIŢĂ

Telegrama Marinei Regale

Marinarii de toate gradele din unităţile aparţinând comandamentului Marinei Regale, animaţi de cel mai cald patriotism, în mod respectuos asigură pe Conducătorul Statului Român de tot devotamentul lor izvorît din marea lor iubire către ţară.

Comandantul Marinei Regale
Vice amiral ROŞCA EUGEN

Telegrama Ofiţerilor de rezervă proveniţi din activitate

Personal şi în numele tuturor membrilor Societăţii, ofiţerii de rezervă şi retragere, proveniţi din activitate, care cunoaştem mai bine ca nimeni alţii înaltele Domniei-Voastre însuşiri şi care v'au dat cu prisosinţă dreptul la suprema conducere, n'am şovăit o clipă în credinţa definitivă şi completei izbânzi.

Toţi cei ce până ieri, în activitate, vă erau alături la muncă vă stau şi azi pavăză neclintită la ordine, asigurându-vă de devotamentul lor întreg ostăşesc.

Să trăiţi domnule General, Conducătorul şi Stâlpul neclintit al Neamului.

Preşedintele Societăţii
General de Corp de Armată în rezervă
NICOLAE SAMSONOVICI

CUPRINSUL

Pag.

O lămurire de Amiral Dan Zaharia . . . 3
Generalul Ion Antonescu de Amiral Dan Zaharia . . . 9
Un nou regim. Proclamaţie către Ţară (6 Septemvrie 1940) . . . 17
Proclamaţia d-lui General Ion Antonescu către Armată (6 Septemv.) . 19
Prima lege să fie: disciplina. Apel (6 Septemvrie) . . . 20
Principiile de bază în conducerea Statului. Proclamaţie (7 Septemv.) . 21
Credinţa şi dreptatea, legea şi munca, cinstea şi conştiinţa, ordinea şi omenia... Chemare către Ţară (7 Septemvrie) . . . 24
De ce s'a cerut abdicarea Regelui Carol II. Comunicare făcută prin Radio (7 Septemvrie) . . . 26
Să ne unim în muncă şi frăţie. Apel prin Radio (8 Septemvrie) . . . 28
Apel către Ţară. (9 Septemvrie) . . . 29
Să muncim fără preget pentru a reclădi dela bază Statul. Apel la ordine şi la muncă (11 Septemvrie) . . . 30
Generalul Antonescu nu ameninţă pe nimeni, nici nu şovăe... Apel către Ţară (11 Septemvrie) . . . 33
O Domnie nouă şi o guvernare nouă. Apel (15 Septemvrie) . . . 35
Tradiţia Regească de iubire şi respectul poporului. Mulţumirea adresată Ţării (20 Septemvrie) . . . 39
Ţara cere muncă dârză şi neostenită. Apel adresat plugarilor (20 Septemvrie) . . . 40
Scrisoare-răspuns adresată d-lui Iuliu Maniu. (25 Septemvrie) . . . 41
Apel către femeia română. (28 Septemvrie) . . . 44
Datoria slujitorilor Bisericii. Răspuns dat I. P. S. S. Patriarhul Nicodim . 48
Biserica lui Cristos este dragoste, jertfă, milostenie, trudă, curăţenie sufletească. Apel către slujitorii tuturor altarelor româneşti (28 Septemvrie) . . . 51
Chestiunea Universităţii ardelene. Scrisoare-răspuns (1 Octomvrie) . . 54
Serbarea biruinţei legionare. Cuvântare (6 Octomvrie) . . . 55
Colaborarea militară germano-română. Cuvântare la banchetul oferit în cinstea misiunii militare germane . . . 61
Poporul Român este pregătit să lupte pentru existenţa sa. Declaraţii (13 Octomvrie) . . . 64
Oameni şi clipe de răscruce în istoria Legiunii. Cuvântare la radio (5 Noemvrie) . . . 70
Prăznuirea zilei M. S. Regelui la Iaşi. Cuvântare (8 Noemvrie) . . . 74
Iaşii în istoria Ţării. Cuvântare (8 Noemvrie) . . . 77
Universităţile trebue să fie zidurile nevăzute ale veşniciei româneşti. Cuvântare rostită la Sibiu (10 Noemvrie) . . . 79
Români, sus inimile! Îndemnul către Ţară cu prilejul cutremurului (11 Noemvrie) . . . 84
Adeziunea României la pactul tripartit. Declaraţii la Berlin (23 Noemv.) . 86
Serbarea zilei de 1 Decemvrie la Alba-Iulia. Cuvântare (1 Decemvrie) . . 88

Pag.

Cot la cot, umăr la umăr, să împlinim o nouă Românie, curată, mândră și puternică. Cuvântare la Mormântul Eroului Necunoscut (10 Decemvrie) 94
Să reconstruim prin jertfă. Cuvântare la serbarea pomului de Crăciun la Președinție (25 Decemvrie) 101
Ordin de zi adresat Armatei (1 Ianuarie 1941) 102
Cuvântul de Anul Nou 1941. Apel către Țară (1 Ianuarie) 105
Să slujim poporul și pe Regele lui. Cuvântare rostită la Sinaia, la serbarea Anului Nou 111
Cuvântul către Legionari rostit de Anul Nou 112
Unire în suflete și în acțiune. Cuvântare-răspuns la felicitările prezentate de d-l Horia Sima (7 Ianuarie) 116
Ordine, cinste, dreptate, justiție. Cuvântare-răspuns la felicitările prezentate în numele Cavalerilor Ordinului Mihai-Viteazul (7 Ian.) . . 118
Nu avem niciun minut de pierdut. Cuvântare-răspuns la felicitările prezentate în numele funcționarilor Președinției (7 Ianuarie) 120
România și Germania. Cuvântare la banchetul oferit d-lui Ministru plenipotențiar Fabricius 122
Nu vreau să fiu nici instrument de tiranie, nici punte de anarhie. Proclamație către Țară (21 Ianuarie) 124
Comand tuturor: Adunarea! Apel (22 Ianuarie) 126
Adevărul, Adevărul întreg. Evenimentele de la 22—23 Ian. Proclamație . 128
Ordin de zi către Armată (23 Ianuarie) 133
Constituirea guvernului de bază militară. Declarații (27 Ianuarie) . . . 134
30 Ianuarie 1941: Ziua biruinței național-socialiste germane. Articol apărut în ziarele de 30 Ianuarie 135
Un stat nou, un suflet nou. Declarații (1 Februarie) 137
Români! Cer aprobarea voastră asupra guvernării mele. Proclamație (25 Februarie) 144
Aștept dovada unității românești. Declarații cu prilejul convocării Adunării obștești (25 Februarie) 145

DOCUMENTE

Demisia d-lui General Ion Antonescu de la conducerea Marelui Stat Major al Armatei. Două scrisori din Decemvrie 1934 153
Planul de reorganizare al Armatei. Studiu prezentat guvernului în 1934 . 161
Biserica alături de Conducătorul Statului. Telegramele I. P. S. S. Patriarhul și ale Mitropoliților (Ianuarie 1941) 189
Omagiul adus de Oștirea și conducătorii ei d-lui General Ion Antonescu (Ianuarie 1941) 191